

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்

சுழுத்துப் புதந்தேவனார்
தமிழ்ப் பலவர் கழக வெளியீடு

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்

**2004 நவம்பர் 20ஆம் நாள்
தொல்காப்பியர் மகாநாட்டில் வெளியீடுப்பெற்றது**

**சுழுத்துப் பூதந்தேவனார்
தமிழ்ப் புலவர் கழக வெளியீடு**

ஓல்காப் யெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு, 2004 நவம்பர் 20
வெளியீடு : சமுத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழக வெளியீடு
அச்சுப்பதிப்பு : ரெக்னோ பிரின்ட், கொழும்பு, இலங்கை
தொடர்பு : 0777-301920
பக்கங்கள் : xvi + 136
விலை : ரூபா 300.00

OLHA PERUMPUHALTH THOLKAPPIYA ARTICLES

Edition : First Edition, 20 November 2004.
Publishers : Eelaththu Poothanthevanar thamil pulavar kalaham
Printers : Technoprint, Colombo, Sri Lanka.
Contact : 0777-301920
Pages : xvi + 136

சங்க காலத்தில் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்து
சங்கத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உதவி,
�ழத்துத் தமிழும் தமிழரும்
உலகப் புகழ்பெற வழிவகுத்த
�ழத்து முதற் தமிழ்ப் புலவர்
�ழத்துப் பூதந்தேவனார்
அவர்களுக்கு
இந் நூல் உரியது.

கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்கள்

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின்

(தொல்காப்பியர் அருளியது)

“பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிலை
நாலுங் கலந்துனக்கு நான்தருவேன் — கோலஞ் செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச்
சங்கத் தமிழ் மூன்றுந் தா”

(ஒளவையார் அருளிய பாடல்)

“வாழ்க அந்தனர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தனர்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீய தெல்லாம் அரன்நாமேமே
குழ்க வையக மும்துயர் தீர்கவே”
(திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருளியது)

தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து!

வாழ்க நீரந்தரம் வாழ்க தமிழ் மொழி
வாழிய வாழியவே

வான மளந்த தனைத்து மளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே

ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன் மணம் வீசு
யிசை கொண்டு வாழியவேயு

எங்கள் தமிழ் மொழி எங்கள் தமிழ் மொழி
என்றென்றும் வாழியவேயு

குழ்கலி நீங்கத் தமிழ் மொழி யோங்கத்
துலங்குக வையகமே

தொல்லை வினை தரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ் நாடே

வாழ்க தமிழ் மொழி வாழ்க தமிழ் மொழி
வாழ்க தமிழ் மொழியே

வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து
வள்மொழி வாழியவேயு

அருள் வாழ்த்துரை

இலங்கை, ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகம், தொல்காப்பியர் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தின் மாட்சியை உலகறியச் செய்ய கொழும்பில் இருநாள் மாநாடு நடத்தயிருப்பது அறிந்து மகிழ்ந்தோம்.

இம்மாநாட்டில் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள் என்னும் நூலும், தொல்காப்பிய நூல்களின் நூற்காட்சியும் நடத்தப்பெறுவது பாராட்டிற்குரியது.

தொல்காப்பியம் தொன்மையான இலக்கண நாலாகும். தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பெற்ற இந்நால் எழுத்து, சொல், பொருள் யாப்பு, அணி என்னும் ஜவகை இலக்கணங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது. இந்நால் தமிழர் தம் மாட்சியையும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நமது ஆதீனமும், தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகமும், திருவையாறு தமிழ்யாகல்விக்கழகமும், தஞ்சை பாரத் அறிவியல் நிருவாகவியல் கல்லூரியும் இணைந்து 28, 29-5-2004 ஆகிய இருநாட்களில் அனைத்துலக தொல்காப்பியர் தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டினை சிறப்பாக நடத்தப் பெற்றது. தொல்காப்பியம் - ஆய்வுத்தொகுப்பு நான்கு தொகுதிகள் வெளியிடப் பெற்றது. நமது ஆதீனத்தில் தொல்காப்பிய ஏட்டுச் சுவடிகள் ஆதீன சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்தில் நன்கு பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

தங்கள் நாட்டிலும் நடத்தப்பெறும் தொல்காப்பிய மாநாடு தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பினை மேலும் உலகிற்கு நன்கு எடுத்துரைக்க இயலும்.

தொல்காப்பிய மாநாடு சிறப்பு நடைபெற நமது வழிபடு கடவுளாகிய அருள்மிகு ஞானப்பெருஞ்சுத்தன் திருவடி மலர்களைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சீர்வளர்சீர் சிவப்பிரகாச தேசிக
பரமாச்சாரிய சுவாமிகள்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

அருள் வாழ்ந்துரை

சமுத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழகம் தொல்காப்பிய மகாநாட்டைக் கொழும்பில் நடத்துவதையிட்டு மிக மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். தொல்காப்பியம் பழமையான நூல். தமிழர்களின் வாழ்க்கையையும் வளத்தையும் எடுத்துக் கூறுவது தொல்காப்பியம். இதனை இன்றைய தமிழினத்தவர் அறியும் வகையில் இரண்டு நாள்கள் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அறிஞர்களை பலரை அமைத்துத் தமிழர் விடிவுக்காயும் தமிழர்கள் தனித்துவ வாழ்வுக்காகவும் தமிழினப் பழமைகள் புதுப்பொலிவுகள் பெறுவதற்காகவும் இம்மகாநாடு அமைந்துள்ளது.

இம்மகாநாட்டில் வெளியிடப்பெறும் நூல். அனைவருக்கும் பயனுள்ளதாக அமைவதாக. இம்மகாநாட்டை நடத்திய அனைவருக்கும், சமுத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ் புலவர் கழகத்திற்கும், கழகச் செயலாளர் தமிழவேள் கந்தசவாமி அவர்களுக்கும் இம்மகாநாட்டிற்குத் துணைபுரியும் அனைவருக்கும் பாராட்டுத் தெரிவித்து வாழ்ந்துகின்றோம். சமுத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழகம் பல்லாண்டு வாழ இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு.

ஸ்ரீஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிய ஞானசம்பந்த
பரமாச்சார்ய சுவாமிகள்.

இரண்டாவது குரு மகாசந்திரனம்,
நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்,

வாழ்த்துச் செய்தி

தமிழ் மொழியின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் பண்டைய தமிழின் உயர்வையும் உலகிற்கு உணர்த்தும் தொல்காப்பிய நூற்பயனையும். இதனை அருளிய தொல்காப்பியரது பெருமையையும் அனைவரும் அறியும் வண்ணம் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 2004 நவம்பர் 20, 21ம் தினங்களில் இடம் பெற இருக்கும் தொல்காப்பிய மகாநாடு வெற்றி பெற வேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

தமிழ் வளர்த்த சங்க காலத்திலேயே ஈழத்துப் புலவர்களும் தமது பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் போன்ற புலவர்களின் பாடல்களிலிருந்து அறியும் பொழுது ஈழத்துத் தமிழர்களாகிய நாம் பெருமையடைகின்றோம்.

இந்த வகையில், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் அரங்கில் தொல்காப்பிய மகாநாடு நடைபெறுவது தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் ஈழத்துத் தமிழர்களின் தமிழார்வத்தைப் பறைசாற்றி நிற்பதோடு, தமிழரின் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பதில் ஈழத்துத் தமிழரின் தீவிரமான அக்கறையை வெளி வீலகிற்கும் பறைசாற்றுகின்றது. தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் தொன்மையையும் பறைசாற்றுகின்ற இந்த நாலின் பெருமை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக அறியப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இலகுவில் புரியக்கூடிய நடையில் எழுதப்படாமல் அக்கால நடையில் எழுதப்பட்டமையே ஆகும்.

தமிழரின் பாரம்பரியங்களை, பெருமைகளைப் பேணுவதற்கும் வளர்த்தெடுப்பதற்குமாக நடத்தப்படுகின்ற இம்மாதிரியான மகாநாடுகளின் பயன்கள் பெரும்பாலான மக்களைச் சென்றடைவதன் மூலம் தான் எது பாரம்பரியங்கள் பாதுகாக்கப்பட முடியும். சர்வதேச மயமாக்கலினால் பல்வேறு நெருக்குதல்களுக்கு முகம் கொடுக்கின்ற இக்காலப் பகுதியில் எந்தப் பாரம்பரியத்தையும் தக்க வைப்பதற்கும், முன்னெடுப்பதற்கும் மனித நேயத்தையும் சமூக நீதியையும் மையமாகக் கொண்டு எடுக்கப்படுகின்ற முயற்சிகளால் தான் இவற்றைக் கட்டிக் காக்க முடியும்.

இம் மகாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகளும், இதன் மூலம் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்கள், செயற்பாடுகள் எல்லாம் சாதாரண மக்களுக்கும் பயன்தரக்கூடியதாகப், போய்ச்சேரக் கூடியதாக அமைய வேண்டும் என்றும் வாழ்த்துகின்றேன். தொல்காப்பியத்தின் பெருமையை இலகுதமிழில் எல்லா மக்களும் அறியக்கூடிய விதத்தில் கிடைக்கப் பெற இம்மகாநாடு வழிவகுக்கும் என்று நம்புகின்றேன். ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழின் தொன்மைக்கு சான்று பகரும் தொல்காப்பியத்திற்கு உலகளாவிய ரீதியில் முதல் முதலாக எது ஈழநாட்டில் விழா எடுக்க முழு முயற்சியிடன் செய்தபடும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழகத்தின் செயலாளர் தமிழவேள் இ.க.கந்தகவாமி ஜயா அவர்களின் முயற்சியைப் பாராட்டுகின்றேன்.

இவரது முதுமையிலும் இப்படிப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்பு மிகக் குந்திகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்த கந்தகவாமி ஜயா, அவர்களின் முயற்சிக்கு என்னாலான முழுப் பங்களிப்பையும், ஒத்துழைப்பையும் வழங்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மக்கள் சேவையிலுள்ள,

கே.என்.டக்ளஸ் தேவானந்தா பா.உ.

கமத்தொழில் சார்ந்த விற்பனை அபிவிருத்தி

கூட்டுறவு அபிவிருத்தி. இந்து விவகாரங்கள் அமைச்சர்.

மற்றும் கல்வி, வாழ்க்கைத் தொழிற்பயிற்சிக்கு உதவும் அமைச்சர்.

அணிந்துரை

"என்னெனநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னெனநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாரே"

என்ற திருமூல உணர்வுக்கு ஆட்பட்ட இ.க.கந்தசவாமி அவர்கள் அரை நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மேலாகத் தமிழ் வளர்ச்சி கருதிய வலிய முயற்சிகள் பலவற்றை மேற்கொண்டு வருகிறார். தமிழ் மொழியின் பழைமக்கும் செம்மைக்கும் மட்டுமன்றித் தமிழர் நாகரிகத்தின் தொன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் சான்றாகவும் ஆதாரமாகவும் விளங்கும் தொல்காப்பியத்தைத் தமிழ்சூறு நல்லுலகம் தக்கவாறு விளங்கிக் கொள்ளவில்லை என்ற மனக்குறை நீண்டகாலமாகவே அவருக்கு இருந்ததை அறிவோம்.

தமிழ்வேளுடைய ஆர்வமிகு முயற்சியின் விளைவாக ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழகத்தினால் தொல்காப்பிய மகாநாடொன்று எடுக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பையும், அதன்வழித் தமிழ்மொழியினதும் தமிழர் பண்பாட்டினதும் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் தமிழ் சூறும் உலகுக்கு மட்டுமன்றி, அனைத்துலகுக்கும் உணர்த்துவதை இலக்காகக் கொண்டது இம்மகாநாடு என்று கருதுகிறோம்.

அம்மகாநாட்டையொட்டி இக்கட்டுரைத் தொகுதி வெளியிடப்படுகிறது. இதில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் தொல்காப்பியத்தினை விளங்கிக் கொள்ளவும் அதனைப்பற்றி நிலவும் பல்வேறு செய்திகளையும் பார்வைகளையும் அறிந்து கொள்ளவும் உதவுவனவாகவும், புதிய சிந்தனைகளையும் தேடல்களையும் நூண்டுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

இக்கட்டுரைத் தொகுதியும் மகாநாடும் தொல்காப்பியம் பற்றிய ஆழந்தகன்ற ஆய்வுகளுக்கும் உலகளாவிய அறிவுப் பரவலுக்கும் உந்துதலாக அமைவது அறிவுலகத்தினர் அனைவர்க்கும் உவகை அளிப்பதாகும்.

சி.தில்லைநாதன்,

முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

பேராதனைப்பல்கலைக்கழகம்.

அரசு கரும் மொழி ஆணைக்குழு உறுப்பினர்.

பாராட்டுரை

தொல்காப்பிய மகாநாடு ஒரு பாரிய செயற்பாடு ஆகும். இதைத் தமிழ்வேள் ஏற்பாடு செய்தமை பெரும் வியப்புக்கு உரிய ஒன்றாகும். இம் மகாநாடு சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும் என இறைவனை வேண்டுகின்றேன். இங்கு உள்ள வள்ளல்களும், வெளிநாட்டு அன்பர்களும் இத்தகைய பாரிய இலக்கியப் பணிக்கு நிச்சயம் உதவுவார்கள். எம்மாலான உதவிகளை இம் மகாநாட்டுப் பணிக்கு உதவும் ஆர்வத்தோடு இருக்கிறேன்.

க. தங்கேஸ்வரி. பா.உ

சிறப்புரை

செந்தமிழ் மரபை நிலைநாட்ட ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப் புலவர் கழகம் எடுத்துவரும் முயற்சிகள் போற்றுதற்கு உரியன். தமிழினப் பெருமையை இன்று இளஞ்சந்ததியினருக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது அறிஞர் கடமை.

தொல்காப்பியம் உலகத்துப் பழைமை வாய்ந்த நூல்களில் முதன்மையானது. தமிழர் முதுசொம் இந்நால். தமிழர்கள் நெடுங்காலம் பின்பற்றி வந்த எழுத்து, சொல், பொருள் சார்ந்த மரபுகளை வகுத்தும் தொகுத்தும் தருவது தொல்காப்பியம்.

தொல். புலவனுக்கு எடுக்கும் இவ்விழா தமிழரை உய்விக்கும் விழாவாக அமைய வாழ்த்துகின்றோம்.

தமிழறிஞர் கலாநிதி வி. கந்தவனம்
ரொறண்ரோ. கன்டா.

வாழ்ந்துரை

இவ்வுலகில் ஆயிரக்கணக்கான மொழிகள் உள்ளன. இவற்றுள் சில மொழிகள் எழுத்து வடிவம் பெற்று வழங்குகின்றன பல மொழிகள் எழுத்து வடிவம் பெறாமல் பேச்சு வழக்கில் உள்ளன. எழுத்து வடிவம் பெற்று வழங்கிவரும் மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. தமிழ்மொழி மிக மிகப்பழையும் இனிமையும் வளமும் உள்ள மொழி என்பது உலக மொழி ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட உண்மை ஆகும். தமிழ் மொழி எப்போது தோன்றியது என்பது அறிய இயலாமல் உள்ளது.

கடல் கோள்களினாலும் அந்தியப்படையெடுப்புகளாலும் பண்டைய தமிழ் நூல்கள் பல அழிந்தன. நமது முன்னோர் செய்த நல்வினைப் பயனால் ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூல் மட்டும் அழிந்தொழியாமல் இன்று வரை நின்று நில்வழிக்கு வரலாற்றாய்வுக்கு எட்டாத காலத்திலே வளமான பல நூல்கள் இருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பிய நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம் காலத்தால் மிகப் பழைய நூல் என்பதோடு தமிழர் தம் மொழிச் சீமை, மக்கட்பண்பாடு, ஆட்சி முறை, போர் நெறிகள், இசைமுறை, ஆடற்கலை, கொடை முதலிய பண்டைய சிறப்புகளை அறிதற்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

இத்தகைய பழம் பெரும் தமிழ் இலக்கண நூலின் பெருமையை இன்று நம் தமிழ் உலகு அறிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்பை அளிக்க வேண்டுமென்ற தமிழ்மொழிப் பற்று ஆரவத்தினால் 2004-02-01 ஆம் நாள் ஈழத்திருநாட்டில் பெருமைகு யாழ்ப்பாணத்து நாவலர் மகாவித்தியாலயத்தில் உருவாகிய '�ழத்துப் புதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழக அமைப்பாளர் புலவர் தமிழ்வேள் இ.க. கந்தசவாமி அவர்கள் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் இவ்வாண்டுநவம்பர் 20, 21ஆம் நாள்களில் 'தொல்காப்பிய மகாநாடு ஒன்றை நடாத்தவும் இம் மகாநாட்டில் தொல்காப்பியம் பற்றிப் பேரறிஞர்களின் கட்டுரைகள் உள்ள நூல் ஒன்றை வெளியிடவும் உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கின்றமை பெரும் பாராட்டுக்கு உரியது.

தமிழ் மக்களின் முதுபெரும் சொத்துகளாக உள்ள அரிய பழந்தமிழ் நூல்களை இன்றைய இளம் வயதினர் அறிந்து பயன்படுத்த வாய்ப்பை வழங்கும் இம்மகாநாட்டுப் பணிகள் பெரும் பாராட்டுக்கும் போற்றுதற்கும் உரியன். இப்பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமென வாழ்ந்துகிறோம்.

மு. திருஞாசம்பந்தபிள்ளை

தலைவர்.

சமுத்துப் புதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகம்

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செயும் ஆரோ”
(திருமூலர் திருமந்திரம்)

முன்னுரை

உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்க மாநாடு சென்னையில் நடைபெற்ற போது பங்குபற்றியதுடன் தொல்காப்பியர் ஆண்டைத் தமிழர் ஆண்டாக அமைதல் வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தி பெரும்பலுர் மாவட்டத் தமிழ்ப்பேரவீரிஞர் புலவர் இ.ஆ.அண்ணல் எம்.ஏ. அவர்கள் வெளியீடு ஒன்றையும் தொல்காப்பிய நாள் வழிகாட்டி ஒன்றையும் தந்தார். இவரது அறிவுறுத்தல் தகுந்ததாக இருந்ததினால் தொல்காப்பியர் ஆண்டு தமிழர் ஆண்டாக அமைதல் வேண்டும் எனக் கட்டுரை எழுதினேன். இக்கட்டுரை ஈழத்து நாளிதழ்களிலும் தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தது. நல்லைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்தில் 2003 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலவர் மகாநாடு, தொல்காப்பியர் ஆண்டை தமிழர் ஆண்டாக தமிழுலகு போற்றுதல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

இதனைச் செயற்படுத்துதற்காகத் “தொல்காப்பியர் நாள் வழிகாட்டி” இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்தில் யாழ் நாவலர் மகா வித்தியாலயத்தில் ஈழத்துப் புதந் தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகத்தினால் நல்லை ஆதீன முதல்வர் முன்னிலையில் வெளியிடப் பெற்றது. தமிழக அறிஞர் முனைவர் அரூட் செல்வன் அவர்கள் இதனை வெளியிட்டு வைத்தார். இதன் அறிமுக விழா தலைநகரில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடைபெற்ற போது சிறப்புரை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்கள் “தமிழும் தமிழிரும் உலகில் உயர்வு பெறச் செய்த தொல்காப்பியரைத் தமிழுலகு போற்றுதல் வேண்டும்” என்பதை அறிவுறுத்தினார். இதனால் தொல்காப்பிய மகாநாடு நடத்தத் தமிழ்ப்புலவர் கழகம் முன்வந்தது. ‘தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்’ நால் வெளியீடுதற்கும் தொல்காப்பியச் சிறப்புரைகள் நிகழ்வதற்கும் தொல்காப்பிய நூற்காட்சி நடத்துதற்கும் ஒழுங்குகள் செய்யப் பெற்றன.

இம்மகாநாடு பெரும் சிறப்பும் பெரும் பயனும் உள்ளதாக நிகழ்தற்கு ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உலகநாடுகளிலும் உள்ள தமிழிஞர்கள் உதவ முன்வந்தனர். தொல்காப்பியச் சிறப்பையும் தொல்காப்பியரின் உயர்வையும் அறிவுறுத்தும் பயன்தரு கட்டுரைகள் வந்தன. இவை “தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்” என்னும் நாலாக வெளியிடப் பெறுகிறது. இஃது தமிழ் உலகில் ஓர் அரிய நாலாகும். ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உள்ள சிறந்த தமிழிஞர்கள் தொல்காப்பியத்தின் பெருமை பற்றியும் பயன்தரு சிறப்புரைகள் நிகழ்த்துகின்றனர் தமிழகத்தில் இருந்து அறிஞர் பலர் இம்மகாநாட்டிற்கு பங்குபற்றிப் பங்களிப்புச் செய்ய விரும்பினர். இருநாள் மகாநாட்டை மேலும் விரிவுபடுத்த இயலாத்தினால் அவர்களின் ஆர்வத்தை நிறைவு செய்ய இயலவில்லை ஆயிற்று.

மேலும், தமிழகப் பேரவீரிஞர் பேராசிரியர் எஸ்.வி.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எழுதிய தொல்காப்பியத் தெளிவுரை, தொல்காப்பிய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு ஆகிய இரு அரிய நால்களை வெளியீடும் பெரும்பணி இம்மகாநாட்டிற்குக் கிடைத்தது.

இதையிட்டு பெரிதும் பேருவகை எய்துகின்றோம். தொல்காப்பியம் பற்றிய நூல்களின் காட்சி இம்மகாநாட்டுக்குச் சிறப்பாக தருகிறது. முன்னாளில் அரசர்களும் வள்ளல்களும் புலவர்களை ஆதரித்தனர். அதனால் தமிழ் வளர்ந்தது. தமிழரும் உயர்வு பெற்றனர். இன்று இம்மகாநாடு சிறப்பும் பயனும் ஆக நிறைவேற இந்நாட்டுப் புரவலர்கள் நிதி உதவித் தமிழ்ப் புரவலர்கள் ஆகலாம். இம்மகாநாட்டை ஒழுங்குபெற நடத்துதற்காக இருநாளும் நண்பகல் உணவு வழங்கப் பெறுகிறது. 'உண்டு கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்' என முன்னைத் தமிழ்நால் அறிவு கூறுகிறது.

தொல்காப்பியம் கற்றறிந்தோருக்கு உரியது என்றில்லாமல் தொல்காப்பியக் கருவுலங்களை அனைவரும் அறிந்து பயன் பெறுதற்கு உதவத்தக்க கட்டுரைகளே இக்கட்டுரை நூலில் இடம் பெற்றுள்ள. தொல்காப்பியம் இலக்கண நூல் அன்று. தொல்காப்பியம் மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ வழி காட்டும் வாழ்க்கை நூல் என்பதை இந்நாலும் இம்மகாநாடும் நன்கு உணரும்.

உலகப் புகழ் பெறும் வகையில் இந்நாட்டில் இம்மகாநாடு நடைபெற அறிவுறுத்தி இம்மகாநாடு பெரும்பாலும் பெரும் பயனும் சிறப்புமாக அமையப் பேருதவிகள் வழங்கிய தமிழ்ப் பேரரிஞர்களும் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள் நூலாக்கத்திற்குப் பயன்தரு கட்டுரைகள் வழங்கிய தமிழறிஞர்களும். தமது சிறந்த இருநால்களை இம்மகாநாட்டில் வெளியிட முன்வந்த தமிழ்ப் பேரரிஞர் பேராசிரியர் எஸ்.வி.சுப்பிரமணியம் அவர்களும் தொல்காப்பிய நூல்களின் காட்சி பயன்தருவகையில் அமைதற்கும் இம்மகாநாடு சிறப்பாக நிகழ்வதற்கும் மிக ஆர்வத்தோடு உதவிய 'வளரும் தமிழ் உலகம்' ஆசிரியர் முனைவர் சதாசிவம் அவர்களுக்கும், வாழ்த்துரைகள் அருளிய திருவாவடுதுறை ஆதீனம், நல்லை ஆதீனம், ஆகியவற்றின் முதல்வர்களுக்கும் இந்து கலாசார அமைச்சருக்கும் இம் மகாநாடு சிறப்பாக நிகழ நிதி உதவிய இந்நாட்டுத் தமிழ்ப்புரவலர்களுக்கும் இம்மகாநாட்டு நிகழ்வுகளை நன்கு வெளியிட்டு உதவிய செய்தி ணடக்கத்துறையினர்களுக்கும் தமிழ் உணர்வோடு 'தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள்' நூலை நன்கு வடிவமைத்து உதவிய ரெக்னோ அச்சக அதிபர் தியாகராசா கேசவன் அவர்களும் இம்மகாநாடு சிறப்பாக நிகழ உதவிய ஏனைய அனைவரும் இத்தகைய ஒரு பெரும்பணி நிகழ உறுதுணையான திருவருளுக்கும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகம் பெரும் நன்றியறிதலை தெரிவித்துக்கொள்கின்றது.

சங்ககாலத்தில் ஈழத்துப்புதந்தேவனார் மூலம் ஈழத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையில் உயிர்த்த தொடர்பு பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைபெற்று வந்ததை இன்று இத்தொல்காப்பிய மகாநாடு உறுதி செய்கிறது.

"வாழ்க தமிழ், வளர்க தொல்காப்பியப் பெரும்புகழ்."

�ழத்தில் நடைபெறும் இத்தொல்காப்பிய மகாநாடு தமிழ் உலகில் பெரும் எழுச்சியை உண்டாக்கும் எனலாம்.

தமிழ்வேள் இ.க.கந்தசவாமி
கழகச் செயலாளர்

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த்

தொல்காப்பிய மாநாட்டுத் தீர்மானங்கள்

1. தமிழும் தமிழினமும் உலகில் உயர்வு பெறச் செய்த தொல்காப்பியம் என்னும் நாலைத் தந்த தொல்காப்பியரின் ஆண்டைத் தமிழர் ஆண்டாக ஏற்றுச் செயலாற்றும்படி தமிழ் உலகை இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
2. தமிழர் அடையாளத்தைப் பேணுபவையாகவும் பொருள் விளங்கத்தக்கவையாகவும் உள்ள பெயர்களைப் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கும் படி தமிழ்ப் பெற்றோர்களை இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
3. பழம்பெரும் திருத்தலங்களுள் ஒன்றாக இந்நாட்டில் விளங்கும் திருக்கோணேசுவரத்தைப் புனித தலமாக அனுமதித்து வழிபாடுகள் முறைப்படி நடைபெறுவதையும் மக்கள் சுதந்திரமாகச் சென்று வழிபடுவதையும் உறுதி செய்யும்படி இன்றைய அரசை இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
4. சமுதாயப் பண்பாட்டுக்கு ஊறுவிளைவிக்காத வகையிலும், சிறுவர் உள்ளங்களைப் பேதலிக்கச் செய்யாத வகையிலும், அறிவு வளர்ச்சிக்கும் சமுதாய மேம்பாட்டுக்கும் உதவும் வகையிலும் திரைப்படங்களை வெளியிட்டு உதவும் படி தமிழகத் திரைப்படத் துறையினரை இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
5. திரைப்படத்தகவல்களை நாளிதழ்கள் வெளியிட்டு வருதல் வரவேற்கத்தக்கது. ஆயின் பண்பாட்டுப் பயனற்ற காட்சிப் படங்களைத் தவிர்க்கும்படி நாளிதழ்களை இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
6. மேற்றிசை இனத்தவர் ஆட்சியில் தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாடுகளையும் பாதுகாத்த நாவலர் அவர்கள் அறிவுறுத்தியபடி ஆர்வம் உள்ள இளம் வயதினருக்கு உணவும் உடையும் நூல்களும் உதவித் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை நல்லாசிரியர்கள் மூலம் கற்பித்துப் புலவர் விருது வழங்கித் தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தற்காகத் 21-11-2004 தமிழ்ப் புலவர் செழுங்கலை நியமம் ஒன்றை இந்நாட்டில் அமைத்தற்கு உதவும்படி தமிழ் உலகையும் தமிழ் அமைப்புகளையும் அரசையும் இம்மகாநாடு வேண்டுகிறது.
7. தமிழை உலகில் முதன்மை பெற வைத்த தொல்காப்பியரைப்போற்றுதற்காகத் தொல்காப்பிய நாள் வழிகாட்டிகளைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆண்டுதோறும் பயன்படுத்தும்படி இம்மகாநாடு வேண்டுகிறது.
8. எங்களும் அமைதியும் ஒற்றுமையும் அனைவரும் ஒருமுகப்பட்டு உள்ளத் தூய்மையொடும் உறுதியொடும் தகுந்த முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும்படி அனைவரையும் இம்மகாநாடு வேண்டுகிறது.

10. உலகத் தமிழ்ப்புலவர் மகாநாடு ஓன்று அடுத்த ஆண்டு மதுரையில் நிகழவேண்டும் எனவும் இதற்குத் தமிழ் உலகும் உலக அமைப்புகளும் ஆதீனங்களும் அரசுகளும் ஆதரவு வழங்க வேண்டும் எனவும் இம்மகாநாடு வேண்டுகின்றது.
11. பள்ளி மாணவர்களுக்கு இன்று வழங்கப்படும் பாடநூல்களில் எழுத்துப் பிழைகளும் இலக்கணப் பிழைகளும் தகவல் தவறுகளும் மிகுந்து காணப்படுவது பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பாதமாக அமைவதால் பாடல் நூல் வெளியிட்டில் சுடிய கவனம் செலுத்துமாறு சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளை வேண்டிக் கொள்கின்றது.
12. மலினமானவற்றையும் விரசமானவற்றையும் வெளியிடுவதைத் தவிர்க்குமாறு எங்கள் பண்பாட்டு நலனில் அக்கறை கொண்ட வெகுசன ஊடகங்களை வேண்டிக் கொள்கின்றது.

முன்மொழிபவர்
தமிழ்வெள்.
 செயலாளர்.
 சமுத்துப்பூதந்தேவனார் புலவர் கழகம்

வழிமொழிபவர்
முதிருஞானசம்பந்தபிள்ளை
 தலைவர்.
 சமுத்துப்பூதந்தேவனார் புலவர் கழகம்

பொருளடக்கம்

---

1. தொல்காப்பியமும் ஈழத்துமிழகமும் வித்துவான். க.செபரத்தினம், கன்டா	01
2. தொல்காப்பியத்தில் மெய்யியல் கருத்துக்கள் பண்டிதர். வீ.பரந்தாமன், தென்புலோலி	08
3. தொல்காப்பியம் கூறும் அகத்தினண வாழ்க்கை நெறி புலவர் சி.விசாலாட்சி அம்மையார், குப்பிளான் ஏழாலை	13
4. காப்பியர் கூறும் கடவுட் கொள்கை "செந்தமிழ்ச் செல்வர்", "தமிழாகரர்", "நல்லாசிரியர்" முனைவர் ச.சாம்பசிவனார், எம்.ஏ., பி.எச்.டி,	17
5. கைவ சித்தாந்த நோக்கில் தொல்காப்பியம் கு.ர.சரளா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், அகராதியியல் துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	21
6. தொல்காப்பியமும் அதன் மொழிபெயர்ப்புகளும் முனைவர் எம்.சுசீலா, அகராதித்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.	27
7. தொல்காப்பியர் நோக்கில் மரபு சாகித்தியரத்தினம், கலாநிதி க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)	31
8. தொல்காப்பியத்தில் பாடவேறுபாடுகள் முதுமுனைவர் ம.சா.அறிவுடைநம்பி, தலைவர், அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	43
9. தொல்காப்பியத்தில் இறைமை முனைவர். அ.அறிவுநம்பி, முதன்மையர் (Dean), பாரதியார் தமிழியற் புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி .	48
10. தொல்காப்பியமும் நாட்டுப்புற இலக்கியமும் முனைவர் ந.காந்திமதிலட்சுமி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர், ஏ.பி.சி.மகாலட்சுமி கல்லூரி, தூத்துக்குடி.	52
11. உடன்போக்கு, களவா? கற்பா? க.சொல்லேருழவன், கெளரவ விரிவுரையாளர், அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி, காரைக்குடி.	56
12. தொல்காப்பியச் சுவடிகளும் பதிப்புகளும் முதுமுனைவர். ம.சா.அறிவுடைநம்பி, தலைவர், அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	59

13. தொல்காப்பியத்தில் அறிவியல் சிந்தனைகள் கவிமாமணி, தகடுர்த் தமிழ்க்கதிர், கம்பை நல்லூர், தருமபுரி	66
14. தொல்காப்பியரின் இடைச்சொற்களும் சொற் பொருண்மையின் செயல்பாடும் ச.விஜயலெஷ்மி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், அகராதியியல் துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	70
15. தொல்காப்பியரின் உள்ளுறையும் சங்க இலக்கியப் பாடல் சான்றுகளும் முனைவர் மா.பார்வதி, அகராதியியல் துறை. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	79
16. தொல்காப்பியத்தில் ஓர் அறிவுயிர்கள் மருத்துவர் ச. சண்முகம், மருத்துவத் தமிழியல் ஆராய்ச்சிக் கழகம், திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு	85
17. தொல்காப்பியரும் திருக்குறளும் முனைவர் மு.சதாசிவம், ஆசிரியர், வளரும் தமிழ் உலகம், ஈரோடு	89
18. அகத்திணையியலில் வாழ்வியற் சிந்தனைகள் சோ.பெ.ஜெயந்திகவா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்	94
19. தொல்காப்பியரும் அறிவியலும் தா.க.அனுராதா, முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்	98
20. தொல்காப்பியம் காட்டும் மரபுகள் : ஒரு பார்வை மு.விஜயகுமார், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்	104
21. தொல்காப்பியரின் புவியியல் வானியல் சிந்தனைகள் முனைவர். இரா.ரெங்கம்மாள் எம்.ஏ.பிகெய்ச்.டி பேராசிரியை, தமிழ்த்துறை, அ.மி.ம. கலைக்கல்லூரி, சி.க.புதூர்	110
22. தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பியல்புகள் டாக்டர் திருமதி. பா. மாவினி பேராசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப்.பல்கலைக்கழகம்	115
23. Ezhuththadhikaaram - A Few Questions Dr. Kodumudi Shanmugam Secretary, Tamil Valarchik Kazhagam, Tamil Nadu, India	120
24. The Book- The qualities and methodologies of book writing Dr. S. Shanmugam, M.D., Thirunelveli, Tamil Nadu, India	123
25. தமிழுக்குத் தொன்மையும் முதன்மையும் தரும் தொல்காப்பியம் தமிழ்வேள், செயலாளர், ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகம்	131

தொல்காப்பியமும் ஈழத்துமிழகமும்

வித்துவான். க.செபரத்தினம், கனடா

மனோன்மணியம் தந்த பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், "எத்திசையும் புகழ் மணக்க இருந்த பெருந் தமிழனங்கே" என்றும், "ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையால் ஸீரிளாமைத் திறன்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே" என்றும், வியந்து போற்றிடும் வண்ணம், எம் தமிழ் மொழியானது எத்திசையும் புகழ் மணக்க, என்றுமுளதென் தமிழாய் நின்றுநிலைத்துவர, தமிழ்மன்னர் கொடுத்துவந்த பேராதரவும், சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நற்றமிழப் புலவர் ஆற்றிவந்த ஸீரிய பணியுமே காரணமென்பாம்.

இலக்கிய இலக்கணச் செல்வம்:

எமது மொழியிலே பண்டைக்காலத்திற் பட்டக்கப்பட்ட இலக்கிய, இலக்கணச் செல்வங்களுட் பல நீர்வாய்ப்பட்டும், தீவாய்ப்பட்டும், சிதல்வாய்ப்பட்டும் அழிந்தொழிந்துபோக எஞ்சியிருப்பவை, எமது மொழியின் தொன்மையினையும், செம்மையினையும், எமது மக்களின் நனிநாகரிக வாழ்வினது மேன்மையினையும் நாம் அறிந்து கொள்வதற்கான சான்றுகளாய் இருப்பது, நமது தவப்பயனேயாம். இவ்வாறு, எஞ்சியிருக்கும் எமது முன்னோரளித்த அருங்செல்வங்களுள் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணநூலும் ஒன்றாகும்.

தொல்காப்பியமும் அதன் ஆசிரியரும்:

மொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுப்பது அதன் இலக்கணமே. வயலுக்கு வரம்பு போலவும், குளத்துக்கு அணைபோலவும் மொழிக்குப் பாதுகாப்பாய், அரணாய் இருப்பது இலக்கணமே. இவ்வாறு தமிழ் மொழியைப் பாதுகாத்துவரும் இலக்கணநூல்களுள், தொல்காப்பியமே தொன்மைக்கதாகக் கருதப்படுகிறது.

தொல்காப்பியத்தையிட்டும், அதன் ஆசிரியரான தொல்காப்பிய முனிவரையிட்டும், தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

"வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

வழக்குஞ் செய்யுன மாயிரு முதலின்

எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடச்

செந்தமி மியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

முந்துநால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்

.....

தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே"

என்று குறிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, சுவாமிநாத தேசிகர் அருளிச் செய்த இலக்கணக் கொத்துக்கான சிறப்புப் பாயிரத்தில்.

".....
மகத்துவ முடைய வகத்திய மாழுனி
தன்பா வருந்தமி ழின்பா வுணர்ந்த
வாறிரு புலவரின் வீறுறு தலைமை
யொல்காப் பெருந்தவத் தொல்காப் பியழுனி
தன்பெய ராஹுல கின்புறுத் தருநால்
....."

என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

தொல்காப்பியத்தின் காலம் :

தொல்காப்பியம் எழுந்த காலத்தினையிட்டு, இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் பல்வேறுபட்ட கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளனர். தொல்காப்பியத்திற் காணப்படும் இலக்கியமரபானது, கடைச்சங்க இலக்கியங்களிற் பயின்றுவரும் இலக்கிய மரபின் படிமுறை வளர்ச்சியினைக் காட்டுவதாகவே பலராலும் நம்பப்படுவதால், கடைச்சங்க காலமாகக் கொள்ளப்படும், கிறித்துவுக்குப் பின்னான முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளை அடுத்த காலமே தொல்காப்பியத்தின் காலமாக ஏற்கப்படுகிறது.

தொல்காப்பிய அமைப்பு:

தொல்காப்பியமானது எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. எழுத்தென்பது, கட்டுலனாகா உருவும், கட்டுலனாகிய வடிவமுடைத்தாக வேறு வேறு வகுத்துக் கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியும், சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையாம். சொல்லென்பது, எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதினைப்பொருட் தன்மையையும், ஒருவன் உணர்தற்கு நிமித்தமாக் ஓசையாகும். எழுத்து சொற்கு அவயவமாதலின் அதனை முற்கூறி அவயவியாகிய சொல்லவைப் பின் கூறினார். பொருளென்பது சொற்றோடர் கருவியாக உணரப்படும் அறம், பொருள், இன்பமும் அவற்றது நிலையும் நிலையாமையுமாகிய அறுவகைப் பொருளுமாம்.

தொல்காப்பியம் நுவல்பவை:

முன்னர் சுட்டிய அதிகாரங்களுள் எழுத்தத்திகாரத்திலே, தமிழ் மொழியின் சீரிய, இனிய, மெல்லிய ஓலியமைப்பு முறை, அதன் புனர் நிலையிலான ஓலிமாற்ற அமைப்பு முதலியன் விளக்கப்படுகின்றன. சொல்லதிகாரத்திலே, தமிழ்ச் சொல்லின் சிறப்பு, திணை, பால் முதலிய உயிர்ப்பகுப்பு, உயிரியல் பகுப்புமுறை, ஒவ்வொரு சொல்லும் காரணத்தோடு அமைக்கப் பெற்றுள்ளன என்பதற்குரிய விதிவகைகள் என்பன விளக்கப்படுகின்றன. பொருளதிகாரத்திலே மக்களின் மன இயல்பாகிய அகமும், வீரமும், சுவைகளும் உவமங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுவதோடு, பாவின் பண்பு, மரபு முதலியனவும் விளக்கப்படுகின்றன. பொருளைக் கூறவே அப்பொருளைப் பொதிந்த யாப்பிலக்கணமும் பொருளதிகாரத்துள் அடக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

உரையாசிரியர்கள்:

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பண்டைய நூல்களுக்கு உரை எழுதப்படாமல் வாய்மொழியாகப் பாடஞ் சொல்லக் கொடுக்கும் மரபே நிலவி வந்தது. சோழப் பேரரசர் காலத்திலேயே உரை எழுதும் மரபு ஆரம்பிக்கப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது. இக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆசிரியர்களுட் சிலர் மிகச் சிறந்த உரையாசிரியர்களாகத் திகழ்வதைக் காண்கிறோம்.

இளம்பூரணர்:

கி.பி.10ஆம், 11ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த இளம்பூரணர் என்னும் ஆசிரியரே தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் முதன் முதலாக உரை எழுதியவராவார். தொல்காப்பியம் என்னும் கருவூலத்தினுள்ளே நுழைந்து, அதன் கண்ணுள்ள வியத்தகு பொருள்களை எல்லாம் மக்கள் கண்டு களிக்கும் வண்ணம், முதன் முதலாக உரை விளக்கினை ஏற்றி வைத்த காரணத்தினால், 'உரையாசிரியர்' என்னும் சிறப்புப் பெயரால் இளம்பூரணர் அழைக்கப்படலானார்.

பேராசிரியர்:

12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், 'நல்லறிவுடைய தொல் பேராசான்' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டவருமான பேராசிரியர் என்பார், தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை வகுத்துள்ளாரெனக் கூறப்பட்ட போதிலும், பொருளத்திகாரத்தின் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகியநான்கு இயல்களுக்கு எழுதிய உரை மட்டுமே கிடைத்துள்ளது.

சேனாவரையர்:

13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், "வடநூற்கடலை நிலை கண்டுணர்ந்தவர்" என அழைக்கப்பட்டவருமான சேனாவரையர் என்பார், சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டும் வடமோழி மரபைத் தழுவி நல்லுரை ஒன்றினை எழுதியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர்:

16ஆம் நூற்றாண்டில், அதாவது நாயக்கர் காலத்தில் வாழ்ந்தவரும், 'உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்', என அழைக்கப்பட்டவருமான இவ்வாசிரியர், எழுத்தத்திகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகியவற்றோடு, பொருளத்திகாரத்தின் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய முதல் ஐந்து இயல்களுக்கும் உரைவகுத்துள்ளார்.

ஏனையோர்:

மேலே குறிப்பிட்ட உரையாசிரியர்களை விடக் கல்லாடர் என்பார். சொல்லதிகாரத்தின் சில இயல்களுக்கும், தெய்வச்சிலையார் என்பார் சொல்லதிகாரம் முழுவதற்கும் உரை வகுத்துள்ளனர்.

பதிப்பிக்கும் பணி:

தொல்காப்பியமும், அதற்கு எழுதப்பட்ட உரைகளும் ஏட்டுச் சுவடிகளிலேயே எழுதப்பட்டிருந்ததால், அவற்றை அடிக்கடி பெயர்த்தெழுதும்போது தவறுகள் ஏற்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாய் இருந்தது. அல்லாமலும் தொல்காப்பியத்தையும் உரைகளையும் விரும்பிக் கற்பிப்போரின் எண்ணிக்கையும், அவற்றைப் போற்றிப் பேணுவோரின் எண்ணிக்கையும் அருகிவரத் தொடங்கியதால், அகத்தியத்திற்கேற்பட்ட அவலநிலை தொல்காப்பியத்துக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்னும் நியாயபூர்வமான அச்சம் அறிஞர்கள் சிலருக்கு ஏற்படலாயிற்று. அதன் விளைவாகத் தொல்காப்பியத்தினதும், உரைகளினதும் ஏட்டுப்பிரதிகளை இடம் இடமாகச் சென்று தேடி எடுத்து. அவற்றை அச்சிட்டு வெளிக்கொணரும் பாரிய பணியில் அப்பெரியோர்கள் தம்மை ஈடுபடுத்தலாயினர்.

தமிழ் நாட்டறிஞர்கள்:

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த புலவர் திரிசிரபுரம் சுப்பராயச் செட்டியார், தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரத்துக்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரையினைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிடலானார். இவரைத்

தொடர்ந்து மழவை மகாலிங்கையர் எனபார், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையினைப் பரிசோதித்து, 1847ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் அச்சிட்டு வெளிக் கொணர்ந்தார். இதன் பின்னர் ஏறத்தாழ இருபதாண்டுகளாக இப்பணியில் எவருமே ஈடுபடவில்லை.

அழுத்தறிஞர்கள்:

தொல்காப்பியமானது, அதன் உரைகளுடன் தொடர்ந்து அச்சிட்டு வெளிக் கொணரப்படும் அவசரத்தையும், அவசியத்தையும் ஈழத்துத் தமிழிஞர்கள் சிலர் உணரத் தலைப்பட்டனர். இவர்களுள் ஆறுமுகநாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, சி.கணேசையர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆறுமுகநாவலர்

யாழ்ப்பாணத்திலும், சென்னையிலும் அச்சகங்களை நிறுவி இலக்கண, இலக்கிய, சமய நூல்களைப் பரிசோதித்து வெளியிட்டதன் மூலம், அப்பணியின் முன்னோடியாகக் கருதப்படுவதற்கும், ஈழத்தில் மட்டுமல்லாது தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ்ப்பணியுடன் சமயப் பணியும் ஆற்றியவருமான ஆறுமுகநாவலரவர்கள், திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவரின் வேண்டுகோளை ஏற்று, தொல்காப்பியப் பாயிரத்துக்கும் முதற் குத்திரத்துக்கும் சிவஞான முனிவர் கண்ட விருத்தியுரையைப் பரிசோதனை செய்து, 1866ஆம் ஆண்டிலே அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் இணைத்து, சுவாமிநாததேசிகர் அவர்கள் அருளிச் செய்த இலக்கணக் கொத்தினையும் நாவலரவர்களே பரிசோதித்து வெளியிட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாட்களில் தமிழ்நாட்டில் உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட நாவலரவர்கள், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாாத்தினைச் சேனாவரையர் உரையுடன் பரிசோதனை செய்தும் கொடுத்துள்ளார்.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை

சன்னாகம் முத்துக்குமார் கவிராயசேகரிடம் தமிழை முறையாகக் கற்று, இளம் பராயத்திலேயே 'பண்டிதர்' எனத் தமிழ் அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டவரும், வட்டுக்கோட்டை செமினறியில் உயர்கல்வி கற்று பட்டதாரிக்குரிய அறிவினைப் பெற்றிருந்தவரும், இருபதாவது வயதிலேயே அதாவது 1852 இல், நீதிநெறி விளக்கத்துக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டவருமான சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், சென்னையிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'தினவர்த்தமானி' என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை வகிப்பதற்காக, பீற்றுர் பேர்சிவலால் சென்னைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்.

பத்திரிகாசிரியர் பதவியுடன், கள்ளிக்கோட்டை அரசினர் கல்லூரி ஆசிரியராகவும், சிறிதுகாலம் பணியாற்றிய பிள்ளை அவர்கள், 1857 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், அதே ஆண்டில் முதன் முறையாக நடத்திய கலைப்பட்டதாரித் தேர்வில் முதற்பிரிவிற் தேர்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து, சென்னை மாகாண தலைமைக் கணக்காளராக நியமிக்கப்பட்டார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1871 இல் நடத்திய சட்டத்துறைப் பட்டத்தேர்விலும் தேர்ச்சியடைந்த பிள்ளை அவர்கள், குடந்தையில் வழக்கறிஞராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். 1887 ஆம் ஆண்டிலிருந்து புதுக்கோட்டைப் பெருமன்ற நீதிபதியாகப் பணியாற்றிய சிறப்பும் பிள்ளை அவர்களுக்கு உண்டு.

இயல்பாகவே தாய்மொழியிற் பக்தியும் பற்றும் அமையப் பெற்றிருந்த பிள்ளை அவர்களால், தமிழ் நால்கள் பேணுவாரற்றுக் கிடக்கும் இழிநிலையினைப் பொறுத்திட முடியவில்லை.

"புழைய சுவடிகள் யாவும் கலைமாய் ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இலர்" என்றும்,

"காலத்தின் வாய்ப்பட்ட ஏடுகளைப்பின் தேடி எடுப்பினும் கம்பையும் நாராசமுந்தான்மீறும்"

என்றும், பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடி எடுக்கும் பணியிலே பிள்ளை அவர்கள் பெருஞ்சிரமங்களை எதிர்கொண்ட போதிலும், அவற்றையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு அப்பணியில் அர்ப்பணிப்புடன் ஏடுப்பட்டமை தமிழர்கள் செய்த தவப்பயனே என்போம்.

ஸ்ரம்பரை அறிஞர்களின் இல்லந்தோறும் சென்று ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட பிள்ளை அவர்கள், ஏடுகள் பலவற்றின் நிலைப்பற்றி :

"ஏடு எடுக்கும்போது ஓரஞ்சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முறிகிறது.

ஓற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ-வென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது".

என்று வேதனையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதிகளை ஆராய்ந்து வழுவறப் பிரதிசெய்வதற்கு, ஆற்றல்மிக்க உதவியாளர்கள் கிடைப்பது பிள்ளையவர்களுக்கு மிகுந்த சிரமமாக இருந்ததால், அவரே தன்னந்தனியராய் ஏடுகளைப் பார்த்துப் பிரதி செய்து, பொருள் ஆராய்ந்து தெளிந்து, பதிப்பிக்க வேண்டியவரானார். அவருடைய பதிப்புப் பணிக்கு, பணமும் பெரும் சவாலாகவே இருந்தது. பணச் செலவைத் தாங்கிக் கொண்டு, நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டாலும் அவற்றை விரும்பி வாங்குவோரின் எண்ணிக்கையும் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக, பொறாமை கொண்ட குறைமதியாளர் சிலரின் எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டமை பிள்ளையவர்களை அதிகம் பாதித்த போதிலும், தமது பணியினை எண்ணித்துணிந்த பிள்ளை அவர்கள், அதனைச் சீரிய முறையில் ஆற்றியுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட பிள்ளையவர்களின் தனிப்பெரும் பணியினை இனி நோக்குவோம்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, பிள்ளையவர்கள் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தினை, ஆற்றமுகநாவலர் அவர்களைக் கொண்டு பரிசீலனை செய்வித்து, அவருடைய வழிகாட்டலுடன் 1868 புரட்டாதி மாதம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இதனைத் தொடர்ந்து, தொல்காப்பியம் பொருள்திகாரத்தின் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய ஜூந்து இயல்களை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடனும், ஏனைய மெய்ப்பாட்டியல் உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய நான்கு இயல்களைப் பேராசிரியர் உரையுடனும் பரிசோதனை செய்து, 1885இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இதன்பின்னர், மழவை மகாலிங்க ஜூராற் பதிப்பிக்கப்பட்ட நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் கூடிய தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரமானது, கிடைத்தற்கரிதாகவிட்ட காரணத்தினால், அதனை மேலும் பரிசோதனை செய்தும், தமக்குக் கிடைத்த வேறு பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கிப்பார்த்தும் 1891 இல் பிள்ளை அவர்களால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படலாயிற்று.

அவ்வாறே தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் 1892 ஆம் ஆண்டில், பிள்ளை அவர்களால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு தமிழ் மொழியின் தொன்மையையும், செம்மையையும் எடுத்துக் காட்டும் ஓப்பற்ற அறிவுப்புதையலான தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முதன் முதலாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டமை சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களுக்குக் கிடைத்த தனிச்சிறப்பாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

தி. த. கனக சுந்தரம்பிள்ளை:

திருகோணமலையிலே 1863இல் பிறந்த கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூம்பொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து, உயர்கல்விக்காக 1880 இல் சென்னை சென்றார். அங்கு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் நடாத்திய கலைப்பட்டதாரித் தேர்விலே தத்துவ சாத்திரம், தமிழ் ஆகிய பாடங்களில் விசேட சித்தி பெற்றதோடு தங்கப்பதக்கழும் பெற்றுக் கொண்டார். சென்னை மாகாண வித்தியா விருத்தி நிலையத்திற் பணியாற்றுத் தொடங்கிய கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், சில ஆண்டுகளுள் அந்நிலையத்தின் மேலதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பரீசுகராகவும், பரீசுகர் குழுத்தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ள கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், நாவலரவர்களால் சென்னையில் நிறுவப்பட்ட வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையின் முகாமையாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். சில நூல்களைத் தனித்தும், சில நூல்களை மொழி பெயர்த்தும் சில நூல்களை வேறு அறிஞர்களுடன் சேர்ந்தும் பதிப்பித்து வெளியிட்ட கனக சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்துக் வெளியிடும் பணியிலும் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய ஏட்டுப் பிரதிகளையும், உரைகளையும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட பிரதிகளையும் தேடி எடுத்துக் கொண்ட கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், அவற்றைச் சங்க இலக்கிய ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்தார். அவ்வாறு ஆராய்ந்ததன் விளைவாக, அவரால் உண்மைப் பாடங்களைக் கண்டறிந்து, குத்திரங்கள் சிலவற்றைத் திருத்தி அமைக்கக் கூடியதாகவும், உரையாசிரியர்கள் கையாண்டுதான் செய்யுள்கள் எவ்வெவ்வு நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன என்பதைக் கண்டறியக்கூடியதாகவும் இருந்தது. இவ்வாறு கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களால் புதுக்கியும், திருத்தியும் வெளியிடப்பட்ட நச்சினார்க்கினியரின் உரையுடன் கூடிய எழுத்தத்திகாரரும், சேனாவரையரின் உரையுடன் கூடிய சொல்லத்திகாரரும் அறிஞர்கள் பலரதும் வரவேற்பைப் பெற்றுக் கொண்டன. இவை, சென்னை சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாவித்துவான் சி.கணேசையர் :

மகாவித்துவான் சி.கணேசையர் அவர்கள், வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை, காசிவாசிசெந்திநாதஜயர், சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர் ஆகியோரிடம் கற்றுத் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். உயர்கல்வியைப் போதிப்பதற்காக யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கத்தினால், சுன்னாகத்தில் நிறுவப்பட்ட பிராசீன பாடசாலையின் தலைமைத் தமிழாசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட ஜயரவர்கள், இலக்கிய, இலக்கண நூல்களைப் பல ஆண்டுகளாகக் கற்றித்து வந்தார். ஏராளமானோர் அவர் இல்லத்திற்குச் சென்றும் பாடம் கேட்டுவந்தனர்.

மாணாக்கருக்கு இலக்கணப்பாடத்தைப் போதித்த போது, தொல்காப்பியம் முழுவதையும், அதற்கு எழுதப்பட்ட அனைத்து உரைகளையும் தேடிப்பெற்று நன்றாகி ஆராய்ந்திடும் பணியில் அவர் ஈடுபட்டு வந்தார். இதன் விளைவாக புதிதான் இலக்கண முடிகுகளை அவரால் தெளிந்து தேர்ந்திட முடிந்தது. அவரால் எழுதப்பட்ட, நச்சினார்க்கினியர் உரைநயம், அளபெடை, போலி எழுத்து, ஆற்றனருபு பிறிதேற்றல், பிறிது பிறிதேற்றல், தொகைநிலை முதலிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஏடான செந்தமிழ் ஆர்வமுடன் வெளியிட்டது. கட்டுரைகளைப் படித்த அறிஞர்கள், ஜயரைப் பெரிதாகப் பாராட்டினர். இருபெயரொட்டு ஆகுபெயர் வேறு, அன்மொழித் தொகை வேறு என எழுதிய சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனாரின் கருத்தோடு மாறுபட்ட ஜயர், அவை இரண்டும் ஒன்றே எனச் 'செந்தமிழ்' ஏட்டில் எழுதியதும், அதைத் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற வாதப் பிரதிவாதங்களும் அறிஞர்களுக்கு விருந்தாயின. ஈற்றில் ஜயரின் கூற்றே ஏற்புடைத்தென அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதால், அவரின் புகழ் ஈழத்திலும், தமிழ்நாட்டிலும் மேலோங்கலாயிற்று.

தொல்காப்பிய ஆய்விலேயே தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியை ஈடுபடுத்தி, உரைகளையும், அவை தொடர்பாக அறிஞர்கள் வெளியிட்ட முடிபுகளையும் நன்கு விளங்கிக் கொண்டு, தாமே ஆராய்ந்து கண்டறிந்து, முடிபுகளையும் எழுதி வைத்திருந்த கணேசையர் அவர்கள், தமது விளக்கக் குறிப்புகளுடன் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட விழைந்தார்.

ஜயரவர்களின் இச்சீரிய பணிக்கு உதவிட தமிழார்வலரும், புரவலருமான ரழகேசாரி நா.பொன்னையா அவர்கள் முன்வந்தார். தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் 1937ஆம் ஆண்டிலும் சொல்லதிகாரத்தை சேனாவரையர் உரையுடன் 1938ஆம் ஆண்டிலும், பொருளதிகாரத்தின் கடைசி நான்கு இயல்களைப் பேராசிரியர் உரையுடன் 1943ஆம் ஆண்டிலும், பொருளதிகாரத்தின் முதல் ஜூந்து இயல்களை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் 1948ஆம் ஆண்டிலும் ஜயரவர்களின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு, திரு.பொன்னையா அவர்கள் தமது திருமகள் அச்சகத்தில் அழகிய முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

ஜயரவர்களால் எழுதப்பட்டு, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஏட்டில் வெளிவந்தனவாக நாம் ஏற்கனவே சுட்டிய கட்டுரைகளுள், 'அளபெடை', 'போலி எழுத்து' என்பன எழுத்தத்திகாரப் பதிப்பிலும், 'தொல்காப்பியச் சூத்திரிப் பொருளாராய்ச்சி' 'ஆற்றுருபு பிறிதேற்றல்', 'பிறிது பிறிதேற்றல்', 'இருபெயரோட்டு ஆகுபெயரும், அன்மொழித் தொகையும்!', தொலைநிலை' என்பன சொல்லதிகாரப் பதிப்பிலும், 'சிறுபொழுதாராய்ச்சி' என்னும் கட்டுரை, பொருளதிகாரப் பதிப்பிலும் அநுபந்தங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏத்த காலத்திலும், படிப்பித்த காலத்திலும் ஜயரவர்களால் குறித்து வைக்கப்பட்டிருந்த குறிப்புகளை திரு. பொன்னையா அவர்களுக்குக் கொடுத்ததவிய ஜயரவர்கள். நூலாசிரியர் வரலாறு, உரையாசிரியர்கள் வரலாறு. சூத்திர அகராதி, உதாரண அகராதி, அரும்பத விளக்கம் முதலியவற்றின் அகராதி, மேற்கோள்விளக்கம் ஆகியவற்றைத் தமது மாணாக்கர் மூலம் எழுதுவித்தும் கொடுத்துள்ளார். இவை யாவும் ஜயரவர்களின் தொல்காப்பிய வெளியீடுகள் அனைத்தையும் சிறப்புச் செய்து நிற்கக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு எமது தாய் மொழியின் தொன்மையையும் செம்மையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட அரும்பணியிலே எமது தமிழ்ச் சான்றோர்கள் சிலர் ஈடுபட்டு உழைத்தமை, ஈழத்தமிழர் அனைவருக்கும் பெருமை சேர்க்கும் செயலாக அமைவதைக் காண்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாகத் தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட, தமிழ்காத்த சி.வைதாமேதரம்பிள்ளை அவர்களும் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரைவிளக்கம் எழுதி வெளியிட்ட மகா வித்துவான் சி.கணேசையர் அவர்களும். தமிழ் மக்கள் அனைவராலும் போற்றப்பட வேண்டியவர்களாக இருப்பதையும் காண்கிறோம். இங்கு, "செயற்காரிய செய்வார் பெரியர்" என்னும் வள்ளுவனார் வாக்கு விளக்கம் பெற்றுத் திகழ்வதனைக் காண்கிறோமல்லவா?

உசாத்துணை :

1. தொல்காப்பியம் மூன்று அதிகாரங்களும். உரைகளுடன்
2. வையாபுரிப்பிள்ளை - எஸ்.தமிழ்ச்சுடர்மணிகள் (1949)
3. செல்வநாயகம் வி.தமிழ் உரை நடை வரலாறு (1957)
4. கணபதிப்பிள்ளை - சி.பண்டிதமணி இலக்கிய வழி (திருத்திய பதிப்பு 1964)
5. சதாசிவம்பிள்ளை அ. பாவலர் சுரித்திர தீவிகம், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு (பாகம்! 1975 , பாகம், 1979)
6. செபரத்தினம் க. சமுத்துத்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் (2002)

தொல்காப்பியக்டுல் மெய்யியல் கருத்துக்கள்

பண்டிதர். வீ.பரந்தாமன், தென்புலோலி

இந்தக் கட்டுரை, மெய்யியலை விளக்குவதன்று: தொல்காப்பியத்தில் மெய்யியல் கோட்பாடுகள் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடப்பதைத் தொகுத்துத் தருகிறது.

இன்று, வடமொழி நூல்களிலும் மேலைத்தேய நூல்களிலும் காணப்படும் மெய்யியற் கருத்துகள் எவையும் தமிழரிடத்தில் இல்லாதவை அல்ல. ஏனையோரெல்லாம் நாகரிகமடையாதவராய் இருந்த தொல் பழங்காலத்திலேயே மெய்யியல் கோட்பாடுகளைக் கண்டவர்களாகத் தமிழர் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் இக்கட்டுரை குறிப்பால் உணர்த்தும்.

மெய்யியல், ஆன்மா - உலகம் - அறிவு ஆகியவற்றின் இருப்பு, இயக்கம், இறப்பு என்பவற்றை ஆராயும். அது உயிர், மாந்தன், மனம்: ஆன்மா, புலனுணர்வு, அறிவு, இன்பதுன்பம், ஊழ், உலகு (பொருள்) என்பலவாகப் பகுத்தாராயப்படும்.

மேலைத்தேய - இந்திய மெய்யியலாளர் தம்மாராய்ச்சியின் முடிபுகளாகச் சொன்ன கருத்துக்களையே தொல்காப்பியத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

மேலைத்தேயரும் பிறரும் இத்தகைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளமையை இந்திய மெய்யியல் நூல்களிலும் மேலைத்தேய அறிஞரின் மெய்யியல் ஆராய்ச்சி நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் கண்டு கொள்க.

கிறிஸ்துக்கு முன் 469 - 399 இல் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் கிரேக்க மெய்யியல் அறிஞரான சோக்கிரட்டை என்பவரே மேற்கு நாடுகளின் மெய்யியல் அறிவுக்கு வித்திட்டவராகக் கருதப்படுகிறார்.

இந்திய மெய்யியல் அறிவின் சுவடுகள் தொல்காப்பியத்தில் இருப்பதை அறியலாம். இவர் கி.மு.3000 ஆண்டளவில், வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்க்கறு நல்லுலகத்தில் வாழ்ந்தவர். தொல்காப்பியருக்கு முன்பும் மெய்யியல் அறிஞர் பலர் இருந்துள்ளனர் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியமுடிகிறது. ஆனால் அவர்கள் அறிவைக் கொண்ட இலக்கியங்கள் எல்லாம் கடல் கோள்களால் அழிந்து போயின. கடல் கோளால் அழிந்து போன அறிவுச் செல்வங்கள் இன்னும் அளவிலாதன என்பதை.

"ஏரணம் உருவாம் போகம் இசைகணக் கிரதம் சாலம்
தாரணம் மறமேசந்தம் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயருமாள்"
என்னும் செய்யுளால் அறிகிறோம்.

தொல்காப்பியரின் மெய்யியல் அறிவு பின்னர் கடைச்சங்கப் புலவர்கள், திருவள்ளுவர், திருமூலர், சித்தர், சந்தானகுரவர் முதலியோரிடம் விரிவடைந்து வருவதை அறியலாம்.

மெய்யியல்

மெய்யியலார் ஆராய்வன யாவை? உலகத் தோற்றும், உயிரியல்பு, உயிரினதும் பொருள்களினதும் இருப்பியல் (Existence) இயங்கியல் என்பவற்றையே ஆராய்வார்.

பிற்காலத்தில் சிவமதச்சித்தர் (அறிவர்) மெய்யியலை இறை - உயிர் உலகம்(உடம்பு, புலன், பொருள், நுகர்வு) ஆகிய முப்பொருளாய்ப் பகுத்து ஆராய்ந்தனர். மேலைத்தேய மெய்யியலாளரின் எண்ணங்களில் மாந்த இருப்பியல் இயங்கியல்கள் முதன்மை பெறுவதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் தாம் இயற்றிய தமிழிலக்கண நாலில் (தொல்காப்பியம்) வாய்ப்பு வந்த இடங்களில் எல்லாம் தமது மெய்யியல் கருத்துக்களைத் தூவத் தவறவில்லை. சிலவற்றைக் கிடே காண்போம்.

உலகம்

"நிலம், தீ, நீர், வளி விசம்போடு ஜூந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின், (கு.1589)

இந்த உலகம் ஜம்புதங்களின் (பருப்பொருள்) சேர்க்கையாகவே உள்ளது என்பது இன்றைய அறிவியலாளரும் மெய்யியலாளரும் கண்ட உண்மை. அதனை இற்றைக்கு ஜூயாயிரம் ஆண்டுக்கு முன் அறிந்து சொன்ன தொல்காப்பியரின் மெய்யறிவு வியப்பைத் தருவதாகும்.

இருப்பு

உலகப் பொருட்களின் ஓவ்வொர் அனுவும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் கழிந்த கணத்தில் இருந்த நிலை இந்தக் கணத்தில் இராது. எல்லாம் கணந்தோறும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதனையே நிலையாமை எனக்குறிப்பார் சான்றோர். எனவே பொருளின் இருப்பு நிலையில்லாத ஒர் அசைவியக்கமேயாகும்.

நிலையாமை

அதனை நன்கு உணர்ந்த தொல்காப்பியரும்
"பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே" (கு.1024) என்று சூறினார்.

உயிர்

உயிரென்பது ஓரசைவியக்கமே என்பது தொல்காப்பியரின் முடிபு. அதனாற்றான், செய்யுளில் மெய்யெழுத்துக்கள் எண்ணப்படாமையைக் குறிக்குமிடத்து,

"உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ
உயிர்த்திறமியக்கம் இன்மையான" (கு.1301) என்று குறிப்பிட்டார்.

உயிரென்னும் அசைவியக்கம் புலனுணர்ச்சியால் அல்லாமல் வேறு வழியால் அறியப்படாத ஒன்றாகும். அதனாற்றான் உயிரிக்களை வகைப்படுத்தும் போது அவற்றின் புலனறிவைக் கொண்டு வகை செய்கிறார்.

'ஓன்று வதுவே உற்றுறி வதுவே'
'இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே'
'முன்று வதுவே அவற்றோடு முக்கே'

'நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே'
 'ஐங்கறி வதுவே அவற்றொடு செவியே'
 'ஆற்றி வதுவே அவற்றொடு மனனே'
 'நேரிதன் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினாரே' (கு.1526)'

மாந்தன் / மனவணரி

இனி மாந்தனை உணர்த்தும்போது, மனவறிவால் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதும் கருதத்தக்கது. மனிதன் என்பவன் "பகுத்தறியும் விலங்கு" என்றார் அரிஸ்ரோட்டில். பகுத்தறிவே சிந்தனை எனப்படுவது: அது மனத்தின் இயக்கம்.

"மக்கள் தாமே ஆற்றி வழியே
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே" (கு.1532)

இந்த ஆறாவது அறிவே மனம் என்பது. மனம் என்பது மாந்த உயிரில் காணப்படும் சிறப்பறிவான பண்பே. இது கழிந்ததையும் எதிர்வதையும் நினைக்கும் ஆற்றல் என்க. நிகழ்கின்றதை உணர்வதே ஏனைப்புலன்றிவாகும். எல்லா அறிவும் உணரப்படுவதற்கு இடனாயிருப்பது மூன்றாயே.

ஆன்மா

இந்த மனமே, மாந்தன் - ஆன்மா - அறிவு - மனம் (உள்ளாம்) என்றவாறெல்லாம் சுட்டக்கூடியதான் வியத்தகு பண்பாக விளங்குகிறது. அறிவுறிவுக் கோட்பாட்டாளரில் சிலர், புற உலகப் பொருட்டோற்றமும் மனத்தின் நிகழ்ச்சியே என்பர். மாந்த மனம், தன்னறிவாலும் அவன் வாழும் சமூகம், சூழல்களாலும் உருவாக்கப்படுவதே.

இந்த மனவறிவோடு மாந்த உயிரைச் சுட்டியே "ஆன்மா" என்று இக்காலத்துச் சொல்லுகின்றனர். இம்மனம் அல்லது ஆன்மா மாந்த உயிரின் வேறுந்றி, அதன் ஒரு சிறப்பியல்பாய் நிற்பதால் பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர் அதனை "உயிர்" என்றும் "மனம்" என்றும் குறித்துக் கூறியிரண்டானர்.

இந்நுட்பம் உணராத சிலர், இக்காலத்து உயிர்வேறு, ஆன்மா வேறு என்று அடம்பிடிப்பர். ஒரு சொல்லுக்கு பொருளுண்ணருமிடத்து.

"வினைவேறுபடுதும் பலபொரு ளொருசொல்
 வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்
 தேறத் தோன்றும் பொருள் தெரி நிலையே" (கு. 536)

என்பதற்கிணங்க இடமும் சார்புங் கொண்டு பொருள் உணர்தலே முன்னைய வழக்கம்.

ஆன்ம இலக்கு

உயிரியக்கத்துக்கு இலக்கு இன்பமடைதலே என்பது தொல்காப்பியரின் கருத்தாகும். அதனை அவர்,

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
 தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்" (கு. 1169) என்ற நூற்பாவில் கூறுகின்றார்.

இவ்வின்பம் என்பது பசிபோக்கல், தற்காத்தல், இனப்பெருக்கம் ஆகிய தொழிற்பாடுகளால் பெறப்படுகின்றது.

ஊழி

ஓர் ஆன்மா இன்பதுன்பங்களை நூகர்வதற்கான வாயில்கள் - ஏதுக்களை (காரணங்களை) அதனிடத்துக் கூட்டுவதும் பிரிப்பதும் ஊழி என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். ஊழி என்பதை பால்,

முறை, தெய்வம் என்ற சொற்களாலும் முன்னைய தமிழ்ச் சான்றோர் குறித்தனர். இதனை 'விதி' என்ற சொல்லால் பின்னையோர் குறிப்பார்.

அது ஒன்றன் மேல் செல்லும் மனநிகழ்ச்சி என்று விளக்கம் அளித்தார் நச்சினார்க்கினியர்.

தொல்காப்பியர், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்பாராது எதிர்ப்பட்டு, ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவது ஊழின் ஆணையால் நேர்வது என்று கூறுகிறார்.

"ஒன்றே வேறே என்றிரு பால் வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பல தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழுத்தியும் காண்ப" (கு.90)

என்பது தொல்காப்பியம்.

இந்நாற்பாவில் ஈரிடத்தில் பால் என்னும் சொல் வருவதைக் காணலாம். ஈரிடத்திலும் ஊழ் என்று பொருள் கொண்டார் இளம்பூரணர், முதலாமிடத்தில் நிலமென்றும் இரண்டாமிடத்தில் ஊழென்றும் பொருள் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். புலவர் குழந்தை முறையே நிலம், பாலுணர்வு (Sex) எனப் பொருள் கொள்வார்.

புலவர் குழந்தை இரண்டாவதுதற்குக் கொண்ட பொருள், மேலைத்தேய மெய்யியல் அறிஞரான சிக்மன் பிராயடு (Sigmund Freud) அவர்களின் பாலியற் கோட்பாட்டிப்படையை ஓரளவு தழுவியிருப்பதை அறியலாம்.

உயர்ந்தபால் என்பது ஆசூழ் என்றும் தாழ்ந்த பால் போகழ் / இழவூழ் என்றும் திருவள்ளுவரால் குறிக்கப்படும். ஊழால் உணர்த்தப்படும் கருத்து ஒருவகையால் முயற்சியோடும் மனவறுதிப்பாட்டோடும் தொடர்புற்றிருப்பதை வள்ளுவரின் மெய்யியல் கோட்பாடுகளை விளக்கும்போது கூறுவோம்.

அறிவு

'அறிவு' என்பது என்ன? அது எப்படி உருவாகிறது? அதற்குத் தடைகள் யாவை? பெற்ற அறிவின் ஏற்படை மையாது? என்ற வினாக்களிற்கான விடைகள், அறிவாராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட மெய்யியலாளர் பலராலும் பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளன. "அறிவு என்பது சிந்தனையின் விளைவு" என்பது அவர்கள் கொடுக்கும் விடைகளில் ஒன்று.

அறிவு என்பது, பழப்பொருள், நிகழ்ச்சிகளின் தூண்டல்களினால் ஏற்படும் மனநிகழ்ச்சி அல்லது துலங்கலாகும். அறிவுண்டாதவுக்குத் தேவையான மூன்று: மனம், பழவுகு, தொடர்பு என்பன. ஆனால் அறிவு தோன்றுதற்கு இம்மூன்றிலும் தடைகள் உளவாகலாம். அத்தடைகளை நீக்கிப் பெறப்பட்ட அறிவே மெய்யறிவு.

பெறப்பட்ட அறிவின் ஏற்படை மையைத் துணிதற்குப் பலவழிகள் உண்டு. அவற்றின் ஒன்று அது மக்களிடை விளைவிக்கும் பயனைக் கொண்டு துணிவது. அப்படித் துணிவதிலும் அருமைப்பாடும் குறைபாடும் உண்டாதல் கூடும். இருப்பினும் இதனிலும் சிறந்த வழியாக ஏனைய வழிகள் தோன்றவில்லை.

ஏற்படைமையைத் துணியும் பயன் வழிக்கோட்பாட்டையே (Pragmatism) தொல்காப்பியர்.

"வழக்கெனப்படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட்டாக ஸான" (கு.1592)

என்னும் நாற்பாவால் விளக்குகிறார்.

"வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே என்னை? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவரையே நோக்கினமையின் என்றவாறு.

"அவரையே நோக்குதலென்பது. அவராண்யான் உலக நிகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு. எனவே, உயர்ந்தோர் எனப்படுவார் அந்தணரும் அவர் போலும் அறிவுடையோருமாயினாரென்பது" - இது பேராசிரியர் சொன்ன விளக்கம்.

அறிவின் பயனான மாந்த இயக்கம் (வழக்கம், நிகழ்ச்சி) எல்லாம், உயர்ந்தோரின் அறிவுடையோரின் அறிவில் உருவாகிவருவதால், வழக்கம் என்பது உயர்ந்தோரின் அறிவின் இயக்கமே, அதாவது, சிறந்த அறிவு என்பது சிறந்த தொழிற்பாடு அல்லது இயக்கமே என்பது தொல்காப்பியரின் அறிவு பற்றியதும் ஏற்படுத்தை பற்றியதுமான விளக்கமாகும்.

வீடு

சில ஆன்மாக்கள், இவ்வியக்கப்பாட்டுக்கு எதிரும் தடைகளைத் தாண்டுவதில் வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்தல் இயலாமையால், இவற்றை முற்றாகத் துறப்பதுதான் பேரின்பம் எனக் கருதுவனாயின. அதன் விளைவே தவஞ்செய்தல் என்னும் துறவு வாழ்க்கையாகும். இவ்வாழ்வு மூலம் கட்டறவு-விடுதலை அல்லது வீடு பேறேன்னும் பேரின்பநிலை எய்த எண்ணுகிறது. அது பிறவா நிலை என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

தொல்காப்பியருக்கும் இது உடன்பாடாகும். ஆனால் அவர் இவ்வுலக இன்பத்தைத் தழந்துவிட்டு மற்றை இன்பத்தை நோக்கி முயல்ல வேண்டும் என்று கருதினார்ஸ்ஸர்: அறத்துவழி இல்வாழ்க்கையாற்றி, அதன் பயனாகவுரும் இவ்வுலக இன்பத்தைத் துய்த்தபின் தவ வாழ்வினால் மற்றை இன்பம் அடையற் பாலது என்பதே அவர் கருத்தாகும். அதனை,

"காமஞ் சான்ற கடைகோட் காலை
ரமஞ்சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றுமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" (கு. 1138)

என்று கூறுகின்றார்.

ஜம்புதங்களாலான உடம்பை மேலும் அவையே இயக்குகின்றன. இவ்வியக்கத்தின் பேறாய் (விளைவு) வருமாற்றலே உயிர், உடலியக்கம், நிற்க, உயிர் பிறவாது. அதுவே அதன் இறப்பு அல்லது சாவு எனப்படுகிறது. உடலில் இருக்கும் மூலக்கூறுகள் பழையாடி பூதங்களோடு சேரும். மீண்டும் முன்னைய உடம்பிலிருந்த மூலக்கூறுகளும் பூதத்தின் வேறு மூலக்கூறுகளும் ஏற்ற இடத்தில் ஒன்று சேர்ந்து புதிய ஓர் உடம்பையோ பல உடம்புகளையோ தோற்றுவித்தல் கூடும். ஆனால் முன்னைய உடம்பிலிருந்து பிரிந்த மூலக்கூறுகள் மட்டுமே திரும்பவும் ஒன்று சேர்ந்து பழைய உடம்பைத் தோற்றுவிக்கும் வாய்ப்பு அறவே இல்லை.

ஆகவே, உடம்போ உயிரோ மறுபாடி பிறப்பதில்லை. பிறந்த உடம்பின் இறப்போடு அதனில் வெளிப்பட்ட ஆற்றலாம் உயிரும் இல்லாது போய் விடும்.

இருப்பை இழந்துவிட்ட உயிரொன்று பேரின்பம் அடைவது என்பது பிழையான கற்பனையே ஆகும். அது இருப்பின் இழப்பிற்கு அஞ்சித் தடுமாறும் ஆன்மாவின் ஆற்றாமையின் வெளிப்பாடே.

அந்தக் கற்பனையைவிட்டு இந்த உலகத்தின் இன்பத்தை அறத்துவழியடைந்து - வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தனது இருப்பின் தொடர்ச்சியைத் தன் கான்முளைகளில் (பிள்ளைகள்) கண்டு நிறைவடைவதே பொருள் உள்ள வாழ்வாகும்.

தொல்காப்பியம் சூறும் அகந்தினை வாழ்க்கை நெறி

புலவர் சி.விசாலாட்சி அம்மையார், குப்பிளான் ஏழாலை

"யா மறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல இனிதாவது எங்கும் காணோம்" என்பது பாரதியார் சூறுகின்ற உண்மை வாக்காகும்.

உலகத்தில் இன்று பல மொழிகள் பேசப்பட்ட போதிலும், தமிழ் மொழிக்கே தனிச்சிறப்புண்டு. சாவா மருந்தாகக் கருதப்படுவது அமிர்தம், அந்த அமிர்தம் மட்டுந்தான் தமிழ் மொழிக்கு உவமையாகவன்னது. பல மொழிகள் இருந்த போதிலும் தமிழ் மொழி ஒன்றுமட்டுந்தான் இறைவனால் பேசப்பட்டது, எழுதப்பட்டது. இதனால் தமிழ் மொழி தெய்வ மொழியெனப்படுகிறது. இத்தெய்வ-மொழியான தமிழ் மொழிக்கு மேன்மேலும் அழியாச் சிறப்பைக் கொடுப்பது தொல்காப்பியர் எழுதிய தொல்காப்பிய இலக்கணம் ஆகும்.

இலக்கியம் கண்டபின்பே இலக்கணம் காணப்பட்டது. எனவே, தமிழுக்கு இலக்கியம் உடலாகவும், இலக்கணம் உயிராகவும் அமைந்துள்ளது. உடலின் அசைவுகள், அங்க அசைவுகள், அதன் செயற்கரிய செயற்பாடுகளை உயிர் ஒன்றுதான் செய்விக்கின்றது. உயிரில்லா உடல் பயனற்றுப் போவது போல, இலக்கணமில்லா இலக்கியம் பயனற்றுப் போகும் என்பது ஆன்றோர் நன்கு அறிந்தனர். இதனால் வீரசோழியம் அகத்தியம் ஆகிய இலக்கணம் எழுதப்பட்டது. பின்னர் மகரிசி ஒருவரால் தொல்காப்பிய இலக்கணம் இயற்றப்பட்டது. அது தமிழ் மொழியும் தமிழரும் செய்த மாதவத்தால் ஓலைச்சவாடுகளில் உள்ளது.

காலப்போக்கில் அருகி அழிந்து போகாது உ.வே.ச. சாமிநாதையரால் அச்சில் கொண்டு வரப்பட்டு உலகில் தமிழ் அறிஞர்களை வளர்த்து வந்தது போன்று ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரையும் வளர்த்துத் தந்தது.

மக்களை வளம்படுத்த, அல்லது பண்படுத்த வெறும் எழுத்தும் சொல்லும் போதாது. அதைவிடத் தமிழ்த் தாயை அழுபடுத்த எழுத்தும் சொல்லும் போதா. பொருளும் வேண்டும். பொருள் குங்குமத் திலகம் போன்றது. வாழ்வின் பூரண தத்துவத்தைப் பொலிவு படுத்துவதாகும் எனவேதான் "எம்பெருமானிடம் பொருளின் அவசியத்தைப் பாண்டியன் முறையிட, எம்பெருமான் பொருளதி-காரத்தைச் சிறப்புப்படுத்தி உயிர்கொடுக்கும் இறையனார் அகப்பொருள் எழுதினார் என்பது வரலாறாகும்.

பொருளதிகாரத்தைச் சிறப்புப் படுத்துவனவாக விளங்கும் அகத்தினை, புறத்தினை யென்பவற்றுள் பொருளதிகாரத்தின் உயிர்நாடியாக உள்ள அகத்தினை வாழ்க்கை நெறிபற்றிக்

சூறவந்த ஓல்காப் பெரும் புகழ்பெற்ற தொல்காப்பியர்

"கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய்

முற்படக் கிளந்த வெழுதினை யென்ப"

என ஆரம்பிக்கின்றார். இச்சுத்திரமானது பின்னே வருகின்ற அகத்தினை வாழ்க்கை நெறிகளை குக்குமமாகத் தன்னுள் சுருங்க அடக்கி விரித்துக் காட்டுகின்றது. அகத்தினை வாழ்க்கை நெறியின்றேல் உலகம் இல்லை. உயிர்களின் பெருக்கம் அகத்தினையின் பத்தினாலன்றோ பெருக்குது. அப்படிப்பட்ட அகத்தினை வாழ்க்கை புனிதமாக அமைய வேண்டின் சூழ்நிலை முதலாகப் பலவும் நன்கு அமைய வேண்டும். எனவே, அகத்தினை வாழ்வநிகழ்த்துவதற்குரிய நிலம் கரு, உரிப்பொருள் மூன்றுடன் இன்னும் பலவும் சூறியுள்ளார்.

அகத்தினை வாழ்வு இன்றும் உண்டு. என்றும் உண்டு. என்றுமென்டு. எனினும் ஓல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியனார் அமைத்துக் காட்டிய அகத்தினை வாழ்வு இன்று காண்பது அரிது. 'கண்டதே காதல் கொண்டதே கோலம்' என்ற இலக்கண மனமந்த அகத்தினை வாழ்வு இன்று பெருகி வருவதால், சமூக சமுதாயப் பிரச்சினை போன்றவை மலிந்து காணப்படுகின்றன. காதல் கொள்ளும் தலைவனும் தலைவியும் எப்படி இருக்க வேண்டுமெனின், ஒத்த குலம், ஒத்த வயது, ஒத்த குணம் இவ்வாறு இருவருக்கும் அமைந்து அன்பினால் பினைக்கப்படும் காதல் உயர்ந்தது. இக்காதல் ஏழேழு பிறவிக்கும் தொடர்வதாக அறிகின்றோம்.

முதற் பொருளான நிலத்தை அன்பின் ஜெந்தினையாகப் பிரிக்கப்பட்ட போதிலும் குறிஞ்சி. மூல்லை, மருதம் நெய்தலாகிய நான்கு தினை நிலங்களும் இயற்கையாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால், அவற்றைக் கூறிய தொல்காப்பியம் பாலைநிலம் பற்றியும் அதன் ஒழுக்கம் பற்றியும் கூறுவில்லை. பாலைநிலம் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதாவது. மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்தப் பாலை என்பதோர் படிவும் கொள்ளும்" எனக் கூறுகின்றது.

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுகலமும்
மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"

என நிலத்தைத் தொல்காப்பியர் வகுத்து அந்த நிலத்திற்குரிய தெய்வங்களையும் கூறியுள்ளார். காடும் காடுசார்ந்த நிலமும் மூல்லை என்படும். இதற்குத் தெய்வம் மாயோன். இங்கு வாழும் மக்கள் இடையர், கோவலர், மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி, இதற்குத் தெய்வம் முருகன். இங்கு வாழும் மக்கள் குறவர். வேடுவர் வேடுவிச்சி போன்றோர். வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் மருதம். இதற்குத் தெய்வம் இந்திரன். கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமும் நெய்தல் நிலமாகும். இதற்குத் தெய்வம் வருணன். பாலைக்குத் தெய்வம் கொற்றவை அல்லது காளித் தெய்வமாகும்.

மேலே கூறப்பட்ட மூல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்களின் ஒழுக்கம் பற்றியும் தொல்காப்பியர் வியந்து உரைப்பினும் மிகவும் சிறப்பான ஒழுக்கங்களையும் கூறுத்தவறவில்லை. அவ்வொழுக்கங்கள் மாவும் அந்தந்தத் தினை நிலத்திற்குப் பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றன. மூல்லை நிலத்திற்கு இருத்தலும், குறிஞ்சி நிலத்திற்குப் புணர்தலும், பாலை நிலத்திற்குப் பிரிதலும், மருதல் நிலத்திற்கு கூடல், ஊடலும், நெய்தல் நிலத்திற்கு இரங்கலும் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வொழுக்கமெல்லாம் இல்லறும் பற்றிய ஒழுக்கமும், கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிலிருந்து நல்லறம் செய்தல் மகளிரது இயற்கைக் கடமையாகும். இவ்வொழுக்கம் மூல்லை நிலத்திற்கு மட்டும் உரிமையாதவின், மூல்லை

நிலம் பற்றி முதலிற் கூறப்பட்டது. எனவே மூல்லை என்னும் சொற்குப் பொருள் இருத்தலாயிற்று. "மூல்லை சான்ற மூல்லையம் புறவின்" என்பவாகலின் புணர்தலின்றி இல்லறம் நடவாது ஆதலின் புணர்ச்சிக்குரிய ஒழுக்கத்தையுடைய குறிஞ்சியை மூல்லை நிலத்தின் பின்வைத்தார். புணர்ச்சியின் பின் இல்லறம் நடாத்தும் தலைவன், தலைவியர் இடையே கூடல் அதன்பின் ஊடல் ஏற்படுவது இயல்ல. உடலின் பின் கூடல் இவ்வாறு நிகழும் நிகழ்ச்சி மருத நிலத்தின் ஒழுக்கமாதலின், குறிஞ்சி நிலத்தின் பின் மருதம் நிலத்தை வைத்தார். ஊடலின் அடிக்கடி தலைவன் தலைவியரிடையே கழிவிரக்கம் ஏற்படுதலுண்டு. அதனால் முடிவில் நெய்தல் நிலத்தை வைத்தார்.

முதலிடை கடைச்சங்கம் மூன்றும் திரிசடையோன் ஆலமர் கண்டன் சிவபெருமான் தலைமையில் நடந்தது. அக்காலத்தில் முதலிடை கடைச்சங்க நூல்களாக அகநானாறு, புறநானாறு, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்கள் செய்யுள் நடையிற் காணப்பட்டனம் யாவரும் அறிவர். ஜங்குறுநாறு, குறுந்தொகை போன்ற நூல்களும் காணப்பட்டன. எனினும் அகத்தினை பற்றிக் கூறுகின்ற நூல்கள் யாவும் அகத்தினை ஒழுக்கம் பற்றிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியரின் அகத்தினை இலக்கணக் கண் கொண்டு நோக்கின் அவர்களின் அகவாழ்வின் புனிதம் வெளிப்படையாக விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் கதா நாயகனாகிய கோவலன் கற்பு முறையாகக் கண்ணகியைத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இதன்பின்னர் கோவலன் பரத்தையின் பொருட்டு மாதவியின் பாற் சென்றான். மாதவியை களவு மணமாக மணந்தபின், கோவலனைப் பிரிந்த கண்ணகியின் மன்றிலையை இளங்கோவடிகள் படிப்போர் நெஞ்சம் நெஞ்சுருக "அம்செஞ்சீறுடி அணிசிலம்பு ஒழிய, மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்க, கொங்கை முன்றில் குங்கும் எழுதாள். மங்கல அணியின் பிறிது அணி மகிழாள்....' இவ்வாறு எல்லாம் இழந்து கையறு நிலையாக நின்றாளென்று பாடியுள்ளார்.

மாதவிபாலனைந்த கோவலன் மாதவி மகிழுக் கூடியும் ஊடியும் இன்பம் அனுபவித்தான். அதன் பின்னர் கடலாடு தொடக்கம் இன்ப நிகழ்வுகள் நிலவுவதைச் சிலப்பதிகாரம் புகார்க் காண்டத்தில் காண்கின்றோம். கோவலனும் மாதவியும் கானல் வரியின் பின் மனவேறு பாட்டினால் ஊடிப்பிரிய வேண்டி வந்தது. கண்ணகியுடன் கோவலன் சேர்ந்து பொருள் தேடப் பாண்டிய நாடு செல்லும் காட்சி முதலாக நாம் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்கின்ற போது, தொல்காப்பியர் கூறுகின்ற அகத்தினை வாழ்வியல் இலக்கணம் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றது.

தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரியமிடங்களைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தியுள்ளார். தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஊடல் வரும்போது தலைவன் பரத்தியரை அடையப் பிரியும் பிரிவு ஆற்றொணாப் பிரிவாகத் தலைவிக்கும் இருக்கும். இதனைவிட இல்லறம் நடத்த வேண்டிப் பொருள் தேடத் தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரிகின்ற போது கார்காலம் வந்து விடுவதாகப் கூறிப்பிரிவான். ஒதுதற் பொருட்டும், போரின் பொருட்டும், தூதுப் பொருட்டும் தலைவன் பிரிவதென அகநானாறு, பாலைக் கலிமூலம் அறிய முடிகின்றது.

தலைவி தனது பாங்கியரோடு வனம் சென்று விளையாடுவாள், தலைவனும் தனது பாங்கர்களுடன் வேட்டைக்கு வனம் வருவான். புலி, தலைவியையும் பாங்கிமாறையும் தூரத்த, தலைவன் தலைவியைப் பாதுகாப்பான். இந்த நேரம் இருவரிடையே காதல் ஆரம்பிக்கின்றது.

பின்னர் பிரிகின்றார்கள், தலைவிக்குத் தலைவனின் ஏக்கம், இதனால் தலைவிக்குப் பேய் பிடித்ததென நினைந்த பெற்றோர் வெறியாடுவோரிடம் சென்று குறிகேட்க, அவர்கள் தலைவியின் காதல் நிலை கூறுவர். பெற்றோர் திருமணம் பேசும் போது தோழியர், வனத்தில் நிகழ்ந்தவை கூறப் பெற்றோர் வேறு திருமணம் பேசுவதைத் தலைவன் அறிந்து உடனே வந்து தலைவியை அழைத்துச் செல்வான். இதனை உடன்போக்கு என்பர். (இன்று அவள் அவனோடு ஓடிவிட்டாள் என்று கூறுவது வழுக்கம்) தலைவியைத் தேடிச் செவிலித்தாய் அழைத்து வந்து அந்தத் தலைவனுக்கே திருமணம்

செய்து வைப்பர். அவ்வாறு அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடாவிட்டால் அவன் மடல் ஏறி ஊர்ந்து தமது காதலை வெளிப்படுத்துவான். இவ்வாறான அகத்தினை வாழ்க்கை நெறிகட்டுத் தஞ்சவாணன் கோவை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவை உதாரணங்கள் கூறுகின்றன.

இன்னுமோர் செய்தியையும் அகத்தினை வாழ்க்கை நெறியிற் காண முடிகின்றது. எதிர்எதிராகத் தலைவனும் தலைவியும் செல்கின்றனர். அதாவது ஒருபக்கத்தே ஒருதலைவனும் தலைவியும் செல்வர். அவர்களை எதிர்நோக்கி ஒருதலைவனும் தலைவியும் வந்து கடந்து செல்வர். இருபக்கத்திருந்தும் இருசெவிலித் தாயர் தத்தம் தலைவியைத் தேடி வருவர். அப்போது எதிரே வரும் தலைவனையும் தலைவியையும் ஒரு செவிலித் தாய் அவர்களை நோக்கி, "உங்களைப் போல உங்களைக் கடந்து என் மகள் தலைவியும் தலைவனும் உடன் போக்காகப் போனதைக் கண்ணார்களோ? என்று வினாவிய போது. தலைவன் தான் தலைவனை மட்டும் கண்டேன் என்று கூறுத் தலைவி தான் தலைவியை மட்டும் கண்டேன் என்று கூறுவாள்.

சங்க காலத்தில் தான் விரும்பிய தலைவியை இன்றுபோல் பலரும் காணச் சந்திக்கவோ கதைத்து மகிழவோ முடியாது. சில பெண்கள் தம் காதலர்களைக் காண கடற்கரை, ஆஸயம், சினிமாக் கொட்டகை இவ்வாறான இடங்களைத் தெரிந்தெடுப்பார். ஆனால், சங்க காலத்தில் தலைவன் தலைவி இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று சந்திக்க குறிப்புக் கூறுவதுண்டு. இதனை இரவுக்குறி, பகற்குறி என்று கூறுவார். நல்ல ஓழுக்கமுடனே அக்கால அகத்தினை வாழ்க்கை நெறிகளை ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் காட்டிய செய்திகளைச் சங்ககால இலக்கியங்களிற் காண முடிகின்றது.

காப்பியர் கூறும் கடவுட் கொள்ளை

'செந்தமிழ்ச் செல்வர்', 'தமிழாகரர்', 'நல்லாசிரியர்' முனைவர் ச.சாம்பசிவனார், எம்.ஏ., பி.எச்.டி. ஆசிரியர், 'தமிழ் மாருதம்', மதுரை

முன்னுரை

கடல் கோளினாலும், வேறு பலவற்றாலும் அழிந்து போன நூல்கள் போக, இப்போது நமக்குக் கிடைத்த பழமையான நூல் 'தொல்காப்பியம்' ஆகும். இதனை அருளிச் செய்த சான்றோர் தொல்காப்பியர். இவர் தம் நூலில் தமிழர்களின் கடவுட் கொள்ளை குறித்து ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகின்றார். அது குறித்து ஒருசிறிது ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தொல்காப்பியர்

தற்காலம் தமிழில் தலை சிறந்து நிலவுவது தொல்காப்பியர் நூலே. அது, ஆரியப் பாணினிக்கும் தூரிய மேல்புல யவன அரித்தாட்டிலுக்கும் காலத்தால் முந்திய தொன்மையைடையது. பாணினியின் செறிவும் பதஞ்சலியின் திட்புமும், அரித்தாட்டிலின் தெளிவும் அவையைனத்திலுமில்லா வளமும் வனப்பும் அளவை நூன்முறையமைப்பும் பெற்றுச் செறிவும் தெளிவும் நெறியா நெகிழ் வும் நிரம்பியமைந்தது. இத்தமிழ்நூல் பாணினிக்கும் பல நூற்றாண்டுக்கட்டு முந்தியது. வான்மீகர் பாராட்டிய கடல்கொண்ட கபாடம் அழியுமன், அம் : முதூரிலாண்ட பாண்டியன் நிலந்தரு திருவில் நெடியோன் காலத்தில் அவனவையை அணிசெய்த புலவருள் தலைமை தாங்கிய பெரியார் ஒல்காப் புகழுடைத் தொல்காப்பியரே தம் பெயரால் இத்தமிழ்ப் பெருநூலை இயற்றினர்...' என்பார் நாவலர் ச.சோமசுந்தரப் பாரதியார். (தொல்.பொருட்படலப் புத்துரை, 1997.ப.2)

முதற்பொருளில் 'கடவுள்'

உலகத்துப் பொருளை மூன்று வகையாகப் பிரித்தார் தொல்காப்பியர். அவை: முதல், கரு, உரி. இவற்றுள் முதற்பொருள் என்பது, இவ்வூலகத் தோற்றுத்திற்கு முதன்மையானது. இம்முதற் பொருள் இருவகைப்படும். அவை: நிலம், பொழுது. இக்கால அறிவியலறிஞர்கள் இவ்விரண்டையும் பெரிதாகக் கூறுவர். நிலத்தை நால் வகையாகப் பிரித்த தொல்காப்பியர் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய தெய்வத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

'மாயோன்' மேய் காடுறை உலகமும், (தொல் அகத்திணை.5) என்ற நூற்பாலில், மாயோன் (திருமால்) - முல்லைநிலம்; சேயோன் - குறிஞ்சி நிலம்; இந்திரன் - மருத்தநிலம் : வருணன் - நெய்தல் நிலம். இவ்வாறு இவர் வகைப்படுத்தியதற்குக் காரணமும் உண்டு. பசுக்கள் பால் தருதற்பொருட்டு

முல்லை நிலத்து மக்கள், குரவைக் கூத்து விழா நிகழ்த்துவர். குறிஞ்சி நிலத்தார்.மலைவளம் பெறுதற்பொருட்டு முருகப் பெருமானை வழிபடுவேர். ஆற்றுவளனும் மழைவளனும் தருதற்பொருட்டு இந்திரனை வழிபடுவேர் மருதநிலத்தார். திரை பொருது கரை கரையாமல் எக்கர் செய்தற்பொருட்டு வருணனை வழிபடுவேர் நெய்தல் நிலத்தார்.

பண்ணைத் தமிழிடையே தெய்வ வழிபாடு மிகப் பழங்காலத் தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது என்பதற்கு. 'இவ்வாசிரியர் (தொல்காப்பியர்) கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தினை முதற்பொருளோடு சூட்டிக் கூறியது தெய்வ வழிபாட்டு மரபு இதுவே' என்னும் நச்சினார்க்கினியர் உரையால் அறியலாம்.

உவமை சூறுதல்

உவமை இருவகைப்படும் : (1) ஏனை உவமை (2) உள்ளுறை உவமை. இவற்றுள் உள்ளுறை உவமைக்குரிய இலக்கணம் கூறவந்த தொல்காப்பியர், 'உள்ளுறை உவமம் சூறுங்கால் தெய்வத்தைச் சேர்க்கலாகாது' (அகத்.47) என்கின்றார். அவ்வாறு சேர்த்துக் கூறினால் கடவுளுக்குரிய பெருமை, சிறுமையாகிவிடும் என்பது கருத்து.

புறத்தினை இயலில் கடவுட் கொள்கை

புறத்தினையை ஊன்றி நோக்கினால் கடவுளைப்பற்றிய கருத்துக்கள் நிறைய உள்ளன. பகைவரது ஆனிரை கோடல் 'வெட்சித்தினை' எனப்படும். அப்போது கொற்றவை தெய்வத்தை வழிபடுவேர். இதற்குக் 'கொற்றவை நிலை' என்று பெயர். தோற்றவர்கள் மீண்டும் வெற்றி பெறவும், வெற்றி பெற்றோர் மேலும் வெற்றி பெறவும் இவ்வழிபாடு செய்யப்படும். (புறத்.4)

முருகக்கடவுள் மீது ஆவேசமுற்று வேலன் ஆடும் ஆட்டம் வெறியாட்டு எனப்படும். சௌவேஞ்குச் செய்யும் கடன்களை அறிவன் இவன். இவன் காந்தள் பூவைச் சூடியாடுவான். எனவே, இது காந்தள் என்றும் சொல்லப்படும். இது தவிரப் பெண்கள் ஆடும் ஆட்டமும் உண்டு. அதற்கு 'வள்ளிக் கூத்து' என்று பெயர்.

போரில் மாண்டுபோன வீரர்க்கு நடுகல் நட்டு வழிபடும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருவது. 'காட்சி கால்கோள்' என்று தொடங்கும் நாற்பா இதனைத் தெளிவுறுத்தும். நடப்பட்ட கல்லைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்துவேர். இதனைத் தொல்காப்பியர், பெரும்படை வாழ்த்தல்' என்பார். (புறத்.5)

கடவுள்மாட்டுக் கடவுட் பெண்டிர் நயப்பனவும், மானிடப் பெண்டிர் நயப்பனவும் ஆகிய இரண்டைக் காப்பியர் சூறுவர்:

'காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்' (புறத்.28) என்பது நாற்பா. இனி, 'கந்தழி' என்ற ஒன்றைக் காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். (புறத்.33) இதற்கு நச்சினார்க்கினியர், 'ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள்' என்று உரை காண்பார். இது சைவ சித்தாந்தம் சூறும் அருவமாக விளங்கும் சிவபெருமானைக் குறிக்கும்.

களவியலில் கடவுள்

'பால்' அல்லது 'ஹம்' இருவகைப்படும்: (1) ஒன்றுவித்தல்:(2) வேறுபடுத்தல். இவற்றுள், ஒன்றுவித்தலால் உயர்ந்த பாலின் வழி நிகழும் கடவுளின் ஆணையால், உருவும் திருவும் முலைபனவற்றில் ஓப்புமையுடைய தலைவனும் தலைவியும் ஓரிடத்தில் சந்திப்பார் என்கின்றார் காப்பியர்.

'ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
 ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
 ஒத்த கிழவனும் கிழுத்தியும் காண்ப.... (களவியல் 2)'
 திருவள்ளுவரும் ஆசூழ், போசூழ்' என்பர்,

கற்பியலில் கடவுள்

கற்பின்கண் தலைவன் சுற்றில் வரும் ஓர் இடம்:

"நாமக் காலத்து உண்டெனத் தோழி
 ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்..." (கற்பி:5)

அதாவது, தோழி, 'இன்னது விளையும் என்று அறியாது அஞ்சக்கூடிய களவுக்காலத்தே யாம் வருந்தாதிருக்கக் காரணமான ஓர் கடவுள் உண்டு எனக்கூறி, அதனைப் பெரிதும் ஏத்திய இடத்துத் தலைவன் திருமணம்வரையும் குற்றமின்றிக் காத்த தெய்வம் இனிமேலும் காக்கும் என்று ஏத்துதல், இதன்படி குறிப்பிட்ட தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் மணவினை நிகழ்ந்தபின் அதாவது கற்புக் காலத்தில் தான் பரவிய அத்தெய்வத்திற்குப் பரவுக்கடன் கொடுப்பாள்.

'.....அற்றம் இல்லாக'

கிழவோள் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்' (கற்பி.9)'

எனகின்றார் காப்பியர். எனவே களவுக்காலத்தும் கற்புப்பாலத்தும் கடவுளின் கருணை வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

மெய்ப்பாட்டியலில் கடவுள்

திருமணமானபின், தலைமகள் பால் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில், 'தெய்வம் அஞ்சல்' (24) சூறப்படுகின்றது. அதாவது தலைமகனுக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வத்தை அஞ்சி ஓழுகும் ஓழுக்கம். தனக்குத் தெய்வம் தன் கணவன்தானே, அவ்வாறிருக்கத் தெய்வம் அஞ்சல் ஏற்றுக்கு எனும் வினா எழும். அவனின் தான் வேறுல்லள் என மந்திர விதியால் சூட்டினமையின் அவனால் வணங்கப்படும் தெய்வம் தனக்குமாதலின் அஞ்ச வேண்டும் என்பதாம்.

வினைக் கோட்பாடு:

சைவ சித்தாந்தம், வினைக் கோட்பாடு பற்றி விரிவாகப் பேசும்.

'எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை
 வீயாது பிண்சென் றடும்' (திருக்குறள் 207)'

என, வினையின் கொடுமை குறித்து வள்ளுவர் எச்சரிக்கின்றார். தொல்காப்பியரும் வினையைக் குறிப்பிடுகின்றார்:

'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவன்

முனைவன் கண்டது முதனு லாகும்' (மரபியல் 94)'

இங்கே வினை என்பது நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்படும். வினை மிகமிகக் கொடியது. 'ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டும்' என்பது சிலப்பதிகாரம். ஊழ்வினை தானாகவே வந்து உயிர்களைப்பற்றாது, உயிர்கள் செய்யும் நன்மை தீவைகளாகிய இருவினைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றின் பயன்களை அந்தந்த உயிர்களுக்கு நடுவுநிலை தவறாமல் செலுத்தபவன் இறைவனேயாவான். இது சைவசித்தாந்தம் சூறும் நட்பமான கருத்தாகும். தொல்காப்பியர், ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணை' எனும்போது 'ஆணை' என்பது இறைவனின் கட்டளை அல்லது சக்தியைக் குறிக்கும். வினைக்கு உயிர் இல்லையாதலின் அதுவாகச் சென்று பயனை நுகர்விக்காது என்பது சைவசித்தாந்தம்.

செய்யுளியலில் கடவுள் கோட்பாடு:

தொல்காப்பியர், செய்யுளியலில், 'பூற்றிலை வாழ்த்து' என்பதொன்றைக் கூறுகின்றார்.

'வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப'

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் பூற்றிலை வாழ்த்தே (செ.110)

'நினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம், நின்னைப் பூமகாப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தால் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப் பயந்து, புதல்வரும் இது பெற்றியராக எல்லீரும் நீடு வாழ்வீராமின் என்று தெய்வத்தைப் பூம்நிறுத்தி வாழ்த்துவது பூற்றிலை வாழ்த்து' என்பது பொருள்.

இல்லறப்பயன்:

தொல்காப்பியர், களவியல், கற்பியல் என்றெல்லாம் விரிவாகச் சொல்லியவர். இறுதியாகக் கூறுவது மனம் கொள்த்தகுவது:

'காமம்' சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே' (கற்பி.51)'

'அறம் பொருள் இன்பம் இவற்றினும் சிறந்தது வீட்டின்பம். இதனைப் பெறுவதே இல்லறத்தின் முடிந்த பயன்' என்பதாம்.

முடிவுரை:

தொல்காப்பியம் என்னும் கவிஞரிக்கயில் நுழைந்தால், அரிய கருத்து எனும் இரத்தினங்களைக் காணலாம். தமிழனுக்குக் கிடைத்த அரும்பெரும் புதையல் இது. பண்டைத் தமிழர் கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர்: கடவுளை வழிபட்டவர். ஒருவர் செய்யும் வினைப்பயன் அவரையே வந்துசேரும்படிச் செய்பவன் இறைவனே. 'தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா' என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தால் பகை ஏது? பூசல் ஏது? உலகம் இன்ப மயமாகும். காப்பியர் கூறும் கடவுட் கொள்கை, இவ்வுலகம் இன்பமயமாகத் திகழ உறுதுணை புரியும் என்பது ஒருதலை!

சைவ சித்தாந்த நோக்கீல்

தூங்காப்பியம்

கு.ர.சரளா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்.
அகராதியியல் துறை, தமிழ்ப்பஸ்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

சமய நெறி வாழ்வு நிலையற்றதாய் இருக்கும் மனித வாழ்வை நிலையானதாக மாற்றுகின்றது. உடல், உயிர், உலகம், இறைவன் ஆகியவை பற்றிய தத்துவச் சிந்தனைகள் இந்திய மண்ணில் வேரோடு இருப்பவையாகும். தமிழரின் பழம் பெருமையினைத் தொல்காப்பியம் பொருள் இலக்கணம் வாயிலாக எடுத்துரைத்துள்ளது. தமிழர்கள் தங்கள் இட, காலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தெய்வங்களை வழிபட்டனர். பண்டைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் கடமைகளில் ஒன்றாக இவ்விறை வழிபாடு இருந்ததை 'மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்' என நிலத்தின் அடிப்படையில் மூல்லைக்குத் திருமாலையும் குறிஞ்சிக்கு முருகனையும் மருதத்திற்கு இந்திரனையும் நெய்தலுக்கு வருணனையும் அமைத்து வழிபட்டதைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. (தொல்.அகத்.5) கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகள் மற்றுமின்றித் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் பல சொற்கள் சைவ சிந்தாந்தச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இவற்றை இக்கட்டுரையில் ஈருக்கமாகக் காணலாம்.

இறை சொல்லாட்சிகள்:

தொல்காப்பியத்தில் இறைவனை உணர்த்தத் தெய்வம், கடவுள் எனும் இரு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. கடவுள் வாழ்த்து, தெய்வம் அஞ்சல், வழிபடு தெய்வம் என்னும் சொற்றொடர்கள் பழந்தமிழரின் இறைச்சிந்தனையையும் வழிபாட்டுணர்வையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் தெய்வம் எனும் சொல் 9 இடங்களிலும் கடவுள் எனும் சொல் 4 இடங்களிலும் பயின்று வருகின்றன. இறைவன் எனும் சொல் கடவுள் எனும் பொருளில் அமையாது அரசன் எனும் பொருளிலே இடம் பெற்றுள்ளது. தெய்வம் உணாவே (அகம் 18), தெய்வம் சுட்டிய (கிள.4), பால்வரைத் தெய்வம் (கிள.7), மொழிப் பொருள் தெய்வம் (அகம் 36), தெய்வம் ஓழிந்த (அகம் 37), காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் (பும்.28), கடவுள் வாழ்த்தொடு (பும்.33), தெய்வம் வாழ்த்தலின் (கள.24) ஏழுறு கடவுளின் (கற்.5) தெய்வக்களத்திலும் (கற்.9) தெய்வம் அஞ்சல் (மெய்.24), வழிபடு தெய்வம் (செய்.181) ஆகிய நூற்பாக்கள் இறைவனை உணர்த்தும் சொல்லாட்சிகளைக் காட்டுகின்றன.

சைவமும் சைவசித்தாந்த கொள்கையும்

முழுமுதற் கடவுளான சிவன் மற்றும் சைவசமயத்தின் தத்துவங்களை எடுத்தியம்புவது சைவசித்தாந்தமாகும். சைவசித்தாந்தம் எனும் சொல்லாட்சியைத் தமிழில் முதலில் திருமூலர் கையாண்டுள்ளார். சித்தாந்தம் எனும் சொல்லிற்கு முடிந்த முடிவு (End to the ends) என்பது

பொருளாகும். இறைவனை எளிதில் அடைவதற்கு உயிர் நெறி சைவ சிந்தாந்தச் செந்நெறியாகும். கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்று, பதினாறு கலைகளை உடைய சந்திர கலைகளை அறிந்து, சிவயோகத்தைப் பயின்று அதில் முன்னால் விளங்கும் அகர, உகர, மகர விந்துநாதங்களின் அறிவை முறைப்படி அறிந்து, பிரணவ பதத்தைப் புலப்படுத்தும் சாந்தியாதீத கலையைப் பொருந்தி உயிரின் மாயை சார்பான் குற்றத்தை விட்டு மேலான சிவத்தை வாழ்வர் சைவசித்தாந்தர் என,

'கற்பன கற்றுக் கலைமன்னும் மெய்யோகம்

முற்பத ஞானம் முறைமுறை நண்ணியே

சொற்பதம் மேவி, துரிச அற்று மேலான

தற்பரம் கண்டுளோர் சைவசித்தாந்தரே (1421)'

திருமூலர் திருமந்திரத்தில் சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சைவ சித்தாந்தம் பதி, பச, பாசம் எனும் மூன்று பொருள்களையும் உள்பொருள் எனக் கூறுகின்றது. இதனைத் தமிழில் முறையே இறை, உயிர், தனை என்றும் கூறுவர். இதனை முப்பொருள் உண்மை என்றும் கூறுவர். (சைவசித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் ப.6)

பதி → இறைவன், பச → உயிர், பாசம் → தனை.

1. இறைவன் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப் பொருட்களிலும் கலந்து ஒன்றாய் நிற்றல்.

2. உயிர்களோடு ஒன்றாய்க் கலந்திருக்கும் நிலையிலும் இறைவன் அவற்றின் வேறாகித் தானேயாய் நிற்றல்.

என்பன போன்ற இறைக் கொள்கைகளைச் சைவசித்தாந்தம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

உயிர் அது செய்யும் வினைப்பயனுக்கு ஏற்ப இல்லைகத்தில் இன்பதுஞ்பங்களை அடைகிறது எனும் கொள்கையைக் கொண்டது சைவசித்தாந்தம்.

பாசம் எனப்படும் தனை மூன்று வகைப்படும். அவை ஆணவம், கண்மம், மாயை என்பனவாகும். அது உயிரின் வியாபகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி உயிரைப் பிறப்பி - இறப்புக்கு உட்படுத்துவதாகும். ஆன்மர் அறியாதபடி அறிவு முழுமையையும் பாசம் தனது மாயையால் அழிக்கிறது. உடல், உலகம் போன்றவை ஜம்புதங்களால் ஆனது என்பது சைவசித்தாந்தக் கருத்தாகும்.

உயிர் வினைப்பயனுக்கேற்பப் பல பிறவிகளை அடைகின்றது என்பது சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடாகும். மறுபிறவிக் கொள்கை இதன்படி சைவசித்தாந்தத்தின் உயிர்நாடி. ஒரு உயிரானது ஏழு பிறவிகளை எடுக்கவல்லது. இப்பிறவிகள் மத்களின் கர்ம வினையைப் பொறுத்து அமைகின்றது.

இம்மை, மறுமை, வீடுபேறு கோட்பாடு: சைவ சித்தாந்தத்தில் மறுபிறவி (மறுமை) உயிரின் வினைக்கு ஏற்ப அமைகிறது. இவை போன்ற சித்தாந்தக் கொள்கைகளைத் தொல்காப்பியத்தில் பல நூற்பாக்களிலும் உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களிலும் காண இயலுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள்

தொல்காப்பியம், தமிழின் இலக்கணநால் எனினும், மொழி அமைப்பை விளக்குவதற்குரிய நூற்பாக்களில் பல தத்துவ, சித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் காண இயலுகின்றது. சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை இலக்கணத்தின் பலவேறு நூற்பாக்களிலும் காணமுடியும். எனினும், பொருளதிகாரம் முழுவதும் இத்தகைய கருத்துக்கள் மேலோங்கி நிற்கின்றன. சான்றாகப் பின்வருவனவற்றைக் காணபோம்.

சிவ வடிவம்

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் மருதநிலக் கடவுளாகச் சிவன் குறிப்பிடப்படுகின்றார். 'தமிழர்களின் முக்கியமான கடவுள் என்ற பொருளில் மக்களின் குடியிருப்புகள் அதிகமாகக் கொண்ட மருத நிலத்தைத் தொல்காப்பியர் சிவனுக்கு ஒதுக்கியுள்ளார். கடவுளர்களுள் தலையாயகடவுள் என்ற

பொருளில் தொல்காப்பியர் சிவனை வேந்தன் என்றார்'. (தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் ப.99) என்று வே.தி.செல்லம் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் நாற்பா உணர்த்துகிறது.

'மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் (அகத்.5)'

இக்கருத்திற்கு வலுவூட்டும் வகையில் பின்வரும் நாற்பா அமைகின்றது.

'கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் மன்னிய மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே '(புறத்.27)'

எனும் புறத்தினை நாற்பாவில் கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி எனும் மூன்று நிலைகள் சுட்டப் பெறுகின்றன. இம்மூன்று நிலைகளும் சிவனுக்குரிய தொழிலாகிய படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று நிலைகளுக்கு ஒத்தனவாக உள்ளன (தொல்காப்பியத்தில் அகப்பொருள் ப.107).

உயிர்த்தக்குவம்:

சைவ சித்தாந்தம் கூறும் இம்மை, மறுமை, பதி, பச, பாசம், வினை, ஜம்புதம் எனப் பல கொள்கைகள் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியம் கூறும் உயிர்த்தக்குவம் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைக்கு முன்னோடியாக விளங்குகின்றது.

'எல்லா உயிர்க்கும் இன்பமென்பது
தானமர்ந்து வருஉ மே வற்றாகும் '(பொருள் 27)'

எனும் நாற்பாவில் உயிர்கள் பலவாகும் என்பதை அறியமுடிகின்றது. உயிர் நித்தியம் என்றும் அது பிறவிதோறும் பல உடல்களில் புகுந்து வருவது என்றும் தொல்காப்பியர் சுட்டுவதைப் பின்வரும் நாற்பாவில் காணமுடியும்.

'கணையும் வேலும் துணையும் மொய்த்தலின்
சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை
இருநிலம் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற்பட்ட ஒரு சிறப்பின்றே '(தொல்.புறத். 13)'

பகைவரால் ஏறியப்பட்ட அம்பும் வேலும் மேன்மேலும் வந்து பாய்தலால் உயிர்நீங்கிய வீரன் உடல் இருக்குப்பட்ட போதும் அவனது வீரப் பண்பினால் கீழே நிலத்திடை சாய்ந்து வீழ்ந்து விடாமல் போர்முகம் காட்டும் சிறப்புடையது. அவன் உடல் கிழிப்படாலும் அவன் உயிர் போவதில்லை.

'தொல் உயிர் வழங்கிய அவிப்பலியானும்
ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கினும் (புறத்.17)'

பகைவர் நானும் படியாக உயர்ந்தோராக நன்கு மதிக்கப்படுதலைக் குறிக்கொண்டு தொன்மைக் குடியில் பிறந்த தன் உயிரையே பலியாகக் கொடுக்கும் நிலை. இவ்வாறு உயிர்கள் பல பிறவிகள் எடுக்கும் நிலையைச் சுட்டியிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. மெய்கண்டார் சிவஞானபோத இரண்டாம் குத்திரத்தில்,

'அவையே தானேயாய், இருவினையி
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கும் அன்றே (2)'

உயிர்கள் பல்வகை ஆன்மாக்களை எடுக்கின்றன என்பதைக் காட்டுகின்றது.

நல்வினை - தீவினை:

சைவசித்தாந்தம் கூறும் நல்வினை, தீவினை பற்றிய சிந்தனைகளைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் காணமுடிகின்றது.

'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல் நால் ஆகும். '(தொல்.மரபு.96)'

இந்நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் நல்வினை தீவினை எனும் இருவகைப்பட்ட வினைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இருவகைப்பட்ட வினைகளினின்றும் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல் நால் எனும் விளக்கத்திலிருந்து சித்தாந்தக் குறிப்பை அறியமுடிகின்றது.

ஏழுபிறவி

பெயர்ச்சொற்கள் ஏழு வேற்றுமையை அடைவது போல் உயிரும் ஏழு பிறவிகளை அடைகிறது. எட்டாம் வேற்றுமை விளிவேற்றுமை. வினையின் பயன்களை உயிர் ஏழு பிறவிகளில் அடைந்து அப்பிறவிகள் முடிந்து விடுமானால் இறைவன் தன்னை அடைய அழைப்பான் எனும் குறிப்பு விளியில் அமைந்துள்ளது.

வினை → (செயல்) → எச்சம் (பிறவி) → முற்று (முத்தி)

ஆன்மா ஒரு பிறவியில் வினையை முடிப்பதும் உண்டு. பிறவியின் போது வினையை மறுபிறவிக்குச் சேர்த்து விடுவதுமுண்டு என்ற உள்ளுறை எச்சவினை, முற்றுவினை என்ற இரண்டு கலைச்சொற்கள் விளக்குகின்றன.

வினைச்சொற்கள் காலம் காட்டும் என்பது இலக்கணம். வினைக்கு ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிரார்த்தம் ஆகிய மூன்று பகுப்புகள் உண்டு. வினைத்தொகை என்ற சொல்லமைப்பு முக்காலத்தையும் சட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. வினையின் விளைவுகள் மறைமுகமாகச் செயல்படுகின்றன என்பதைத்தான் தொகை எனும் சொல் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ள இயலும்.

வீடு பேறு:

உலகில் ஆன்மாக்களுக்கிடையில் வேறுபாடு இல்லை. ஆன்மாக்களின் விருப்பத்திற்கும் வினைப்பயனுக்கும் ஏற்றவாறு எழுவகைப் பிறவிகள் கிடைக்கின்றன என்ற கொள்கையைத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் காண இயலுகின்றது. மனிதனுடைய நல்வினை, தீவினைகளுக்கேற்பவே பிறப்புகள் அமைகின்றன என்பது பின்வரும் நூற்பாவில் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

'காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றுமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்த தன் பயனே. (தொல்.கற்.51)'

சிறந்தது பயிற்றல் என்பது அறத்தின் மேல் மனமகிழ்ச்சி என்பார் இளம்பூரணர் (ப.87) நச்சினார்க்கினியரோ அறம், பொருள், இன்பத்திற் சிறந்தது வீட்டின்பம் என இயம்புவர் (ப.412).

உலகத் தத்துவம் :

இவ்வுலகம் ஜம்பூதச் சேர்க்கையால் ஆனது என்பதை இன்றைய விஞ்ஞானம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொல்காப்பியத்தில் இத்தகு கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது.

நிலம், தீ. நீர், வளி விசும்பொடு ஜந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின் (தொல்மரபு.91)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஜம்புத்தின் சேர்க்கையையே உலகம் என்ற கருத்தில் தொல்காப்பியர் தெளிவாய்க் குறிப்பிடுகிறார். இந்த உலகம் மட்டுமன்றி உடலும் ஜம்புதங்களின் சேர்க்கையே ஆகும் என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் கொள்கையாகும்.

மண்ணுலகம் மட்டுமன்றி, இமையவர் வாழும் தெய்வம் உறைந்திருக்கும் திரு உலகும் (விண்ணுலகம்) உண்டென்றும் தொல்காப்பியர் பகர்வார்.

'இமையோர் தேநத்தும் ஏறிகடல் வரைப்பினும்
அவை இல் காலம் இன்மையான' '(பொருள் 62)'

எனும் நூற்பாவில் இடம்பெறும் இமையோர் தேயம் என்பது விண்ணுலகத்தைக் குறிப்பிடுக்காவியறது.

தொல்காப்பியக் கலைச்சொற்கள் வெளிப்படுத்தும் சித்தாந்தம்:

உயிர், மெய், உயிர்மெய் எனும் கலைச்சொற்கள் சைவசித்தாந்தத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளன. உயிர் தனித்தும் மெய்யோடு இணைந்தும் இயங்கும். மெய்யெழுத்துக்கள் தனித்து இயங்காதன. உயிர் எழுத்தின் உதவியுடனே மெய்யெழுத்துக்கள் இயங்கும். உயிரால் மெய்யெழுத்திற்குச் சிற்பு. இத்தனு கருத்து மனித உடம்பாகிய மெய்யில் உயிர்சேர்ந்தால்தான் இயக்கம் நடைபெறும் எனும் சித்தாந்தத்தைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

தொல்காப்பிய இலக்கணச் சொற்கள்	சைவசித்தாந்த கருத்து
1. அச்ச	உடம்பு
2. அதிகாரம்	உரிமை - தலைமை - யோக்கியதை
3. அளவை	உலகத்துப் பாதார்த்தங்களை எண்ணல், முகத்தல், நீட்டல், நிறுத்தல் என்றும் நால்வகை அளவினால் அளந்து அறிவது போலப் பதி, பசு, முதலிய பொருள்களின் உண்மைகளையும் இயல்புகளையும் அளந்து அறிவதற்குக் கருவியாக உள்ள பிரமாணம்.
4. இருவினை ஒப்பு	ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்பும் ஆதல் இன்றிப் புண்ணிய பாவும் இரண்டிலும் அவற்றின் பயன்கள் ஆகிய இன்பத் துன்பங்களிலும் ஒப்பு உவர்ப்பு நிகழ்ந்து விடுவேனது அறிவின் கண், அந்த இரு வினையும் அவ்வாறு ஒப்ப நிகழ்கை.
5. இலக்கணம்	இயல்பு
6. உயிர்	உயிர் சேர்ந்த உடல்
7. உயிர்மெய்	உடன்படச் செய்தல்
8. உடம்படிப்பித்தல்	பிரார்த்தம்
9. உடல்வினை	சரீரம் வேறுபடல்
10. உடல்திரிவு	உடம்பு, தூலசரீரம், வடிவம்
11. உருவம்	நிறம் காரணமாக வரும் உவமை
12. உருவுவமை	பிறவி
13. எச்சம்	எண்கணங்கள் (இறைவனுடைய எட்டு குணங்கள்) 1. தன் வயத்-தன் ஆதல், 2. தூய உடம்பினன் ஆதல். 3. இயற்கை உணர்வினன்
14. எண்வகை மெய்ப்பாடு	

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க

தொல்காப்பிய இலக்கணக் சொற்கள்	சைவசித்தாந்த கருத்து
	ஆதல். 4. முற்றுணர்தல். 5. இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல். 6. பேரநுள் உடைமை 7. முடிவில் ஆற்றல் உடைமை 8. வரம்பில் இன்பாம் உடைமை.
15. குணம்	சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்
16. தொக்கு	ஞானேந்திரியம் ஜந்தனுள் ஒன்று ஏழு பிறவிகள்.
17. பெயர் (ஏழு வேற்றுமை)	மாயை
18. போலி	தெளிவு பிறவாமை, மாறுபாடு
19. மயக்கம்	வீடுபேறு (முத்தி)
20. முற்று	சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஜந்து. இவை முறையே சத்தம் முதலிய குணங்களில் ஒவ்வொன்றை ஏற்றுமாகப் பொருந்தி இருக்கும் குணிப்பொருட்கள் ஆகும்.
21. மாத்திரை	கர்மம் (செயல்)
22. வினை	தொழில் நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமைப்பட்டு நிற்பவன் கடவுள் வினைப்பயன் செயல்படுவது
23. வினைமுதல்	
24. வினைத் தொகை	

இவ்வாறு தொல்காப்பிய இலக்கணக் கலைச்சொற்களும் சைவ சித்தாந்தப் பொருளை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இது ஆராய்ந்து நோக்கத்தக்கது.

முடிவுரை:

தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலத்தில் இறைவனின் வடிவங்கள் வேறுபட்டு ஒவ்வொரு வடிவத்திற்கும் ஒவ்வொரு பெயரிட்டு வழிபாடு செய்து வந்ததைத் தொல்காப்பியம் காட்டுகின்றது. இருப்பினும் மனிதன் வினைகளைச் (நல்வினையோ தீவினையோ) செய்யத் தூண்டுவது மாயை ஆகும். இதை மனிதன் உணராமல் செயலினை மேற்கொள்கின்றான். இந்த மாயையை ஒழிப்பது சைவசித்தாந்தம், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே சைவசித்தாந்த கருத்துக்கள் இருந்துள்ளதைத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதில் ஜயமில்லை.

துணைநூல்கள்

1. ஆ.ஆனந்தரதசன்	1994	மெய்கண்ட தேவிநாயனார் அருளிய சிவஞானபோதம், அருள் நந்தி சிவம் அருட்பணி மன்றம், திருநெல்வேலி.
2. வே.தி.செல்லம்	1994	தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் மனிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
3. கு.சந்தரரமூர்த்தி	1986	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் (நச்சினார்க்கினியருரை) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.
4. தமிழன்னைல்	1994	தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகாரம், மனிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை
5. திருமூலர்	2002	திருமந்திரம் மூலமும் தெளிவுரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
6. கு.வைத்தியநாதன்		சைவசித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள், திருவாவடுதுறை ஆத்தீன சைவசித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மையம், திருவிடை மருதூர்.

தொல்காப்பியழும் அதன் மொழி பெயர்ப்புகளும்

முனைவர் எம்.சுசீலா, அகராதித்துறை.
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

இரு நால் பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படுதல் அதன் சிறப்புத் தன்மையையே காட்டுகிறது. தமிழ் இலக்கண அறிஞர்களுக்கும், திராவிட மொழிகளில் ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ள அயல்நாட்டினருக்கும் தொல்காப்பியம் ஒரு மிகச் சிறந்த படைப்பு நால். அரிஸ்ரோட்டில், பாணினி ஆகியோரின் படைப்புகளுக்கு ஒப்பாகத் தொல்காப்பியம் போற்றப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ் ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ள அறிஞர்கள் என ஒரு சிறிய வட்டத்திற்குள் மட்டுமே தொல்காப்பியம் அடங்கிவிட்டது மிகவும் வருந்தத்திற்குரியது. இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் தொல்காப்பியம் உலகளாவிய நிலையில் அறியப்படாததற்குரிய காரணங்களை ஆய்வு செய்வது அல்ல. ஆயினும், உலகின் முக்கியமான மொழிகள் பலவற்றில் தொல்காப்பியம் நல்லமுறையில் மொழிபெயர்க்கப் படாதது இந்த நால் உலகம் முழுதும் அறியப்படாமல் போனதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் என்று கூறலாம். உலகின் பண்ணைய பேரறிஞர்களின் வரிசையில் தொல்காப்பியமும் இடம் பெறுவதற்கும், தமிழ்நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் தமிழ் ஆய்வுகள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் இத்தகைய மொழிபெயர்ப்புகள் தேவை. தொல்காப்பியத்தின் மிக எனிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இல்லையேல் தமிழ் ஆய்வுகளும், திராவிட மொழி ஆய்வுகளும் மிக அதிகமாக பாதிக்கப்படும் என்று கமில் சுவலயில் கூறுகிறார். அவரே தொல்காப்பியத்திற்கு ஒரு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக் கொண்டுவர முயற்சி செய்தார் என்பது ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. இந்திய மொழிகளில் மலையாளத்திலும், உலகமொழிகளில் ஆங்கிலத்திலும் மட்டுமே தொல்காப்பியம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்வரும் தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்புகள்

1. ஆர்.வாசதேவ சர்மா - தொல்காப்பியம் பொருளாதிகாரம் (ஆங்கிலம்), முருக விலாஸ், நூனானுகாலம் அச்சகம், திருச்சி, 1933
2. வித்வான் வடிவேல் பிள்ளை - அகத்தினை, புறத்தினை இயல் (ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன்), திருச்சி, 1933 -34
3. பி.எஸ்.சுப்ரமணிய சாஸ்திரி - தொல்காப்பியம் தொகுதி 1, எழுத்தத்திகாரம் (ஆங்கிலம்). குப்புசாமி சாஸ்திரி ஆய்வு நிறுவனம், சென்னை, 1930.
4. தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரம் உரையுடன் (ஆங்கிலம்), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1945

5. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (ஆங்கிலம்). குப்புசாமி சாஸ்தரி ஆய்வுநிறுவனம். சென்னை.
6. ஸ.எஸ்.வரதராச ஜயர் - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் தொகுதி 1 அகத்தினை இயல், களவியல் (ஆங்கிலம்), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர். 1948.
7. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் தொகுதி 2 கற்பியல், பொருளியல் (ஆங்கிலம்). அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1948.
8. எம்.இளையபெருமாள், எஸ்.வி.சப்பிரமணியப்பிள்ளை - தொல்காப்பியம் (மலையாளம்). திருவனந்தபுரம், 1961.
9. எஸ்.இலக்குவனார் - தொல்காப்பியம் (ஆங்கிலம்), குறள்நெறிப் பதிப்பகம், மதுரை, 1963
10. கமில் சவலில் - தொல்காப்பியம் (ஆங்கிலம்), ஜூர்னல் ஆப் தமிழ் ஸ்டாஸ்.

இந்த மொழிபெயர்ப்புகளில் முதல் இரு நூல்கள் கிடைப்பதில்லை. பி.எஸ்.சப்ரமணிய சாஸ்தரிதான் முதன் முதலில் தொல்காப்பியத்தின் மூன்று பகுதிகளையும் மொழிபெயர்த்த பெருமைக்குரியவர். அவருக்கு முன்பு எழுத்ததிகாரத்தையும் சொல்லதிகாரத்தையும் மொழி பெயர்க்க யாரும் முயற்சி செய்யவில்லை. இதை அவர் ஒரு அன்புப் பணி (labour of Love) என்று கூறுகிறார். சாஸ்தரி ஒரு சிறந்த சமஸ்கிருத அறிஞர். தமிழ், திராவிட மொழி ஆய்வுகளுக்கு ஒரு சமஸ்கிருதப் பேராசிரியரின் தொண்டாகவே அவர் தொல்காப்பியத்தை மொழிபெயர்க்க விரும்பினார். தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் ஆய்வு செய்ய விரும்பும் அறிஞர்களின் பயன்பாட்டிற்காகவே தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்பு நூலை அச்சில் பார்க்க விரும்புவதாக அவர் தம்முடைய நூலின் முகவுரையில் கூறுகிறார். ஆகவே, ஒரு உலகளாவிய பயன்பாட்டை அவர் மனதில் கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. தம்முடைய மொழி பெயர்ப்பைப் பயன்படுத்துவார்களிடம் ஒரளாவு சமஸ்கிருத மொழி அறிவையும் அவர் எதிர்பார்த்துள்ளார். அவருடைய நூலின் அமைப்பே இவற்றைக் காட்டுகிறது. முதலில் அவர் தமிழில் நூற்பாவைத் தருகிறார். பிறகு அதன் ஆங்கில ஒலிபெயர்ப்பைத் தருகிறார். அதை அடுத்து நூற்பாவின் மிகச் சுதந்திரமான ஒரு ஆங்கிலப் பெயர்ப்பைத் தருகிறார். மிக முக்கியமான கலைச்சொற்களைப் பல இடங்களில் தவிர்த்துவிடுகிறார். நூற்பாவில் காணும் இலக்கண விதிகளுக்கு அவர் பெரும்பாலும் உரையாசிரியர்களின் எடுத்துக்காட்டுகளையே தருகிறார். அவர் தரும் குறிப்புகளும் பெரும்பாலும் உரையாசிரியர்கள் தரும் குறிப்புகளின் மொழிபெயர்ப்புகளே. சமஸ்கிருத இலக்கண ஆசிரியர்களின் இலக்கண ஒழுங்கமைப்புகளைச் சுட்டிச் செல்வது அவருடைய குறிப்புகளின் ஒரு தனித்தன்மை. இதன்வழி தொல்காப்பியர் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார். அதைப் பின்பற்றியே தம்முடைய இலக்கணத்தை வகுத்தார் என்று சாஸ்தரி சுட்டிக்காட்டுகிறார். தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியலைப் பரதமுனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரிக் கோட்பாடுகளை ஓட்டியே அவர் விளக்குகிறார். தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாடு கருத்தும் பரதமுனிவரின் ரசக் கோட்பாடும் வேறுபட்டவை என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேயில்லை. முடிவாக, சாஸ்தரி உண்மையில் தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றைச் செய்ய நினைக்கவில்லை. மாறாகத் தொல்காப்பியத்திற்கான ஆங்கில உரை ஒன்றையே எழுத நினைத்தார் என்று கூறலாம். இந்த நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுதிய தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனாரும் இதை உணர்ந்திருந்தார். "மொழி பெயர்ப்புகள் முழுதும் நூண்மையாக இல்லை" என்று அவர் தம் பதிப்புரையில் கூறுகிறார்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் முழு மொழி பெயர்ப்பாகக் கருதப்படும் ஸ.எஸ்.வரதராச ஜயரின் மொழிபெயர்ப்பு 1948-ல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலில் அவர் தந்திருப்பது நூற்பாக்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் தந்துள்ள உரைகளின் மொழிபெயர்ப்பே தவிரத் தொல்காப்பிய மொழி பெயர்ப்பு அல்ல. பல சங்கப் பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துத் தந்து சங்க இலக்கியத்தின்

அழகைத் தமிழ் அறியாதவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருப்பது இந்த நூலின் ஒரு சிறப்பு.

இலக்குவனாரின் மொழி பெயர்ப்பு ஒரு முக்கியமான பணி. முன்னுரை, முகவுரை தவிர்த்து இந்த நூல் இரு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதல் பகுதி தொல்காப்பியம் முழுமையையும் ஆங்கிலத்தில் தருகிறது. இரண்டாவது பகுதி இலக்குவனாரின் ஆய்வுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இலக்குவனார் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும், பண்பாட்டின் மீதும் மாறாத காதல் கொண்டவர். தமிழகத்தின் பழம்பெருமையில் பெருமிதம் உடையவர். தமிழ் நாட்டிற்குள் ஆரியர்களின் வருகையை ஒரு விபத்தாகவே கருதியவர். தமிழ் மீதும், தமிழ் நாட்டின் மீதும் அவருக்கு இருந்த இந்த ஆழமான அன்பு அவருடைய இலக்கியச் சிந்தனைகளிலும், கொள்கைகளிலும் பிரதிபலித்தது. சாஸ்திரியின் மொழி பெயர்ப்பில் சமஸ்கிருதத்தின் தாக்கம் காணப்படுகிறது என்றால் அதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாக இலக்குவனார் மொழி பெயர்ப்பில் சமஸ்கிருத விரோத உணர்வும், அறிவியலுக்கு ஒவ்வாத நோக்கும் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியின் காலத்தைக் கி.மு.700 என்று கொண்டு அவர் சமஸ்கிருத இலக்கணங்களின் தாக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்று இலக்குவனார் வாதிகுறிரார். வைதிக மதமும் அதன் சாதி அமைப்புகளும் தோன்றுவதற்கு முன்பே, ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டிற்குள் வரும் முன்பே தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டதாக இலக்குவனார் கூறுகிறார். தொல்காப்பியத்தில் ஆரியர்களின் சாதி அமைப்பு, சமூகப் பழக்கங்கள் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டிருப்பது இடைச்செருகல் என்பது அவர் கருத்து. இத்தகைய ஒரு வேரோடிய பாரபாசமும், தாய்மொழிப் பற்றும் ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளருக்குத் தேவையான மற்றொரு தன்மை. அதாவது இலக்கு மொழியை திறமையாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய திறன், அவரிடம் குறைவாகவே இருந்தது. மரபுத் தொடர்களிலும், இலக்கண அமைப்புகளிலும் கூட, காணப்படும் பிழைகள் மொழிபெயர்ப்பின் தரத்தைக் குறைத்து விட்டன. இத்தகைய குறைகள் பல இருப்பினும் அவருடைய மொழிபெயர்பே தொல்காப்பியத்திற்குக் களம் கொண்டுள்ள ஒரு முழுமையான மொழி பெயர்ப்பு. இலக்குவனாரின் மொழி பெயர்ப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு சிறப்பு தொல்காப்பியத்தில் உள்ள ஏராளமான கலைச் சொற்களுக்கு அவர் ஆங்கில நிகரன்களை மிகுந்த முயற்சி செய்து தந்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டிற்கு ஒரு நூற்பாவின் மொழிபெயர்ப்பைக் காணலாம்.

சாஸ்திரி: "Uyaritnai is that which denotes human beings; and all the rest is akrinai. cor (word) is used in either"

இலக்குவனார் "Those denoting human beings are called high class. All others are called Non. class. There are two classes the words denote"

சாஸ்திரியின் மொழி பெயர்ப்பில் மூன்றில் இரண்டு கலைச்சொற்கள் மொழி பெயர்க்கப்படாமலே தரப்படுகின்றன.

கமில் சுவலில் தமிழ், திராவிட மொழிகள் ஆய்வுக்களங்களில் எல்லோரும் அறிந்த ஒரு அறிஞர். அவருடைய தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்புகள் ஜர்னல் ஆப் தமிழ் ஸ்.ஸலில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. இது முற்றுப் பெறாதது வருத்தத்திற்குரிய வியம். அவர் சிறப்பான முறையில் தொல்காப்பிய மொழி பெயர்ப்புகளைச் செய்துள்ளார். அவர் தமிழ் மொழியின் மீதும், தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்ததோடு விசாலமான, ஆழந்த இலக்கிய அறிவும் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மொழியில் அறிவும், இன்றைய ஆய்வுநெறிமுறைகளின் பயன்பாடும், ஆங்கில மொழியை மிகச் சிறப்பாகக் கையாளக்கூடிய திறனும் அவரை ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் அறிஞராகவும் செய்திருந்தன. அவர் சாஸ்திரி, இலக்குவனார் ஆகிய இருவரின் மொழிபெயர்ப்புகளையும் நன்கு ஆய்வு செய்து தமிழ்மையை மொழி பெயர்ப்பில் மொழி பெயர்ப்புப் பகுதியில் இலக்குவனாரையும், உரைப்பகுதியில் சாஸ்திரியையும் பின்பற்றியுள்ளார். தொல்காப்பியரின் நூற்பாக்களை அவர் தந்துள்ள அதேமுறையில் தரும் நோக்கத்துடன் சுவலில்

மொழி பெயர்ப்பு செய்திருப்பதால் புரிந்து கொள்வது கடினமாக உள்ளது. அவர் தொல்காப்பியர் மீது மிக்க மதிப்புக் கொண்டிருந்தாலும் அவருடைய மொழியின் தெளிவின்மையைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. தொல்காப்பியம் தற்போது கிடைத்துள்ள மிகப் பழமையான இலக்கணமாக இருப்பினும் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னர் சில இலக்கிய நூல்கள் கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சுவலபில் கருதுகிறார்.

தொல்காப்பியம் திராவிட மொழிகளில் மிகப் பழமையான இலக்கணமாக இருப்பதால் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் அதை மொழிபெயர்ப்பது சிறப்பாக அமையும். ஆனால் அது மலையாள மொழியில் மட்டுமே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் முழுமையும் 373 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரே தொகுதியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் முதலில் நூற்பாவின் மொழி பெயர்ப்பைத் தந்துவிட்டுப் பின்னர் மிக எளிய தெளிவான நடையில் அதன் பொருளைத் தருகின்றனர். எடுத்துக் காட்டுக்களுக்குப் பெரும்பாலும் உரையாசிரியர்களின் எடுத்துக்காட்டுக்களையே தருகின்றனர். திராவிட மொழிகளில் மலையாளம் மிக அதிகமாகச் சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கொண்ட மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் மிக அதிகமான சமஸ்கிருத கலைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தித் தொல்காப்பிய மொழிபெயர்ப்பைச் செய்துள்ளனர்.

நூண்மையான பொருண்மையையும், நடை அழகையும் கொண்டது ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பு நூல். ஆனால் மொழி பெயர்ப்பு இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்த்தால் அவை ஒன்று நூண்மையான பொருண்மையைதொகவோ, அல்லது நடை அழகு உடையதாகவோ மட்டுமே உள்ளன. இரண்டும் ஒருசேர அமைந்தவை மிக அரிது. செய்யுள் வடிவத்தில் அமைந்த இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தை மொழி பெயர்த்தல் மிகவும் கடினமான முயற்சியே. ஆகவே, ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளர் மூல நூலின் கருத்துக்களைப் பிசுகாமல் தந்து மூலநூலின் நடையியல் அழகை ஓரளவு தந்தால் அதுவே சிறப்பாக அமையும்.

தொல்காப்பியர் நோக்கில் மரபு

சாகித்தியரத்தினம். கலாநிதி க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
(யாழ்ப்பாணம்)

தொல்காப்பிய எழுத்தத்திகாரத்தின் முதலிரண்டு இயல்களும் 'நூன் மரபு' (நூலினது மரபு), 'மொழி மரபு' (மொழியினது மரபு) எனப் பெயர் பெறுகின்றன. எழுத்துப் பற்றிக் கூறும் பகுதியை 'எழுத்தியல்' என்றும், எழுத்தாலாக்கப்படும் மொழி (சொல்) பற்றிய பகுதியை 'மொழியியல்' என்றும் வகுக்காது 'நூன் மரபு' மரபு'மொழி' எனத் தொல்காப்பியர் பெயர் குட்டியதற்கு உரையாசிரியர்கள் தாம் உணர்ந்தவாறும் ஊகித்தவாறும் பொருளுரைத்துள்ளனர். அவை வருமாறு:

1. நூன் மரபு : "இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்படும் எழுத்திலக்கணத்தினை ஓராற்றால் தொகுத்து உணர்த்துதலின் 'நூன் மரபு' என்னும் பெயர்த்து" இளம்பூரணர்.
2. மொழிமரபு : "மொழிகளுக்கு எழுத்தான் வரும் மரபு. உணர்த்தினமையின் 'மொழி மரபு' எனப்பட்டது. "இளம்பூரணர்
  - அ. நூன் மரபு "இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின் இத்தொல்காப்பியமென்னும் நாற்கு மரபாந்துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின் நூன்மரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று" நச்சினார்க்கினியர்.
  - ஆ. மொழிமரபு "மேல் எழுத்து உணர்த்திய பின்னர் அவை தம்முள் தொடருமாறும் உணர்த்தி அவ்வெழுத்தானாம் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின் இவ்வோத்து 'மொழி மரபு' எனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று" நச்சினார்க்கினியர்.

இவற்றுள் நூன் மரபு என்பதற்கு இவ்விருவரும் காட்டியுள்ள விளக்கம் பொருத்தமற்றது என்பதற்குச் சிவஞான முனிவர் தமது தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில் கூறும் மறுப்பு இது.

"... இவ்வதிகாரத்துட் கூறும் எழுத்திலக்கணத்தைத் தொகுத்துணர்தலாற் பெற்ற பெயராயின் அதிகார மரபெனப் படுவதன்றி நூன்மரபெனப் படாமையானும், இவ்வோத்துட் கூறப்படுவன் செய்கையோத்திற்கும் பொருளத்தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் ஒன்றுற்குரிய கருவியாவதன்றி மூன்றத்திற்கும் பொதுவாகலானும் அவருரை போலியுரையாதலறிக"

மொழி மரபு பற்றி மேலே குறித்த உரையாசிரியர்கள் இருவரும் கூறியவை இன்றுள்ள நிலையிலே பொருத்தம் என்றே கொள்ளலாம். இவர்களின் கூற்றும் சிவஞானமுனிவரின் மறுப்பும் எமது சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. அவை எவ்வாறாயினும் எழுத்தத்திகாரத்தில் குறித்த 'மரபு' என்ற சொல் இலக்கணத்தையே சுட்டுகின்றது என்பது, மறுக்கொண்டதாகும்.

எழுத்தத்திகாரத்தினை அடுத்து வரும் சொல்லத்திகாரத்தின் முதலாம் இயல் கிளவியாக்கம் என்பது, செய்யுள்வழக்கு, உலக வழக்கு ஆகிய இரண்டினதும் விதிகள், விலக்குகள் என்பன

இவ்வியலிலே மிகச் சிறப்பாக விளக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியரின் ஆழநோக்கும் அகலப்பார்வையும் உலகியற் பட்டறிவும் நூல் முழுவதிலும் செறிந்துள்ள போதும் அது குற்றிலிட்ட தீபம்போல் வெளிப்படும் இடம் 'கிளவியாக்கமே' எனலாம்.

"கிளவியாக்கத்தில் மரபு என்ற சொல் கையாளப்பட்ட நூற்பா பின்வருவது.

வினையில் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

பெயரில் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

மயங்கல் சூடாதம்மர பினவே."

(தொல்கிளவியாக்கம் 13)

பால் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் வினைச்சொல்லும் (வினைமுற்றும்) பெயர் வெளிப்பட்டு நிற்கும் பெயர்ச் சொல்லும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடரும் பொழுது அவை அவ்வப்பாற் சொற்களோடு தொடரலன்றிப் பிறபாற் சொற்களோடு மயங்கலாகாது.

இவ்விடத்தில் தம் மரபின் என்ற தொடரில் வந்த மரபு இலக்கண விதி ஒன்றைக் குறித்து நிற்றல் காணலாம்.

சொல்லதிகாரத்தின் நான்காவது இயல் 'விளிமரபு' என்பது, எட்டாவது வேற்றுமையாகிய விளிவேற்றுமையின் பல்வேறு விகற்பங்களும் இவ்வியலிலே விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இங்கும் மரபு என்பது இலக்கணத்திற்கே குறியீடாகிறது.

ஆனால் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் இறுதி இயல் 'மரபியல்' என்றே தலைப்பிட்டு மரபினை வேறொரு கோணத்தில் ஆராய முற்படுகின்றது. 'மாற்றருஞ் சிறப்பின்' மரபியல் எனத் தொடங்கும் நூற்பாவை முதலாகக் கொண்ட இவ்வியலிலே கூறப்படுவன யாவை என்பதை உரையாசிரியரான பேராசிரியர் தொகுத்துத் தந்துள்ள வகை இது.

"மர பென்ற பொருள்மை என்னையெனின் கிளவி யாக்கத்து மரபென்று வரை- யறுத்து ஒதப்பட்டனவும் செய்யுளியலில் மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவு மன்றி இருதினைப் பொருட்கணனாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்தினை நான்கு சாதி (நான்கு சாதி - நான்கு வருணம் (சி.கணேசையர் - மரபியல் முதற் குத்திரத்தின் அடிக்குறிப்பு) அஃறினைப் புல்லும் மரபும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றி வரும் உலகியன் மரபும் நூன்மரபுமென (முதல் நூல், வழிநூல் முதலியன பற்றிய விபரமான விளக்கம்) இவையெல்லாம் மரபெனப்படும் என்பது" (தொல் பொருள் மரபியல் - கணேசையர் பதிப்பு பக்.622).

இதிலிருந்து பெறப்படுவது, மரபுக்கு 'இலக்கணம்' என்ற பொருட்பரப்பு மட்டுமன்றி, வழக்காறு (Tradition) ஒழுகலாறு (Customs) என்ற பொருள்களையும் உள்ளடக்கிய விரிவாக்கம் ஒன்று உள்ளது என்பதும் அதனைத் தொல்காப்பியரது மரபியலிலே கையாண்டுள்ளார் என்பதுமாகும். இக்கூற்றினை மேலும் அரண் செய்யும் வகையிலே இந்த இயலில் வரும் நூற்பா ஒன்றினையும் எடுத்துக்காட்டலாம்.

"வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட்ட டாகலான"

(தொல்.பொருள்.மரபியல் 147)

இலக்கணமும் வழக்குகள் (செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு) பற்றியே விளக்கினும் 'வழக்கு' எனத் தனித்துச் சுட்டுமிடத்து அது மரபோடியைந்த மற்றொரு பொருளை வழங்குகின்றமை காணலாம். இலக்கணம் காரண காரிய வகையில் விதிகளையும் விலக்குக்களையும் எடுத்து விளக்கும் வழக்கோ, காரண காரிய விளக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. தொன்று தொட்டு நியமாக வழங்கி வருவதொன்றே அதன் வாழ்வுக்கு அடிப்படை. இதனை நன்னாலார்,

'எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறுயர்ந்தோர்

செப்பினர் அப்படிச் செப்புதன் மரபே.' (நன்னால்.பொதுவியல் -388)

வழக்கெனத் தொடங்கும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிலும் மேற்காட்டிய நன்னாலின் நூற்பாவிலும், உயர்ந்தோர், சான்றோர் வகுத்துக் கூறுவதே மரபு எனப் பொருள் கூறப்படுவது ஆராய்விற்குரியது (இதனை மொழியியலாளர் ஏற்கார்)

அஃ:தெவ்வாறாயினும், மரபு பற்றி இருபத்தொரு நூற்பாக்களில் (388-408) நன்னாலார் கூறியுள்ளதை, அவரின் முதனாலாசிரியராகிய தொல்காப்பியரால் நூற்றுப்பத்து நூற்பாக்களில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. இருவரின் அனுகுமறைகளிலும் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் காணப்படுகின்றன.

ஒற்றுமை: வழக்கில்நியமமாகக் கையாளப்படும் சொற்களின் மரபை இருவரும் கூறுகின்றனர்.

வேற்றுமை: நன்னாலார் மரபெனக் குறித்தவற்றுள் மொழி சார்ந்த இலக்கணம் தொடர்பான விளக்கத்தையே தரத் தொல்காப்பியர், அதனோடு நில்லாது மேலும் பலவற்றை மரபுக்குள் அடக்குகின்றார். இவ்வுண்மையைப் பேராசிரியரின் (உரையாசிரியரின்) தொகுப்புரையாக முன்னரே காட்டினோம். அவ்வரையை விரித்தால், தொல்காப்பிய மரபியலிலே பத்து வெவ்வேறு பொருட்களுகள் உள்ளதை காணலாம். அவையாவன.

1. மரபுபற்றி வரும் ஆண்பால், பெண்பாற் பெயர்களை (பெரும்பான்மை விலங்குகளையும் சிறுபான்மை பறவைகளையும் உள்ளடக்கியவை) முதல் இரு நூற்பாக்களிலே தொகுத்துக் கூறி, அடுத்து அவற்றின் இளமைப் பெயர்கள் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. (2-26)
2. ஓரறிவு முதல் ஆறுறிவு வரையுள்ள உயிரிகளிவை எனலும், அவற்றின் இயல்புகளும் (27-31)
3. விலங்குகள் பறவைகளின் ஆண்பாற் பெயர்கள் இவையெனல் (32- 50)
4. விலங்குகள் பறவைகளின் பெண்பாற் பெயர்கள் இவையெனல் (51 - 69)
5. நால்வகைச் சாதிகள் (வருணம்) பற்றியவை (70 -84)
6. டுல், மரம் இரண்டினதும் வேறுபாடுகள் (85-)
7. அவற்றினது உறுப்புகளின் பெயர்கள் (86-88)
8. உலகின் ஜம்புதக் கூட்டு (99 -97)
9. மரபு மீறாது காத்தல் (91-92)
10. நால் பற்றிய பாகுபாடுகள், அவற்றின் விளக்கம் முதலியன (93-110)

2. 7. 4, 5 மரபு பற்றிவரும் ஆண்பால், பெண்பால், இளமைப் பெயர்கள்.

ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சேவு, சேவல், இரலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் என்ற பதினான்கு ஆண்பாற் பெயர்கள் விலங்குகளுக்கு உரியன என்று தொகுத்துரைத்தபின் அடுத்துவரும் நூற்பாக்களில் இன்ன இன்ன விலங்குகளுக்கு இவை இவை வழங்கும் என வகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அடுத்த நூற்பாவில் விலங்குகளின் பெண்பால்களுக்கு உரியனவாகப் பேடு, பெடை, பெட்டை, பெண், நாகு, முடு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பினை, பிடி என்ற பதின் மூன்று பெயர்கள் தரப்படுகின்றன.

மேற்குறித்த நூற்பாக்களை அடுத்து வரவேண்டியன எவ்வெப் பெயர் எவ்வெவ் விலங்குகள், பறவைக்கோ உரியது எனக் குறிக்கும் நூற்பாக்களாய் இருத்தலே முறை. மாறாக விலங்குகள், பறவைகளின் (சிறுபான்மை). இளமைப் பெயர்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. மேற்காட்டிய (ஆண்பால், பெண்பால்) பெயர்களைத் தொகுத்து முதலில் தருவதாகிய முறைமை காணப்பட-வில்லை. அதற்கான நூற்பா ஆக்கப்படவில்லையோ, அழிந்துபட்டதோ என்ற ஜயமும் எழுகின்றது.

பார்ப்பு, பிள்ளை, மூங்கா, வெருகு, குருளை, குட்டி, பறழ், மறி, மகவு, கன்று, குழலி ஆகிய பதினொரு பெயர்களையும் நூற்பாக்களின் வகையிடு கொண்டு இங்குத் தொகுத்துத் தந்துள்ளோம். இவற்றுள் பார்ப்பும், பிள்ளையும் பறவைகளுக்குச் சிறப்பாய் வழங்கியவை. மற்றவை விலங்குகளுக்கு உரியன். மகவும் குழலியும், பிள்ளையும் மனிதக்குழந்தைகளுக்கும் பொதுவில் வழங்குவன்.

பறவைகள் எனத் தொல்காப்பியர் காட்டியவை மயில், கோழி என்பவை மட்டுமே. விலங்குகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டவை மூங்கா (ஒருவகைக்கீரி), வெருகு (ஆணையுள் ஒரு சாதி), எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி, ஆடு, குதிரை, மான், வருடை (மலையாடு) குரங்கு, ஏருமை, மரை, கவரிமான், ஒட்டகம் என்பன.

இவ்விலங்குகளையும், பறவைகளையும் பற்றி எண்ணுகையில் இயற்கையோடு இயைந்து காடு சார்ந்த நிலங்களிலும் (மூல்லை) மலை சார்ந்த நிலங்களிலும் வாழ்ந்த தொடக்க காலத் தமிழ் மக்கள் இவற்றோடு விரும்பியும், சிலவேளைகளில் விரும்பாமலும் (புலி போன்றவை) வாழுவேண்டிய நிலையில் இருந்தமை புலனாகின்றது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களிலே குறிக்கப்பட்ட இவற்றைப் பட்டியறபடுத்தி இன்னதற்கு இப்பெயர் வழங்கலே மரபு எனக் காட்டியதே தொல்காப்பியரின் பணி என்னாம்.

மேற்குறித்த ஆண்பால், பெண்பால், இளமைப் பெயர்களிற் பலவும் உரையாசிரியர் (பேராசிரியர்) காலத்திலேயே மறைந்து போயின. காரணம், காடு சார்ந்த நிலங்களஞ்சும் மலைசார்ந்த நிலங்களஞ்சும் பண்படுத்தப்பட்டு ஊர்களாய் மாறிய பொழுது மேலே குறித்தவற்றுள்ளே பல விலங்குகளோடு மக்களின் தொடர்பு அற்றுப் போனதே என்னாம். இன்று மனை விலங்குகளாக ஆடு, மாடு, பன்றி, குதிரை நாய், பூனை என்பனவும் பறவைகளாக கோழி, தாரா, நாகணவாய், கிளி என்பனவுமே எக்கு மிகவும் இன்றியமையாதனவும், பழக்கப்பட்டனவுமாயுள்ளன. (முயல், மயில் என்பனவும் இவற்றுள் ஓராற்றான் அடங்கும்). பெட்டை, பேடு, கடுவன், மறி, ஏருது, பசு, குட்டி, குஞ்சு, பிள்ளை (கிளிப்பிள்ளை, அணிற் பிள்ளை, தென்னம்பிள்ளை, கழுகம் பிள்ளை) என்பனவே இன்று வழக்கிலுள்ள ஆண்பால், பெண்பால் இளமைப் பெயர்களாகும். தேவைகளும் சூழல்களும், அவற்றோடு இயைந்த வாழ்வும் பழைமையிலிருந்து விடுபடும் பொழுது. அதுவரை கையாளப்பட்ட சொற்கள் சில மறைதலும், புதியன தோன்றலும், முன்னவற்றிலிருந்து வேறுபடுதலும் தவிர்க்க முடியாதவையே என்பதை மரபியல் சார்ந்த மேற்குறித்த பெயர்கள் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன.

எனினும் சில மரபுப் பெயர்கள் இன்றும் மாற்றமின்றியே வழங்குகின்றன. பறவைகளில் இளையதைக் குஞ்சு என்றும், பசு, ஏருமை என்பவற்றின் இளையதைக் கன்று என்றும், தென்னை, பனை என்பவற்றின் இலைகளை இலை என்னாது ஓலை என்பதும் ஆடு. நாய் முதலியவற்றில் இளையதைக் குட்டி என்பது மரபு மாறா நிலைமைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டாகும்.

யானையின் இளையதைக் கன்று என்பது மரபு. யானையின் பெருமையும், பயன்பாடும் பரவலாக இருந்த காலத்தில் அப்பெயர் வழங்கியது இயல்பே. இன்று அதன் பயன்பாடு குறைந்துள்ளதாலோ என்னவோ யானைக் குட்டி என அழைப்பதே பெரும்பான்மை. மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில் என்பவற்றின் இளையதைக் குட்டி எனவும் வழங்கலாம் என்கிறது தொல்காப்பிய நாற்பா. ஆனால் இன்று எலிக்குஞ்சு, அணிற்குஞ்சு, அணிற்பிள்ளை (அணிற்பிள்ளை) என்றே அழைக்கின்றோம்.

மேலும், தொல்காப்பியர் சில விலங்குகளுக்குக் குறித்த பெயர்களை, பிறபெயர்களால் அழைக்கப்படுவனவுக்கும் உரியனவாகக் காட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக,

"மூங்கா, வெருகு, எலி என்பவற்றின் இளையதைக் குட்டி என்று அழைக்கலாம்" "என்றவர் (மரபியல் 06) "மேற்குறித்த நான்கையும் பறழ் எனவும் அழைக்கலாம்" என்கிறார். (07)

"நாய், பன்றி, புலி, முயல் என்ற நான்கினதும் இளையதைக் குருளை என்றழைக்கலாம்" (08) "நரியும் குருளை என்படும்" (09) "மேற்குறித்தவற்றைக் குட்டி, பறழ் என்று அழைப்பினும் தவறில்லை" (10)

விலங்குகள், பறவைகளுக்கு மட்டுமன்றி நெல், புல் அல்லாத மரங்கள், செடிகள் போன்றவற்றிற்கும் பிள்ளை, குழவி, கன்று போத்து என்ற இளமைப் பெயர்களை வழங்கலாம் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்று (24). இவற்றில் குழவி, போத்து என்பன வழக்கிழந்தன. பிள்ளையும் கன்றும் வாழ்கின்றன. தென்னாங்கன்று என்பன எடுத்துக்காட்டுக்கள்.

ஓரறிவு தொடக்கம் ஆற்றிவுவரை பெற்ற உயிரிகள்:

மேலே காட்டிய விலங்குகள், பறவைகள், மக்கள் சார்ந்த ஆண்பால், பெண்பால், இளமைப் பெயர்களைக் கூறி வந்தவர் அவற்றின் அறிவு நிலையை ஒட்டிப் பாகுபாடு செய்வது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முதலில் ஒன்றிலிருந்து ஆறு வரை அறிவள்ள உயிரிகளின் இயல்புகள் பற்றி விளக்குகின்றார்.

1. ஓரறிவுயிரி - உற்றுறிவது.
2. சரறிவுயிரி - உற்றுறிவது + நாச்சவை உடையது.
3. மூவறிவுயிரி - உற்றுறிவது + நாச்சவை உடையது + மணக்கும் உணர்வு உடையது.
4. நான்கு அறிவுயிரி - உற்றுறிவது + நாச்சவை உடையது + மணக்கும் உணர்வு உடையது + காணும் திறமுடையது.
5. ஐந்தறிவுயிரி - உற்றுறிவது + நாச்சவை உடையது + மணக்கும் உணர்வு உடையது + காணும் திறனுடையது + கேட்கும் திறனுடையது.
6. ஆறுறிவுயிரி - உற்றுறிவது + நாச்சவை உடையது + மணக்கும் உணர்வு உடையது + காணும் திறனுடையது + கேட்கும் திறனுடையது + மனத்தால் அறிய உணரவுல்லது.

இவ்வாறு தொகுத்துரைத்தவர் வகுத்துக் காட்டிய உயிரிகளின் வகைமைகளை அடுத்துக் கூறுகின்றார்.

1. ஓரறிவுயிரின் -புல்லும், மரமும்
2. சரறிவுயிரிகள் - நத்து, முரள்
3. மூவறிவுயிரிகள் - கறையானும், ஏறும்பும்
4. நான்கறிவுயிரிகள் - நண்டு, தும்பி இன்னபிற
5. ஐந்தறிவுயிரிகள் - நாற்கால் விலங்குகள், ஒருவகை மனிதர், இன்னபிற (பித்தர்கள், மனவளர்ச்சி குறைந்தவராகலாம்)
6. ஆறுறிவுயிரிகள் - மனிதரும் அவர் கிளையினரும் (தேவர், நாகர், இயக்கர், அரக்கர் முதலானோராகலாம்)

இவ்வாறு உயிரிகளை அவற்றின் அறிவிற்கேற்ப வகுத்துக் காட்டும் முறைமை சமணர்க்கே உரியது என்றும், இவ்வகையிலே தொல்காப்பியரைச் சமணரெனக் கருதுவதும் ஆய்வாளர் சிலரின் நிலைப்பாடாகும். (எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை)

இப்பாகுபாட்டில் விதந்து கூறவேண்டிய இருநுட்ப நோக்குகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

1. தாவரங்களுக்கு ஓரறிவு உண்டு.
2. ஏறும்புகள் பார்க்கும் கட்டுலன் அற்றவை

இவை இன்று அறிவியலாரின் ஆய்வுகள் மூலம் நிறுவப்பட்ட உண்மைகள்.

நால்வகைச் சாதிகள், அவற்றின் தகைமைகள்.

அடையாளங்கள், சின்னங்கள் முதலியன்.

சொல் நிலையில் மரபின் ஆட்சியினை விளக்கி வந்தவர், அந்றிருந்த சமூக அமைப்பில் மக்களிடையே நிலவிய நால்வகைச் சாதிகள் (வருணங்கள்) பற்றி வரைவு செய்ய முற்படுகின்றார். அந்தனர், அரசர், வணிகர் (வைசிகர்) வேளாளர் என்பனவே அந்த நால்வகைச் சாதிகளாகும். இவை பற்றிய விளக்கம் தரும் பதினெந்து நூற்பாக்களினதும் சாரத்தினைக் கீழே தருகின்றோம்.

"முப்புரி நூல் (பூணால்), கரகம் (செம்பு), மூன்று கோல்கள், மனை (தரைமீது இட்டு அமரும் மரப்பலகை) என்பன அந்தனர்க்கு உரியன். (குடையும், செருப்பும் மேலதிக்மாகப் பேராசிரியர் உரையிற் கூறியவை). படை, கொடி, குடை (வெண்கொற்றக் குடை), முரசு, குதிரை, யானை, தேர், முடி, மாலை என்பன அரசர்க்கு உரியன். முதலிற்குறித்த மூன்றும் அரசருக்கும் உரியன். ஆனால் பரிசில் கடாநிலை (பரிசிலை வேண்டும் நிலை), பரிசில் விடை நிலை, பாடாண் திணைத்துறையும் அதற்குரிய சிறப்புப் பெயரைப் பெறுதல் அந்தனர்க்கு உரியனவல்ல. இவர்களோடு வணிகர் (வைசிகர்), வேளாளர் ஆகியோரும் உட்பட நால்வகைச் சாதியாரும் பிறந்த ஊர், பெயர், தமது சாதிக்குரிய கருவிகள் என்பவற்றைத் தம் மோடு (சார்த்தி) இணைத்து அழைக்கப்படுவர். இந்நால்வகையினரும் தத்தம் தலைமைப்பண்பு புலப்படச் சொல்லும் சொற்களுக்கு உரித்தாவார். (அந்தனர் - பிரமணோடு சார்த்தல், அரசர் - திரு மாலோடு சார்த்தல், வணிகள் குபேரனோடு சார்த்தல், வேளாளர் வருணனோடு சார்த்தல்). ஆனால் அரசரும், வணிகரும் படைக்கருவிகள் பெறும் தகைமை உடையர். வணிகன் (வைசிகன்) வாணிய வாழ்க்கைக்கு உரித்துடையன். அவரின் பயறு, உழுந்து, கடுகு, கடலை, எள்ளு, கொள்ளு, அவரை, துவரை ஆகிய சிறுதானியாங்களை விதைப்பதனைத் தம் கடனாகக் கொள்வான். (நெல் விளைத்தல் வேளாளர்க்கே உரிமைத் தொழில் போலும்). இவர்களுக்குச் சூடும் இன்னது அணியும் மாலை இன்னதுள்ள வரையறை உண்டு.

வேளாளருக்கு உழுது உண்பதே கடன். அந்தனர், அரசர் வணிகர்க்கு உரிமையானவை. இவர்களுக்கு இல்லை. ஆனால் அரசர்கள் அவர்களுக்குப் படைக்கலமும் குடும் பூவும் வழங்குவர். அதுகாலை அவற்றைப் பெற இவர்கள் உரித்துடையர். அரசர் இல்லாத இடத்தில் அந்தனர் அரசராகத் தடை இல்லை. முடியடை வேந்தர்க்கு மட்டுமல்லாது (பாண்டியன் கொடி - மீன் (வடிவம்), தார் - வேம்பு, சோழன்: கொடி- புலி (வடிவம்) தார் - ஆத்தி, சேரன்: கொடி - பனை (வடிபம், தார் - பனைத்தோடு குறுநில மன்னருக்கும் வில், வேல், வீரக்கழல், குடும்பு, மாலை) தேர், வாள் உரியன். ஆனால் மன்னர்போல் பெருஞ்செல்வாம் முதலியன உடையோராயினும் குறுநில மன்னர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர் இவற்றைக் கைக்கொள்ள உரித்துடையவர்கள்லர்).

மரபியல் -70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84,

மேற்கூறிய சாதிப்பாகுபாடுகளையும் அவற்றுள் வேளாளச் சாதியைத் தாழ்வுறுத்தலையும் உள்ளடக்கியவை தொல்காப்பியரின் நூற்பாக்களாகா எனவும், அவை யாரோ ஒருவரால் இடைச் செருகலாகச் செய்து சேர்க்கப்பட்டவையெனவும் சி.இலக்குவனார் தமது 'தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி' என்ற நூலிலே உறுதிபட உரைப்பர்.

"..... அங்குன மிருந்தும், விலங்குகளைப் பற்றியும் மரங்களைப் பற்றியும் அவைகளைச் சார்ந்தவற்றைப் பற்றியும் கூறுமிடத்தில் எவ்விதத் தொடர்புமின்றி வருணவேறுபாடுகளைக் குறிக்கும் செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இங்குனம் கூறும் பதினெந்து நூற்பாக்களும் பின்னுள்ளோரால் இடையில் நுழைக்கப்பட்டனவே என்பதில் ஜயம் இல்லை" என்ற நூற்பாவும் "வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதான் அல்லது இல்லை

மொழிப் பிறவகை நிகழ்ச்சி" என்ற நூற்பாவும் 'குன்றின் விளக்கெனத் தெற்றெனப்-
புலப்படுத்தி நிற்கின்றன" (ஏ நூல் பக்.249)

மேற்குறித்த துணிபுரையை முழுமையாக ஏற்பதற்குச் சில தட்டைகள் உள்ளன. 'வைசிகர்' என்ற வடசோல் தொல்காப்பியத்தின் பிற இடம் எதிலும் காணுமாறில்லை என்பதாலும்,

'எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருள் நாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்படி எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே"

எனத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திலே குறிப்பிட்டதற்கு, எழுத்து, சொல் எனபவற்றை பொருளும் தமிழ் நிலத்தையே முற்றாக உள்ளடக்கியது என்பதாலும் வடவரின் வருணா சிரமப்பகுப்பை ஒட்டி ஆசிரியர் மேலை நூற்பாக்களை இயற்றியிருத்தல் சாலாது எனக் கொள்ளல் இயலாது.

மரபு என்பது கையாளப்படும் சொற்களின் வழக்காற்றோடு மட்டுமன்றிச் சமூக வழக்காற்றையும் உள்ளடக்கியது என்பதைத் தொல்காப்பியர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதற்கு அவர் பொருளிலக்கணத்தில் தமிழரது வாழ்வியல், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சமயக் கடைப்பிடிப்புகள், மெய்யியற் கோட்பாடுகள் உட்படப் பலவற்றினையும் எடுத்துரைத்துள்ளமையே தக்க சான்றுகளாகும்.

இலக்கணம் என்பது விதிகளை வகுத்துக் கூறுவதோடு முடிவுதன்று. அது விளக்கமும் தரல் வேண்டும். அந்த விளக்கம் காலத்தோடும், வாழ்வுப் பின்னணியோடும் அது தோண்றிய காலச் சமூகப் பின்னணியோடும் முரணாதிருத்தலும் இன்றியமையாததாகும். இவ்வகையில் தங்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தையும், தாம் கற்ற தமிழிலக்கியங்களையும் அடிமனையாகக் கொண்டு அக்காலத்தில் நிலவிய சாதிப்பாகுபாட்டினை அவர் மரபியலில் எடுத்துக் கூறினாரோ என்பது ஆய்ந்து முடிவு கோட்டற்குரியது.

இனி, முதலிற் கிளர்த்திய சாதி பற்றித் தொல்காப்பியர் பிற இடங்களிற் கூறிய சிலவற்றைக் காட்டுவோம்.

தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் அகத்தினையியலில் பொருள் வயிற் பிரிவுபற்றிக் கூறுகையில்,

'ஒதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன (26)'

ஒதல் என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையது ஒத்து . ஒத்து - வேதம்.

'உணர்ந்தோர்க்குரிய ஒத்தி னான (31)'

"வேதத்தினாற் பிறந்த வடநூல்களும் தமிழ்நூல்களும் உயர்ந்தோர்க்கு உரியன. உயர்ந்தோர் அந்தனர், அரசர், வணிகர், உயர்ந்த வேளாளர்" (நச்சினார்க்கினியரது உரையின் சாரம்).

ஒத்து என்பது வேதத்தைக் குறிப்பதற்கு,
'மறப்பிலும் ஒத்துக் கொள்ளாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும். (ஒழுக்கமுடைமை. 34)

என்ற திருக்குறளும் சான்று பகரும்.

'மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே' (29) என்ற நூற்பாவில் மேல் அதிகாரப்பட்ட பொருள் வயிற்பிரிவுநால்வராகிய வருணத்தார்க்கும் உரித்தென்றாகின்றது. இந்நூற் பாக்கள் அக்காலத்துச் சமூகப் பிரிப்பு முறையைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கின்றன. "வேற்றுமை தெரிந்த நூற்பா வூன்றும்" என்பது புறநானாற்றில் வரும் ஓர் அடி. (புறம் 183 -8)

வடவர் தம் செல்வாக்கினை அவருள்ளும் பார்ப்பனரின் செல்வாக்கினைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுவதும் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

"பார்ப்பார் அழிவர் என்றவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே"

(பொருள், செய்யுளில் 147)

மேற்குறித்த நூற்பாவிற் வரையார் என்பதற்கு எச்சப் பொருள் கொண்டு தலைமகன், செவிலி, நற்றாய் ஆகியோரே கேட்பதற்குரியர் என்று உரைவகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பொதுப் பொருளாகக் கொள்வதாயின் பார்ப்பாரும், அழிவர் ஆகிய சான்றோரும் கூறுவதை வரைந்து கோடாது முற்றிலும் ஏற்பார்' என்றமையலாம்.

பார்ப்பனரைத் தொல்காப்பியர் முதன்மைப்படுத்தும் இடம் பிண்வருவது,

"பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஜயர் யாத்தனர் கரணம் என்று"

(தொல். கற்பியல் 4)

இல்வாழ்க்கையிலே பொய்ம்மையும் பிழைகளும் ஏற்பட்டதன் பின்னர் ஜயர் (ஆரியர், உயர்ந்தோர் என்பதன் திரிபென்பர்) இருடிகள் (அந்தணரையும் குறிக்கும்) மணவினைக்கான கிரியை முறைகளை (கரணங்களை ஏற்படுத்தினர் என்பது, இந்நூற்பாவின் பொருள். இன்று வரை பார்ப்பனர் 'ஜயர்' என அழைக்கும் வழக்கம் நிலவுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்றியும், தொல்காப்பியர் தமது இலக்கண நூலை அமைத்திட்ட காலத்திலும் அதற்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை தோன்றிய காலத்திலும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோர், அடிமைகள், வினைத்திறன் உடையோர் (Elite, slaves, skilled labourers) என்ற பாகுபாடுகள் நிலவின் அவற்றையும் அவர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

அகத்தினைக்குப் பழான கைக்கிளை, பெருந்தினைப் பாட்டுக்களுக்கு உரியோர் அடியோரும் வினைவலரும் என்பதே அவர் வந்த முடிவு. அதற்கு அவரின் முன்னோரான புலவர்களையும் அவர் தமக்கு ஆதாராமாகக் கொள்வதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

"அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யில்லுத் தென்மனார் புலவர்"

(தொல் அகத்தினையியல் 23)

சங்ககால நூல்களிலே அக்கால மக்களிடையே நிலவிய உயர்வு தாழ்வுப் பாகுபாடுகளைப் பலரும் பெரிதுபடுத்தி நுணுக்கி நோக்கவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

புறநானுற்றுப் பதிப்பாசிரியரான உ.வே.சாமிநாதையர் அந்நாலின் விசேட செய்திகள் என்ற புகுதியில் சாதிகள் என்ற தலைப்பில் காட்டியுள்ளவை குறிப்பிடத்தக்கன.

"அந்தனர், அரசர், வேளாளர், அளவர், இடையர், இயவர், உப்புவாணிகர், உமணர், உழவர், எயிற்றியர், கடப்பர், கடைசியர், கம்மியர், களமர், கிளைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறுத்தியர், குறுவர்; குறும்பர், குத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், தேர்ப்பாகர், குடியவர், நுளையர், பரதவர், பறையர், பாடினி, பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூண்செய்கொல்லர், பூவினைப்பெண்டு, பொதுவிலை மகளிர், பொருளர், மடையர், மழவர், மறத்தியர், மோரியர், யவனர், யாழ்ப்புலவர், யானைப்பாகர், யானைவேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணாத்தி, வணிகர், (வைசிகர்) வலைஞர், விலைப்பெண்டிர், வேடர்"

புறநானுறு - மூலமும் உரையும், டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு (பக்.73)

பெரும்பாணைற்றுப்படையில் பார்ப்பனர் இருக்கைபற்றி வரும் செய்தியும், பிறவற்றில் கிடைக்கும் அவர்கள் பற்றிய செய்தியும் வடவரின் வரலாற்றின் பதிவுகளைனக் கொண்டால், காலப்போக்கில் அவர்கள் புகுத்திய வருணப்பாகுபாடுகளைக் காம் கண்டாங்கும், கற்றாங்கும், பட்டாங்கும் தொல்காப்பியர் குறித்திருப்பார் என்று கொள்வதில் தவறில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

நாம் வாழுங்க காலம் மக்கள் ஆட்சிக் காலம். 'எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓரினம்' என்ற உயர்ந்த குறிக்கோள் மேலெழுந்து கொண்டிருக்கும். இன்றைய நிலையுடன் தொல்காப்பியர் கால நிலையையும் ஒப்பிட்டு, அவர் கூறியவை இடைச் செருகல்களையும் பெற்றுள்ளன என்று முடிவிற்கு வரல் எத்துணைப் பொருத்தமானது என்பதையும் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். (இவ்வாறு கூறுவதனால் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் அதன் முன்பும் வாழ்ந்த தமிழினத்தின் உயர்வு தாழ்வுப்பாகுபாடுகளை நாமும் ஏற்கின்றோம் என்பது பொருள் அன்று.)

பொதுப்படக் கூறுவதாயின், மரபு என்ற சொல்லின் பொருட்பரப்பினுள் 'சாதி' என்ற பாகுபாட்டினையும் தொல்காப்பியர் அடக்கிக் கொண்டார் என்று அமைதி காண்பதே பொருத்தமாகும்.

புல், மரம் அவற்றின் உறுப்புக்கள் பற்றியவை:

இப்பகுதியும் சாதிகளுக்கு விளக்கம் தர முன்னரே பொருத்தமுற இணைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, மனிதர் சார்ந்த இளமைப் பெயர், பாற்பெயர்களுக்கு அடுத்து வந்திருப்பின் பொருத்தமாய் இருந்திருக்கும்.

இப்பகுதியில் முதலிலே புல், மரம் என்ற இருவகைகளுக்குமான வேறுபாட்டினை ஆசிரியர் உணர்த்துகின்றார்.

புறத்தே வைரமும் (காழப்பு) உள்ளே நொய்ம்மையும் வாய்ந்தவை புல்லினம் எனவும், உள்ளே வைரமும் வெளியே நொய்ம்மையும் உடையன மர இனம் எனவும் கூறுகின்றார். இக்கூற்றின் படி தென்னை, பனை என்பன புல்லினமாகவும், தேக்கு, கடம்பு முதலானவை மர இனமாகவும் கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஆனால் இந்த மரபு இன்று போற்றப்படுவதில்லை. 'பனைமரமே' பனை மரமே' ஏன் வளர்ந்தாய் பனைமரமே' என்பது தமிழில் வழங்கும் நாட்டார் பாட்டு.

அடுத்துப் புல்லின் உறுப்புக்களாகத் தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஸர்க்கு. குலை என்பனவும் பிறவும் என வகை செய்யப்படுகின்றன. இவை இன்றும் மரபின் வெற்றியைப் பறைசாற்றுவன போல வழக்கில் மாறாது கையாளப்படுகின்றன.

மரத்தின் உறுப்புக்களாக இலை, தளிர், முறி, தோடு, கிளை, குழழி, டி, அரும்பு, தகை என்பவற்றை உட்கொண்ட பிறவும் என வகைப்படுத்திக் கூறப்படுகின்றது. இவையும் மாறாதவையாய் இன்றும் கையாளப்படுகின்றன.

மரத்துக்கும் புல்லுக்கும் பொதுவான உறுப்புக்களாகக் காய், பழம், தோல், செதின், வீழோடு என்பன தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் வீழோடு மட்டும் இன்று வழக்கில் இல்லை.

மரபு நிலை திரிதல் பற்றியது

மேலே தரப்பட்ட எட்டுப் பிரிவுகளிலும் உலகில் உள்ள இயங்கியில், நிலையியில் சார்ந்த உயிரிகளைப் பற்றியும் அவற்றை வழங்கும் மரபு பற்றியும் தமது நோக்கிற்கமைய வகுத்தும் தொகுத்தும் விரித்தும் கூறி வந்தவர், இவையெல்லாம் வாழும் உலகின் அமைவு பற்றிய கருத்தினை அடுத்து முன்வைத்து அதன் ஒழுங்கும் மரபால், பேணப்படல் வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

"நிலம், நீர், வளி, விசும்பொடைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதினை ஜம்பால் இயல்நெறி வழாமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்." (மரபியல் 89)

உலகம், நிலம் முதலான ஜம்புதங்களின் கூட்டரவால் உருவானது. உலகப் பொருள்கள் யாவும் அவற்றிற்குரிய திணை பால் ஆகியன மாறியும் திரிந்தும் செல்லாது பேணப்படுதல் வேண்டும். அதுவே மரபு என்பதே மேலுள்ள நூற்பாவின் பொருள்.

இதனை அடுத்து வரலாற்று முறைமை பிறழாது கையாளப்படுவதால் அவற்றை வழுவாது கையாண்டு சான்றோர் செய்யுள் செய்வர் என்றும், அவ்வாறன்றி மரபு திரியுமானால் கையாளப்படும் சொற்கள் பொருளிழந்து வேறு வேறாகிவிடும் என்றும் தொடர்ந்து கூறியவர், மரபின் வழக்கு உயர்ந்தோராலேயே கையாளப்பட வேண்டுமெனவும், ஏனெனில், உலக நிகழ்ச்சிகள் யாவும் அவர்களின் நோக்கு நிலையுடனேயே பொருந்துவன எனவும் வலியுறுத்துகின்றார்.

தொல்காப்பியர் முதலாம் கற்றறிந்தவர்கள் 'தாம் இன்புறுவது உலகின் புறல் கண்டு காழுற்றவர்கள். அவர்கள், தம்மைப் போலவே எல்லாரும் எல்லாக் காலத் திலும் ஒரே தன்மையினின்றும் மாறாதும் வழுவாதும் வாழ்வரென்றும், ஏனெனில் அது தம் முன்னவராலும் நல்லன என ஏற்றவை என்பதால், என்றும் பொருந்துவதென்றும் கொண்டனர். இந்த அடிப்படையில் நோக்கினால் மட்டுமே அவர்கள் மரபிற்குக் கொடுக்கும் அழுத்தத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

"காலம் என்பது கறங்குபோல் சமன்று
மேலது கீழாய்க் கீழது மேலாய்
மாறிடுந் தோற்றும்...."
(மனோன்மணியம்)

அவர்களாலே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்று. நிலைபேற்றில்லை, மாற்றத்திலும் இயக்கத்திலும் தான் உலகம் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்ற நிலைப்பாட்டில் நின்று தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களை அனுகல் பொருத்தமோ என்பதும் ஆராயத்தக்கது.

நூல்களின் வகைமைத் தகைமைகள்:

நூல் என்ற சொல் பொதுவாக எல்லாப் புத்தகங்களையும் குறிப்பினும், அது இலக்கணத்திற்கே சிறப்புப் பெயராக முன்பு வழங்கியது. செய்யுளியலிலே செய்யுள் யாப்பு, பாக்கள், பாவினங்கள் அக்கால இலக்கிய வகைகள் முதலியன பற்றிய செய்திகள் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன. மரபியலிலே இலக்கணநூல் பற்றிய வரையறைகள், விளக்கங்கள் அடங்கியுள்ளன. நன்னாலின் பொதுப்பாயிரத்தில், தொல்காப்பியர் மரபியலில் சூறுவனவற்றைச் சுருக்கி நன்னாலார் தந்துள்ளார். அவர் தம் நூல் வழிநூல் என்பதற்கமையச் சில குத்திரங்களை எவ்வித மாற்றமுமின்றி அனுவதித்தும் உள்ளார்.

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முதல்வன் கண்டது முதனு லாகும்."
(மரபியல் 64)

இச்சூத்திரம் நன்னால் பொதுப்பாயிரத்தில் இரண்டாவதாய் இடம் பெற்றுள்ளது. நன்னால் பொதுப்பாயிரத்தில் நூல்களின் வகைமைகள், அவற்றின் உரை வகைமை, நூலைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியனின் தகைமை, தகைமையின்மைகள், மாணக்கனின் தகைமை, தகைமையின்மைகள், மாணாக்கன் நூலைக் கேட்கும் முறைமை என்பவற்றோடு முதல் நூல், வழி நூல், சார்பு நூல் பற்றிய வரையறைகள், நூல்களிலே இடம் பெற வேண்டிய அழுகுகள், குற்றங்கள், கோட்பாடுகள் (மதங்கள்), நாலுவரையில் கையாளப்படும் உத்திகள் என்பனவும் இடம் பெறுகின்றன.

உண்மையில் நன்னாலார் பொதுப் பாயிரத்துள் தந்துள்ள யாவும் அவரது நாலினுள் நுழைய முன் மாணாக்கன் கட்டாயமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டுவனவே என்பதற்கு ஜயம் இல்லை.

"பருப்பொரு ஸாகிய பாயிரம் கேட்டாற்கு
நன்பொரு ஸாகிய நாலினிது விளங்கும்"
(தொல்.சிறப்புப்பாயிர உரை மேற்கோள்) என்பது
முற்றிலும் உண்மையே.

எல்லா வகையிலும் தம்பின் வந்த இலக்கண நூலாசிரியர்களுக்கு மலையின்மீதொளிரும் விளக்கென நின்று வழிகாட்டிய தொல்காப்பியர் இருப்பினும் பொதுப்பாயிரத்திலே சொல்ல வேண்டிய நாலின் மரபினை, இலக்கணநூலின் விதிமுறையினை மரபியலிலே சேர்த்துள்ளமை படிப்பார்க்கு மலைப்பையே தருகின்றது. நாம் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளது போல் பாயிரவியிலின் தொகுப்பு

முயற்சியிலே ஈடுபட்டவர்கள் விட்ட தவறுகளில் இதுவும் ஒன்றோ என்று ஜூயூ வேண்டிய நிலையில் நாம் உள்ளோம். எமது கூற்றினை, சி.இலக்குவனாரின் பின்வரும் கூற்றும் அரண் செய்கின்றது.

"மரபுகளை விளக்கும் இப்பாயிரவியல் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தவாறு நமக்குக் கிடைத்திலது என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் கட்டுக் கோப்புக்குட்படுத்திச் செல்லும் ஆற்றல் பெற்றுள்ள ஆசிரியர் போக்கிற்கேற்ப மரபியல் அமைந்திலது. முறை பிறழ்ந்து கிடக்கிறது. ஆசிரியர் கருத்துக்குப் பொருந்தாத செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. (இக்கருத்து இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்குப் பொருந்துமாறில்லை. சாதிகள் பற்றிய நூற்பாக்களின் உரிமையைத் தொல்காப்பியரிலிருந்து வேறுபடுத்தி இடைச் செருகல் என்று கூறுவதன் பொருந்தாமை பற்றி முன்னரே விளக்கியுள்ளோம்). இடைச் செருகல் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு நிற்கிறது.

(தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி பக. 249)

இலக்குவனாரின் மற்றோர் ஆதங்கம், நூல்களைப் பற்றியவையும் செய்யுளியலில் அடக்கப்படவில்லை என்பதாகும். உண்மையில் அப்பகுதி பொதுப்பாயிரத்தில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதற்கான காரணமும் எம்மால் மேலே தரப்பட்டுள்ளது. (மேற்படி நால் 250)

'குத்திரம், உத்தி என்ற சொற்களும் இடையில் புகுத்தப்பட்டவை என்பதும் தனித்தபிழ் ஆர்வலரான சி.இலக்குவனாரின் மனக்குறை. அதிகாரம், மந்திரம், பூதம் முதலாகத் தொல்காப்பியர் ஆங்காங்குக் கையாண்டுள்ள வட சொற்களையும் நாம் நிறைவிற் கொண்டால் இந்தக் குறைக்கு இடம் இருக்காது என்பதே எமது கருத்து. (வட சொற்களைத் தமிழில் பெறுவதற்கான வழிவகைகளை எடுத்துக்காட்டிய தொல்காப்பியர் (தொல், சொல், எச்சவியல் 398, 397) மொழி பெயர்ப்பின் இன்றியமையாமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளதோடு தாமே இலக்கணப் பதங்கள் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்தும் தந்துள்ளார். (இவற்றிற்கான பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களை நோக்குக.

அசப்பியம் - அவையல் கிளவி. வைதிகப் பிரக்கிரியை - செய்யுள் வழக்கு. இலெளகிக் பிரக்கிரியை - உலகவழக்கு, (இவை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டியவை) இதனால் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை நாம் உவர்க்கின் றோம் என்பது பொருளான்று.

தொல்காப்பியரைச் சமணர் என்று கூறுவார் கூறுக. அவர் சைவ நெறியிலே மிகவும் ஈர்ப்புடையவர் என்பதற்கும் தொல்காப்பியத்தில் பல சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக மரபியலில், உலகம் ஜம்பூதங்களின் கூட்டரவு(மயக்கம்) என்றவர் முதனால் செய்பவன் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்தும் சமயச் சார்பானதே. இது எமது கருத்து மட்டுமன்று. பேரரிஞர் சிலரும் இதே கருத்துக் கொண்டுள்ளனர். மீண்டும் முன்பு காட்டிய நூற்பாவினை எடுத்துக் கொள்வோம்.

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனா லாகும்"

1. "இ-ள். அவற்றுள் அம்முவகை நூலுள், வினையின் நீங்கித் தானே விளங்கிய அறிவினையுடைய, முனைவன் கண்டது முதனால் ஆகும். கடவுள் உயிர்களுக்கு ஆதிகாலத்திலே செய்தது முதனாலாகும். (ஸ்ரீலறீ ஆறுமுகநாவலர் - நன்னாற் காண்டிகையுரை பொதுப்பாயிரம் -பக7).
2. "எனில் நூல் மூன்றினுள்" முதனாலா மாறுணர்த்திற்று. இ-ள் வினையின் நீங்கி விளக்கப்படும் அறிவினையுடைய முதல்வன் ஆதிக்கண்ணே செய்ததியாது அது முதனாலாம். (சிவஞானமுனிவர்- நன்னால் விருத்தி. பொ.பா.பக.13)
3. "யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவன் பூதகாரியமான உடம்பில்லாதவன். எனவே அவனுக்கு அகப்பற்றும் பறப்பற்றும் தோன்றுவதற்கு இடமேயில்லை. அவன் யாண்டும் உறைந்திலங்குபவன். ஆதலின், அவனுக்கு வேறான எப்பொருளும் இருப்பதற்கே

இடமில்லையாதலால் அவனுக்குப் புறப்பறில்லை: அவனோ விளங்கிய அழிவன். ஆதலால் அழியாமை என்ற சொல்லுக்கும் அவன்பால் இடமில்லை. தோற்றுமுடைய அனைத்திற்கும் அவனே முன்னவன், முனைவன் - அவன் ஒன்றிலிருந்து தோன்றியவன் அல்லன். ஆகவின் அழிவும் இல்லாதவன். அவனே இறைவன் எனப்படுவான். இறைவனாகிய முனைவன் தோற்றுவித்ததே நூலாகும்.

(டாக்டர் மொ.அ. துரை அரங்கனார் தொல்காப்பிய நெறி பக.16)

வேதம் சிறப்பாக ஆகமம் என்பனவே முதல்நூல்கள் என்றும் தொல்காப்பியர் முதல் நூல் என்றது அவை இரண்டையுமோ அல்லது ஒன்றையுமோ என்பதே மேலே தரப்பட்டுள்ள சூற்றுக்கள் தரும் குறிப்பாகும்.

"..... முதல் நூலாகிய ஆகம அளவையின் சால்பு தொன்மைத் தமிழ்ச் சான்றோர்களால் விலையில்லா மாணிக்கமாகக் கருதப்பட்டது எனலாம்"

(மொ.அ.து.ஷி நூல். பக. 19-20)

ஆனால், தொல்காப்பியர் முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப் புலந்தொகுத்தது வேதமோ ஆகமமோ அன்று என்பது, உரையாசிரியரான பேராசிரியரின் முடிவு. ஏனெனில் தொல்காப்பியம் தமிழுக்கு இலக்கணம். அதன் முதல் நூல் வடமொழியாதல் பொருந்தாது. இது பேராசிரியரின் சிந்தனையில் உருதியாகப் பதிந்து விட்டமையால் அவர், 'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அழிவின் முனைவன் குறுமுனியான அகத்தியனே என்று பல சான்றுகள் தந்து நிறுவியுள்ளார்.

"இனி முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூலில்லை என்பார், அவன் வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அம்முனைவன் முன்னர் முதலூல் செய்தாரெனவும் அம்முனைவன் முன்னர் அமைத்துப் பிறந்தோர் மொழியைப் பற்றி அனைத்துப் பொருஞங்கண்டு, பின்னர் அவற்றவற்றிற்கு நூல் செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூல் சார்பு நூலு மென்ப பலவுஞ் செய்தாரெனவும் கூறுப. அவை எவ்வாறானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா அல்லதாலும் அவை தமிழ் நூலன்மையின் சண்டு ஆராய்ச்சியிலவென்பது."

(பேராசிரியர் - மரபியல் உரை 94)

"இவற்றாலெல்லாம் அகத்தியமே முதலூலென்ப தூாலும் தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூல் என்பதும....)" (ஷி உரை)

இவர்களின் முரண்படு கருத்துக்கள் கொண்டு இருவேறு முடிவுகளைக் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

1. தொல்காப்பியர் தம் காலத்து இலக்கண இலக்கிய வழக்காறுகளைத் தமது இலக்கண நூலிலே தெளிவாக விளக்கியதோடு, மரபு என்ற விரிவாக்கத்தின் மூலமும். பொருள் பற்றிய இலக்கணத்தின் மூலமும் தங்காலத்து மொழி, சமய, சமூக, வாழ்வியல் அனைத்தையுமே பதிவு செய்து எமக்குத் தந்துள்ளார்.
2. அவர் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற அடிப்படையிலே மொழியின் இயல்பு பற்றியும், இலக்கியத்தின் புலனெறி வழக்கினையும் புறப்பொருள் வழக்கினையுமே பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆனால் நூல் முழுவதையும் 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிய' முற்படுவோர். இவ்விரு கருத்துக்களிலும் முன்னதற்கே முதன்மை வழங்குவர் என்பதே எமது முடிவு. இம்முடிவிற்கு மேலும் அழுத்தம் தருவதாய் மரபு பற்றிய அவரின் வரையறைகளும் நோக்கும் விளங்குகின்றன என்பதும் ஒன்று.

தொல்காப்பியத்துவம் பாடவேறுபாடுகள்

முதுமுனைவர் ம.சா.அறிவுடைநம்பி.
தலைவர். அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம். தஞ்சாவூர்

இல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையான தமிழ் இலக்கண நூலாகும். சுவடியிலிருந்து நூலாக்கம் செய்யும் நிலையில் சுவடி வேறுபாடுகள், பாட வேறுபாடுகள் என்பன முக்கியமாகக் கருத்தக்கவையாகும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பாடவேறுபாடுகள் அமையாத நூல்களே இல்லை எனலாம். சுவடிப் பதிப்பாசிரியர் உண்மையான பாடத்தை ஆராய்ந்து அறிந்து அச்சுவடியைப் பதிப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து அறிவுதற்குப் பரந்துபட்ட இலக்கண. இலக்கிய அறிவு அப்பதிப்பாசிரியருக்கு மிகமிகத் தேவையானதாகும். தொல்காப்பியத்தில் காணலாகும் பாடவேறுபாடுகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

பாடவேறுபாடு : விளக்கம்

பாடவேறுபாடு என்பது அசையமைதியும் ஓசையும் தொடரமைப்பும் பொருளும் ஒத்து அமைந்த வேற்றுச் சொற்களாகும். அதாவது ஒரு சொல்லுக்கு மாற்றாகப் பொருளிலும் ஓசையமைப்பிலும் ஒத்த சொற்கள் வருவது. 'கோளி மாதவன்' என்பது 'கோளி வாமனன்' என வந்துள்ளது இதற்குச் சான்றாகும்.

ஒரு சொல்லில் காலப்போக்கில் காணப்படும் உருமாற்றம் வடிவ வேறுபாடு ஆகும். பல்வேறு சுவடிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு சுவடி வேறுபாடு ஆகும். பாடபேதம், பிரதிபேதம் என்பன வடமொழிச் சொற்கள். அவற்றிற்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களே பாட வேறுபாடு, வடிவ வேறுபாடு, சுவடி வேறுபாடு ஆகும்.

சுவடிப் பதிப்பில் பாடவேறுபாடு

சுவடிப் பதிப்பாசிரியர்கள் தாங்கள் பதிப்பித்த நூல்களில் பாடவேறுபாடுகளைப் பலமுறைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். பாடம், பாடவேறுபாடு, பிரதிபேதம், சுவடி வேறுபாடு எனுந் தலைப்பில் பதிப்பாசிரியர்கள் தந்துள்ளனர்.

1. மூலபாடம் அமைந்துள்ள பக்கத்தில் அடிக்குறிப்பாகத் தருதல்,
2. மூலபாடத்தில், 1, 2, 3.... என்று எண் குறிப்புகளைத் தந்து அதே எண் குறியீட்டுடன் வேறுபாடுகளை அடிக்குறிப்பில் தருதல்.
3. பாடல் எண், அடி எண்களைக் கொடுத்து வேறுபாடுகளை அடிக்குறிப்பில் தருதல்.

4. பாடலின் சீரமைப்பைக் கணக்கிட்டுப் பாடல் எண்ணுடன் அடி என், சீர் எண் குறிப்புடன் வேறுபாடு காட்டுதல் : ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேறுபாடுகளைக் காற்புள்ளியிட்டுத் தந்து முடிவில் தொடர்வதாயின் அரைப்புள்ளியும் முடிவுபெறின் முற்றுப் புள்ளியும் இடுதல்,
5. பாடலின் கீழேயே பிரதிபேதம், பாடம் எனச் சுட்டிப் பாடலடி எண் குறிப்புடன் தனிப்படக் காட்டுதல்.
6. பாடல் எண், அடி எண் குறிப்புடன் நூலின் பின்னினைப்பில் ஒருசேரத் திரட்டித் தனிப்படத் தருதல்.

அறிஞர்தம் சுருத்துக்கள்

சுவடிப் பதிப்புத்துறையில் ஆழங்காற்பட்ட அறிவுடைய சான்றோர் பாட வேறுபாடு தொடர்பாகக் கூறிய கருத்துக்கள் இவண் சிந்தனைக்குரியன.

"மனம் போன போக்கிலே எழுதிய கணவான்களால் விளைந்த விபரீதம் எவ்வளவோ ஏட்டில் உண்டு" (உ.வே.சாமிநாதையர், என் சரித்திரம், ப.768)

"ஏட்டுச் சுவடிகளில் கண்ட பாடங்களின் வேறுபாட்டைக் கண்டு கண்டு என் மனம் புண்ணாகியிருந்தது" (உ.வே.சாமிநாதையர், என் சரித்திரம், ப.839)

"பாடபேதம் என்று குறிப்பது ஒரு சொல்லுக்குப் பிரதியாக வரும் பிறிதொரு சொல்லை, உதாரணமாகக் 'கோளரி மாதவன்' என்பதற்குக் 'கோளரி வாமனன்' என்று வருவது போல்வன பாடபேதங்கள். 'துரியோதனன்', 'திரியோதனன்', 'முழுசாதே', 'முழுவாதே'. என்று வருவன போல்வன ரூபபேதங்கள். ஒரு சொல்லையே இரண்டு விதமாக வாசித்து உண்மைப் பாடம் இதுவென்று கொள்ளுதலில் மயக்க மடைதலும் உண்டு. 'பரம புருடா', 'பரம்புருடா' என்று பிரதிகளில் காணப்படுகிறது. சில வடசொற்கள் தமிழில் வல்லின ரகரம் முதலியன பெற்று வருதலும் முற்கால வழக்கமாயிருந்தது. 'மார்க்கம் மாற்கம்', 'மூர்த்தி மூற்தி' முதலியன உதாரணங்களாம்" (ச.வையாபுரிப்பிள்ளை, பதிப்புரை, தில்யப் பிரபந்தம் முதலாயிரம்)

"முன்னைய சான்றோர் பலர் நூல்களை மனப்பாடமாக வைத்திருந்தனர். அவர்கள் தம் நிலையிலிருந்து சொல்ல ஏட்டில் பொறிக்கப்பட்ட நூல்கள் பல. அவர்கள் தம் புலமையால் ஒரோவாறு நினைவிலிருந்து விலகிய சீர்களையும் அளவுகளையும் பொருள் பொருத்தமுறத் தம் புலமையால் நிரப்பிக் கூறவே நூல்களில் பாடபேதம் என்ற பெயரால் சில வேறுபாடுகள் தோன்றிவிட்டன. மேலும் புலமை மிக்கவர் தாமே ஏடுகளில் பாடல்களைப் பொறிக்கும் போது மூலங்களின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பார்த்துப் படியெடுக்காமல் ஒரோர் அடியினை முழுமையாக நோக்கி மனத்தில் இருத்தி ஏட்டில் பொறிக்கத் தொடங்கியிருக்கலாம். அங்ஙனம் நோக்கிய அடிகளில் ஒரு சிறுபகுதி நினைவைவிட்டு அகன்றிருக்கலாம். அப்பகுதியை மீண்டும் மூலங்டை நோக்கி உணர்ந்து வரையாமல், தமக்குப் பொருள் விளங்கிய வாய்ப்பினை உட்கொண்டு சோம்பலால் அப்பகுதி இப்படித்தான் இருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகித்தும் எழுதலாம். இதுவும் பாடவேறுபாடு ஏற்படுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது. குறையறிவுடையவர்கள் மூலங்டைப் படியெடுத்த காலத்துச் சில எழுத்துக்களை உள்ளவாறு விளங்கிக் கொள்ள இயலாமல் தம் மனம் போன போக்கில் எழுதி விடுவதும் உண்டு. அங்ஙனம் எழுதப்படுவனவற்றைப் பாடபேதமாகக் கொள்ளாமல் பிழை என்று கண்டுவிடல் வேண்டும்." (தி.வே.கோபாலம்யர், தமிழ் எழுத்தும் ஏடும், பக்.63 -64)

தொல்காப்பியத்தில் பாடவேறுபாடு

இலக்கிய நூல்களைக் காட்டிலும் இலக்கண நூல்களில் பாடவேறுபாடு மிகக் குறைவாகவே காணப்படும். பாடவேறுபாட்டை இலக்கணத்தில் உண்டாக்குவது எளிதான் செயலன்று. இலக்கணத்தில் கற்றுவல்ல புலவர்களால் பாடவேறுபாடு நிகழும். சில நேரங்களில் இரண்டு பாடங்களுமே நல்ல பாடங்களாக அமையும் நிலையை இலக்கணத்தில் மட்டுமே காணமுடியும். தொல்காப்பியத்தைப் பொறுத்த அளவில் மூலத்திலும், உரையாசிரியர்களின் உரைகளிலும் பாடவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

'இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே' (பொருளியல், இளம்பூரணர், 18) என்ற நூற்பாவக்குப் 'பொருட் புறத்ததுவே' என்ற பாடபேதம் உண்டு. 'உரிப்புறத்ததுவே' என்று இளம்பூரணரும், 'பொருட் புறத்ததுவே' என்று நச்சினார்க்கிளியரும் பாடம் கொண்டுள்ளனர். இவ்விரு பாடங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாகும். உரிப்புறம் - உரிப்பொருளுக்குப் புறத்தே உள்ள கருப்பொருள் என்பது பொருள். தொடையின்பத்தை நோக்கும் பொழுது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம் பழும் பாடமாகும் என்பதை எளிதில் உணரமுடிகிறது. நச்சினார்க்கிளியருக்குக் கிடைத்த பிரதியில் 'பொருட் புறத்ததுவே' என்ற பாடம் விளங்கிய காரணத்தினால் அவர் அப்பாடத்தை ஏற்று உரை வரைந்துள்ளார்.

நீண்ட ஆய்வின்பயனாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உரைகள் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுந்தன. உரை எழுதிய இவர்கள் பதிப்பித்த, உரை எழுதிய நிலையில் பல்வேறு பாடல்கள் உருவாயின. உரையாசிரியர்களும், பதிப்பாசிரியர்களும் உண்மையான பாடத்தைக் கண்டுணர்வதில் பேரார்வம் காட்டுகின்றனர். இதற்கு ஆழமான பரந்த இலக்கியப் புலமை இவர்களுக்கு உறுதுணையாய்நிற்று. பழும் பாடத்தைத் தேர்வு செய்வதில் இவர்களுக்கு இருந்த ஆர்வம் மிகப் பெரிது. இவர்கள் தாங்கள் கொண்ட பாடத்திற்கு உரிய காரணங்களை விளக்கிச் செல்கின்றனர்.

எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், பொருளியல் மூன்றிலும் ஏறத்தாழ 300க்கும் மேற்பட்ட பாடவேறுபாடுகள் நூற்பாக்களில் காணப்படுவதாக அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுகின்றனர். அதேபோன்று, உரைகளிலும் அதிக அளவில் பாடவேறுபாடுகள் உள்ளனவாகத் தெரியவருகின்றன.

பாடம் உருவாதல்

முற்காலத்தில் ஆசிரியர் சொல்லச் சொல்ல வாயால் அவருடைய மாணவர்கள் கேட்டு எழுதுவது வழக்கம். இவ்வாறு எழுதுபவர்களுக்குக் கற்றுச் சொல்லிகள் என்று பெயர். இப்பொழுது கிடைத்திருக்கும் தொல்காப்பியம் இவ்வாறு ஆசிரியரால் சொல்லச் சொல்லக் கற்றுச் சொல்லிகளால் எழுதப்பட்டதாகும்.

தொல்காப்பியச் சுவாதப் பதிப்பில் உருவாகும் பாடவேறுபாடுகளைப் பின்வரும் நிலைகளில் பிரிப்பது பொருந்தும்.

1. அறிந்தோ அறியாமலோ சொற்களில் மாற்றம் நிகழ்தல்.
2. பிரதி எடுப்போரின் அரைகுறையான தமிழ்றிவு.
3. நிறைந்த தமிழ்ப் புலமை.
4. நூலாசிரியரின் சமய மரபு எதுவென அறியாத நிலை.
5. ஒலி ஒப்புமை.
6. வடிவ ஒப்புமை.
7. எழுதும்போது இடமாற்றம் பெறுதல்.
8. இடைச் சொல் ஆட்சியின் பொருட் சார்பால் ஏற்படுதல்.

9. இலக்கண வகையால் உருவாகும் மாற்றம்.
10. உரத்துச் சொல்வோர் உச்சரிப்பின் காரணமாக உருவாதல்.
11. எழுதுவோர் செய்யும் பிழை.
12. பாடலைப் பாடும் பாடகரால் நிகழ்தல்.
13. தமிழ் எழுத்துக்களின் வாரிவடிவம் காலந்தோறும் மாறிக் கொண்டு வருதல்.

மேற்காட்டிய காரணங்களின் அடிப்படையில் பாட வேறுபாடுகள் உண்டாகின்றன. தொல்காப்பியத்திற்குப் பல சுவடுகள் இருக்கும் நிலையில் மூலச்சுவடி எதுவெனத் தெரியாத நிலையில் இத்தகைய பாடவேறுபாடுகள் உண்டாவது தவிர்க்க இயலாது.

மெய்யெழுத்தை மாற்றிக் காட்டும் புள்ளியிடல், எகர் ஒகரக் குறில் - நெடில் தெளிவு வழங்கும் ஒற்றையிரட்டைக் கொம்புகள், ரகரத்திற்கும் நெடிற் குறியான காலுக்கும் (அ) வேறுபாட்டைத் தரும் வரி வடிவங்கள் போன்றன ஒருவகை. தமிழ் எண்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் அடிப்படையில் பாட வேறுபாடு உருவாதல்.

உரையாசிரியர்கள் தரும் பாடவேறுபாடுகள்

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் முதலானோர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் எழுதிய உரைகளிலும் நூற்பாக்களிலும் பாடவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒருசிலவற்றைப் பின்வரும் பட்டியல் காட்டும்.

இளம்பூரணர்	பிறர் (நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர்)
1. ஏனைய மூன்றே	ஏனை மூன்றே (நச்சர்)
2. மெய்ம்மயங்கு உடனிலை	மெய்ம்மயங் குடனிலை (நச்சர்)
3. மூன்றும் ஒற்ற	மூன்று மொற்ற (நச்சர்)
4. போலி மொழிவயின்	போலி மொழிவயி (நச்சர்)
5. னகாரம் முன்னர்	னகார மகார (நச்சர்)
6. அவைதாம் தமதம்	தத்தந் (நச்சர்)
7. அவற்றுள் நிறுத்த சொல்லும்	நிறுத்த சொல்லுங் (நச்சர்)
8. உறழ் ஆகுநவும் என்று	முறழா குநவுமென் (நச்சர்)
9. இகர இறு பெயர்	இகர விறுபெயர் (நச்சர்)
10. உளவழிச்	யுள்வழிச் (நச்சர்)
11. உளவழித்	யுள்வழித் (நச்சர்)
12. நிலையிய	நிலைய (நச்சர்)
13. சொல் இயல் மருங்கின்	சொல்லியன் மருங்கி (நச்சர்)
14. டகரம் ஒற்றும்	டகர மொற்று (நச்சர்)
15. உகரம் நிலையும்	முகர நிலையும் (நச்சர்)
16. இசைக்குமன்	இசைக்குமன் (நச்சர்)
	இசைக்குமன (சேனா, தெய்வச், கல்.)

இளம்பூணர்	பிறர் (நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், தெய்வச் சிலையார், கல்லாடர்)
17. உளப்பட	உட்பட (கல்.)
18. உருவென	உருபென (சேனா., தெய்வச்.)
19. தொகை வருகாலை	தொகவரு காலை (நச்சர்., கல்..)
20. அனை மரபினவே	அனையமர பினவே (நச்சர்., சேனா., தெய்வச்..)
21. அளபிறந்தனவே	அளவிறந்தனவே (தெய்வச்.)
22. சொல்லெனப் படுப	சொல்லெனப் படுவ (தெய்வச்., கல்.)
23. அம்முவரு பின	அம்மு வருவின (நச்சர்)
24. பெண்டென் கிளாவி	பெண்டன் கிளாவி (நச்சர்., சேனா.)
25. பால்வரை கிளாவி	பால்வரை கிளாவி (சேனா., தெய்வச்.)
26. ஒருவற்கும்	ஒருவர்க்கும் (நச்சர்., சேனா., தெய்வச்.)
27. தோன்றின்	தோன்றி (தெய்வச்.)
28. ஏவும்	ஏயும் (நச்சர்., சேனா.)
29. தான் வருங்காலையும்	தனிவரு காலையும் (தெய்வச்.)
30. துணைவும்	துணையும் (தெய்வச்.)
31. கவர்பு	கவர்வு (தெய்வச்.)
32. பேநாம்	பேநாம் (நச்சர்.)
33. மறங்கடை கூட்டிய குடிநிலை	மறங்கடை கூட்டிய துடிநிலை (நச்சர்)
34. கூழை தாங்கிய பெருமை	கூழை தாங்கிய ஏருமை (நச்சர்)
36. மாலை நிலையும்	பாலை நிலையும் (நச்சர்)
36. ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் புதல்வன் பெயர்	மாய்பெருஞ் சிறப்பின் புதல்வன் பயந்த (நச்சர்)
37. கிழவோன் மேன	கிழவோன் மேன (நச்சர்)
38. வைக்கறை விடியன்	வைக்கறை விடியன் (நச்சர்)
39. திணைமயங்	திணைமயக் (நச்சர்)
40. கழிதலும்	கழியினும் (நச்சர்)
41. ஏனோர் மருங்கினு	ஏனோர் பாங்கினு (நச்சர்)
42. கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்	கட்டி நீத்த பாலி னானு (நச்சர்)

தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் பாடவேறுபாடுகள் பலவேறு ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டது எனில் மிகையில்லை.

தொல்காப்பியக்துவ் இறைமை

முனைவர். அ.அறிவுநம்பி
முதன்மையர் (Dean), பாரதியார் தமிழியற் புலம்.
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி.

தமிழருக்குக் கிடைத்துள்ள முதலாவது இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். எழுத்து, சொல் போன்ற மொழியிலக்கணங்களுக்கு அப்பால் அக்காலத்திய தமிழர் வாழ்வியலை முன்நிறுத்தும் பணியினையும் தொல்காப்பியம் மேற்கொண்டுள்ளது. மக்களிடையே மதம், சாதி, சமயம் போன்ற பிரிவினைகள் அல்லது அமைப்புகள் உருவாவதற்கு முன்னதாகத் தொல்காப்பியம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே சமயக்கண்கொண்டு அவ்விலக்கண நூலை நோக்குதல் இயலாது. எனினும் தொல்காப்பியர் காலத்து இறைமைச் செய்திகளை ஓரளவு தெரிந்து கொள்ள அவர் நூல் துணையாகும். தெய்வம், கடவுள், இறை என்ற மூன்று சொற்களையும் தொல்காப்பியத்துள் காணவியலும், அவற்றிற்கான உரைகள், கருத்துமாறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளன. அச்செய்திகளை மீள்பார்வை செய்வது உகந்தது.

இறை : தொல்காப்பியத்துள்ளும், பின்வந்த சங்கச் செய்யுள்ளுள்ளும், 'இறை' என்ற சொல் தெய்வத்தையோ கடவுளையோ குறிக்கப் பயின்று வரவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. அவ்விடங்களில் பிற பொருண்மைகளே காணக்கிடக்கின்றன. சான்று வருமாறு:

'அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே' (உருசு)

எனவரும் மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாலிற்கு விளக்கம் வரையும் பேராசிரியர் "...இறையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினார்" என்பார். கூடுதலாக 'எருத்துமே....' எனத் தொடங்கும் வெண்பா ஒன்றையும் காட்டி, "இ..து இறை பொருளாக அச்சம் பிறந்தது" (தொல். உரை.ப.14, கழக வெளியீடு) எனவங் குறிப்பார். அப்பாடலில் கோதை எனப்பெயரிய அரசன் வழுத்தப் பெறுகிறான். இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில், 'இறை' என்ற சொல் மானுடரைக் குறித்ததேயன்றிப் பரம் பொருளைப் பற்றியதாக இல்லை எனக் கருத முடிகின்றது.

தெய்வம் : தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் ஏறத்தாழ ஒன்பது இடங்களில் தெய்வம் என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளதாகக் குறிப்பர். இயற்கையின் மயக்கத்தால் உண்டான உலகமிது எனக் கருதும் தொல்காப்பியர் நிலத்தை நான்காகக் கொண்டு நான்கு நிலங்களுக்கான தெய்வங்களையும் குறிப்பார். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லையாதவின் தெய்வமுமில்லை என்பது உடனுறையும் பொருள். கருப் பொருள்களில் ஒன்றாக வைக்கப்பெறுவது தெய்வம். "உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலவென" எனத் தொடங்கும் நூற்பா கருத்தக்கது. இதற்கு உரை வரையும் நச்சினார்கினியர், "தெய்வ முதலிய கருப்பொருளுள் தெய்வத்தை ஒழித்து ஒழிந்த கருப்-

பொருள்களே தனக்குத் தோன்றும் நிலனாகக் கொண்டு புலப்படுமென்று கூறும் என்பார். 'பால்வரை தெய்வம்' என்ற தொல்காப்பியத் தொடரை விளக்கும் போது வெள்ளைவாரணனார்" பால்வரை தெய்வம் என்றது. எல்லாவியிர்க்கும் இன்பத் துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையும் வகுத்து நுகர்விப்பதாய் பரம்பொருளை. பால்வரை தெய்வம் என்னும் இத்தொடர்க்கு 'ஆணும் பெண்ணும் அலியுமாகிய நிலைமையை வரைந்து நிற்கும் பரம்பொருள் எனப் பொருள் உரைப்பார் தெய்வச் சிலையார்" (தொல்காப்பியம் - நன்னூல் சொல்லதிகார உரை ப.80)

பொதுவாகத் தொல்காப்பியத்தை விளக்குவார். நிலத் தெய்வங்களாகச் சுட்டப்பெற்ற சேயோன், மாயோன், வேந்தன், வருணன் போன்றார் அவ்வந்தநிலங்கட்டகு உரியர் என்பதால் எல்லைப் பரப்பின் அடிப்படையில் அவர்கள் சிறு தெய்வங்களாவர் எனவும் நிலமனைத்தும் கடந்து நின்ற பரம்பொருளைத் தொல்காப்பியர் 'கடவுள் எனச் சுட்டனரெனவும் கூறுப் பூர்வம். ஆனால் மேற்கட்டிய உரைவழியே பால்வரை தெய்வம், "பரம்பொருள்" எனக் கருதப்பட்டதை உணரலாம். "மாயோன் மேய்" எனவும் நூற்பாவை எடுத்தாண்ட பின் "...(இத்) தொல்காப்பிய நூற்பா மாயோன். சேயோன், வேந்தன், வருணன் போன்ற தெய்வங்களை வழிபடும் பெருந்தெய்வ வழிபாடு இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது" என்பார். (சு.இந்திரசித்து. "நாட்டுப்புற நோக்கில் தொல்காப்பியம்" தொல்காப்பிய ஆய்வுகள் (உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவன வெளியீடு ப.70).

அக்கட்டுரையாளரே, "தமிழர் மதம், சிறுதெய்வ வணக்கம், பெருந்தெய்வ வழிபாடு, கடவுள் நெறி என மூன்று வகைப்படும்" என்ற தேவ நேயப் பாவாணிரின் குறிப்புரையைப் பெய்துவிட்டு, "..... நடுகல், பேய். பால் போன்ற சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் தொல்காப்பியத்திற் காணப்படுகின்றன" (ப.71) எனவும் கூறுவார். 'பால்வரை தெய்வத்தை' ஒருவர் பரம்பொருள் எனக் கூறப் பிறர் சிறுதெய்வமெனக் கூறுவதை உற்று நோக்க வேண்டும். இவை ஒருபழுமிகுக்கத் 'தெய்வமஞ்சல்' எனத் தொடங்கும் மெப்பபாட்டியல் நூற்பாவை விளக்கும் பேராசிரியர் "தெய்வம் அஞ்சல் என்பது. தலைமகற்குத் தொழுகுலமாக்க தெய்வமும். அவற்கு ஆசிரியராக்க தாபதஙும் இன்னோரென்பது அவனா-னுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினை அஞ்சி ஒழுகும் ஒழுக்கம் அவள் கட்டோன்றும். அங்குனம் பிறந்த உள்ள நிகழ்ச்சியைத் தெய்வ மஞ்சலென்றாரென்பது" (ப.47) எனக் குறிக்கக் காணலாம். தொழுகுலமாகிய தெய்வம் என்பதனைக் குலதெய்வமென இக்காலத்துரைக்கும் சொல்லுக்கு நிகராகக் கொள்வதா? கூடாதா? எனவும் புரியுமாறில்லை.

கால்கோள், வாழ்த்தல் எனப் புறத்தினையியல் பேசும் சொற்களை நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவது வருமாறு: "கால்கோள் - கல்லுறுத்து இயற்றுதற்குக் கால்கோடலும், நாட்டிய பின்னர் அவன் ஆண்டு வருதற்குக் கால்கோடலும் என இரு வகையாம்.... ஒருவனைத் தெய்வமாக நிறுத்துதற்கு இடங்கொள்ளப் பட்டமையானும், அவ்விடத்துக் கால்கோடலானும் கால்கோள்" (ப.கருசா). இவ்விடத்தில் இறந்தாரைத் தெய்வமாக நிறுத்தும் முறைமை வரையப் பெறுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதிகள் ஆழமாகக் கவனிக்கத் தக்கன. "சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை - அவன் செய்த புகழைத் தகும்படி பொறித்தலும், அக்கல்லைத் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருங் சிறப்புக்களைப் படைத்தலுமென இருவகையாம்" (ப.கருள) என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். இவ்விளக்கத்தின் வழியே பெறப் பெறும். முதற்செய்தி: இறந்து போன மறவனை நினைந்து அவற்குக் கல்லெலுத்தனர். அந்நடுகல் தெய்வமானது. இவ்விளக்கத்தில் தோன்றும் ஐயம்: நடப்பட்ட கல் தெய்வமாகும் முன் கால் கொள்ளுங்கால் மக்கள் வழிபட்ட தெய்வமெது?

செய்யுளியலில் இடம் பெறும் "வழிபடு தெய்வம் நிற்பழுங்காப்" என்ற தொடரையும் கவனித்தல் ஆகும். "நினைக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்ப..... எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் பழநிறுத்தி வாழ்த்துவது பழநிலை வாழ்த்து" என உரை வரையும் பேராசிரியர் கூடுதலாகத் தரும் செய்தி இவன் குறித்தற்குறித்து. அது, "தெய்வத்தைப் பழநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் பழநிலை வாழ்த்தாயிற்று.

'வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங்காப்ப' என்றோதினமையின் வழிபடுதெய்வம் உள்ளவழியே புறநிலை வாழ்த் தென்படுவதென்பது. எடுத்துக் கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவு (அநிப்ப, அக்கடவு)ளாற் பயன்பெற நின்றானோர் சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங்களுதலின் இது புறநிலையாயிற்று.... இனிக் கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படானெனவாஞ் சொல்லுப, அற்றன்று, கடவுள் வாழ்த் தென்றால் அவ்வாறு பொருள்படாமையின் என்பது" (ப.288) என்பதாகும்.

இப்பகுதியில் தெய்வம் என்ற சொல்லுக்கு இணையாகக் கடவுள் என்ற சொல் இழைந்துவரக் காணலாம். தொல்காப்பியம்,

கடவுள் வாழ்த் தொடு (புறம் 33)

காமப்பகுதி கடவுளும் (புறம்.28)

எழுறு கடவுள் (கற்க.5)

என மூவிடங்களில் கடவுள் என்ற சொல்லாட்சியைப் பெய்துள்ளது. இதற்கு விளக்கம் வரையுமிடத்தில், கொழிநிலை, கந்தழி, வள்ளி ஆகிய "குற்றங்தீந்த சிறப்பினையுடைய முற்கூறப்பட்ட மூன்று தெய்வங்களும், முற்கூறிய அமரரோடே கருதுமாற்றால் தோன்றும்" (ப.2கள்) என்பார் நச்சினார்க்கினியர். முன்னது மூன்றும் தெய்வமெனச் சுட்டப் பெறக் கடவுள் என்ற மறுசொல்லுக்கு வேறுபொருள் தரப் பெறுகின்றது. இதனையொப்பவே கற்பியலின் ஜந்தாம் நூற்பாவில் இடம்பெறும்

'ஏமக் கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்'

என்ற தொடருக்கான விளக்கமும் கவனிக்கப்பாலது.

உரைப்பகுதி (ப.172) வருமாறு: "நாமக்காலத்து உண்ணெடுத் தோழி, எழுறுகடவுள் ஏத்திய மருங்கினும் (தோழி நாமக்காலத்து ஏழுறு கடவுள் உண்ணெடு ஏத்தியமருங்கினும்) தோழி இன்னது விளையுமென்று அறியாது அஞ்சுதலையுடைய களவுக்காலத்தே யாம் வருந்தாதிருப்பதற்குக் காரணமாயதோர் கடவுள் உண்டு எனக் கூறி. அதனைப் பெரிதும் ஏத்திய இடத்துத் தலைவன் 'வதுவைகாறும் ஏதமின்றாகக் காத்த தெய்வம் இன்னும் காக்குமென்று ஏத்ததலும்" இப்பகுதியில் தெய்வம், கடவுள் என இரு சொற்கள் வருகின்றன. ஒருபொருள் தரும் இருசொற்கள் என இவற்றைக் கருத இயலவில்லை. அவ்வாறிருப்பின் தலைவி கடவுளை ஒத்த தலைவனும் வதுவை வரை அக்கடவுள் காக்குமெனக் கூறியிருப்பதே பொருந்துவதாகும். எனவே கடவுள் வேறு. தெய்வம் வேறு எனக் கொள்ள இவ்விடம் வாய்ப்பாகிறது.

இனி, குழப்பந்தரும் பிறிதொரு பகுதியைக் கவனிப்பது நலந்தரும். நில அடிப்படையில் நான்கு பெயர்களைக் கூறும் தொல்காப்பியம் பாலை என்ற நிலம் தமிழகத்தின்மையின் தெய்வங்களுமில்லை என்பர். 'கொற்றவை நிலை' என்ற தொடரை விரிக்கும் போழ்தில் பாலை நிலத் தெய்வமாகக் கொற்றவையை நச்சினார்க்கினியம் கூறவில்லை. ஆனால் "பண்ணைத் தமிழ் மக்கள் கொற்றவையைப் பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாக வழிபட்டனர். ஜவகை நிலங்களுக்குரிய கடவுளில் கொற்றவைமட்டுமே பெண் தெய்வமாகும். தமிழருக்கே உரித்தான் இத்தெய்வம் ஆரியப்பண்பாட்டின் கலப்பினால் துர்க்கை என்னும் பெயர் பெற்றாள் என்பது அறிஞர் பலரது ஆய்வுரையாகும்" (ஏ.ஏகாம்பரநாதன், கோயிலும் இறைவழிபாடும், ப.1) என்ற மேற்கொள்ள எடுத்தாளும் இந்திரசித்து "தொல்காப்பியத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கொற்றவை பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகச் சுட்டப்படுகின்றாள்." (4.74) எனக் கூறிடக் காணலாம்.

சேயோன், மாயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய பெயரமைவுகளிலும் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உண்டு. வெறியயர்தலவுடன் சேயோனைத் தொடர்புடுத்தும் அறிஞர்கள் வேந்தனை எவ்விடத்தும் தெய்வமெனக் கூறும் பகுதியைச் சுட்டவில்லை. தொல்காப்பியத்தில் சேயோன் என்ற பெயர் மீண்டும் வரவில்லை என்பதும் வேந்தன் என்ற சொல் அரசனை மட்டுமே குறிப்பதாகப் பல இடங்களில்

வருகின்றது என்பது குறித்தலுக்குரிய. மேற்கூட்டிய நான்கு பெயர்களும் அந்தந்த நிலத்தலைவர்கள் அல்லது மன்னர்கள் பெயரென்பாரும் உள்ளர். அந்நான்கு பெயர்களும் ஒரே ஆளைப்பற்றிய நான்கு குணநலன்களைக் குறிப்பதை என இலக்குவனார் குறிப்பதாகத் தெரிகிறது. (தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி ப.135) கொற்றவை. சேயோன், மாயோன் இவர்களுக்கிடையே கூறப்பெறும் உறவு-நிலைகள் தொல்காப்பியத்திலும் இல்லை. உரைகளிலும் இல்லை.

இதுவரை பெறப்பெற்ற செய்திகளான் அறியலாவன:

1. தொல்காப்பியத்தில் இறை, கடவுள், தெய்வம் என்ற மூன்று சொற்கள் இடம் பெற்றிரும் இறை என்பது இறைமைப் பொருளில் வாராது மானுடரைக் குறித்தே வந்துள்ளது.
2. கருப்பொருள்களில் ஒன்றாகத் தெய்வம் குறிக்கப்பெறுகிறது. தெய்வம், கடவுள் இரண்டிற்கு-மான துல்லியமான வேறுபாடுகள் எதனையும் உரைவழியே பெற இயலவில்லை.
3. பால்வரை தெய்வத்தைப் பரம்பொருள் என ஓர் உரையும், ஊழ் எனப் பிறிதோர் உரையும் கட்டுகின்றன.
4. நடுகல் உருவாக்கத்தின் போது கல்லெலடுபு நிகழ்ந்தபின் அக்கல்லே தெய்வமாகின்றது. அதற்கு முன் பிற தெய்வங்களை ஏத்திக் கல்லெலடுபு நிகழ்ந்துள்ளது.
5. பாலை நிலமென ஒன்றில்லை எனத் தொல்காப்பியம் கூறக் காணலாம். அவரின் கொற்றவை நிலையைப் பாலை நிலத் தெய்வமாகக் கருதும் போக்கு உருவாகியுள்ளது.
6. சேயோன், மாயோன் போன்ற பெயரமைவுகள் பற்பல பொருண்மைகளில் பலராலும் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. இவர்களுக்கிடையிலான உறவு நிலைகள் பிற்காலத்தாரின் கற்பிதங்களாகும்.
7. தொல்காப்பியரின் பல சொல்லாடல்களையும். அவற்றிற்கு உரிய பல்வித உரைகளையும் அலசி அலசித் தேடின் தொல்காப்பியரின் இறைமையை உய்த்துணர் இயலும்.

தொல்காப்பியழும் நாட்டுப்பற இலக்கியழும்

முனைவர் ந.காந்திமதிலட்சுமி
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்.
ர.வி.சி.மகாலட்சுமி கல்லூரி. தூத்துக்குடி.

தொல்ளன்ற அடைமொழியே தொல்காப்பியத் தொன்மைக்குச் சான்றாகும். தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களுள் மிகத் தொன்மையானதும், தனிகரம்றதுமாக விளங்குவது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்று இலக்கணத்தை வரையறுக்கத் தோன்றிய நூலாயினும், சமூகவியல் பற்றிய செய்திகளையும் உள்ளடக்கியிருத்தலைக் காணலாம். அவற்றுள் நாட்டுப்புறவியல் பற்றித் தொல்காப்பியர் தரும் செய்திகளை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நாட்டுப்பற மக்களின் வாழ்வியல் வெளிப்பாடுதான் நாட்டுப்பற இலக்கியங்கள். பாமரமக்களின் வாழ்க்கை நடைமுறைகள், நாகரிகப் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் பற்றார்றுகின்றன. தொல்காப்பியம் இயற்றமிழுக்கு இலக்கணம் கூறும் நூலாக இருந்த போதிலும், நாட்டுப்பற இலக்கியம் தொடர்பான செய்திகளையும் தருகின்றது. உலகில் பல மொழிகளில் பாராட்டப்படும் எல்லா இலக்கணங்களிலும் இல்லாத இயல்வளமும், எழிலும், பண்பும் பயனும் வாய்ந்தது. இத்தகைய தொல்காப்பியத்தில் நாட்டுப்பற இலக்கியத்திற்கான சான்றுகளை, குறிப்புகளை, கூறுகளைக் காண்போம்.

தமிழகத்தில் வழங்கிய எழு வகைப்பட்ட செய்யுள் வகைகளை,

"பாட்டு உரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ்நிலத்தும்

யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்" (செய்.79)

எனக்குறிப்பிடுகின்றார் தொல்காப்பியர், இவற்றுள் பாட்டு எனப்படுவை ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா போன்ற பாட்டு வகையினாலான இலக்கியங்கள். நூல் எனப்படுவை, தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்கள். உரை எனபவை புலவர்களால் படைக்கப்படும் உரைநடை இலக்கியங்களைக் குறிப்பதோடு, பாமர மக்களிடையே வழங்கப்படும் நாட்டுப்பறக் கணத்களையும் உள்ளடக்கிய இலக்கிய வகை.

பிசி:

பிசி என்பது விடுகதை இலக்கிய வகை. "அதுவே தானும் பிசியொடும் மானும்" என்ற நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர், 'அதனை ஒத்தாலவது அதுவும் செவிலிக்கு உரித்து என்றவாறு

பிசியோடும் என்ற உம்மையால்

"பொருளோடு புணராப் பொய்ம்மொழியோடும்
பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழியோடும் ஒக்கும்"

என்று உணர்க என்பர். தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் தலைவிக்குச் செம்மது செவிலியர். வாய்மொழிக் கதைகளையும், பாடல்களையும், புதிர்களையும் கூறிப் பொழுது போக்குவது வழக்கம். பொய், புதிர், விடுகதை, Riddle, Puzzle என்று பல பொருட்கள் இதற்கு உண்டு.

நொடியோடு புணர்ந்த பிசி என்று செய்யுளியலில், 165ஆம் நூற்பாலில் குறிப்பிடுகிறார். மணிமேகலையில். 'பிசியும் நொடியும் பிறர் வாய்க்கேட்டு' என்று வருகின்றது. பிசி, நொடி என்பன இங்கு விடுகதைகளையே சுட்டுகின்றன. பெருங்கதையில், 'செம்மது செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர்' என்றும் 'பிசியும் நொடியும் பிறவும் பயிற்றி' என்றும் வருமிடங்களிலெல்லாம் பிசி, நொடி என்பன விடுகதைகளோயாம். 'நொடி' என்ற சொல்வழக்குப் பற்றி எழுத வந்த ஆறு. இராமநாதன் நாட்டார் இன்று புதிர்களை 'நொடி' என்று கூறும் வழக்கு இல்லை என்கிறார். ஆனால் ஈழத்தில் விடுகதையை 'நொடி' என்று குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியர் பிசிக்கு மூவகை விளக்கங்கள் தருகிறார்.

- 1.) ஓப்பொடு புணர்ந்த உவமத்தது
- 2) தோன்றுவது கிளந்த துணிவினது.
- 3) நொடியோடு புணர்ந்தது.

ஔப்பொடு புணர்ந்த உவமத்தது என்பது தன்கண் கிடந்த ஔப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்து வருமாற்றை உவமப் பொருளானும் என்பார் பேராசிரியர். அதாவது உவமையால் அமைந்தது பிசி எனலாம். இதற்கு அவர் தரும் இரண்டு சான்றுகள்,

1. "பிறை கவ்வி மலைநடக்கும்" - இது 'யானை'
2. "முத்துப் போல் பூத்து முகிழிற்கிளிவண்ண நெய்த் தோர்க் குருதிநிறம் கொண்டு வித்துதிர்த்து" - இது 'குழு'

தோன்றுவது கிளந்த துணி வென்பது 'இனி ஒன்று சொல்ல ஒன்று தோன்றுந் துணிவிற்றாகச் சொல்லுங் சொல் என்பார் பேராசிரியர். அவர்

"நீராடான் பார்ப்பான் நிறங் செய்யான்

நீராடில் ஊராடு நிரிற காக்கை"

என்ற சான்றினையும் தருகிறார். இதன் விடை 'நெருப்பாகும்'.

முதுமொழி:

முதுமொழி என்பதற்குப் பழமொழி, முதுசொல், முதுரை, பழச்சொல், போன்ற பலபொருட்கள் உண்டு. நெல்லை மாவட்டத்தார் பழமொழியைச் 'சொலவடை' என்றும், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தார் 'ஒவக்கதை' என்றும் சேலம் பகுதிகளில் 'சொலவந்தரம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். தொல்காப்பியர் இதனை 'முதுசொல்' என்கிறார். மொழிக்கு ஏதுவாகி வரும் தன்மையால் 'ஏதுநாதலிய' என்று அடைப்பெறும்.

'நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியிடுமையும்
மென்மையும் என்று இவை விளக்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்பு' - (செய்-177)

என்று முன்னையோர் குறிப்பிடுவதாகத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறார். இதனின்றும் பழமொழியின் பழமையை உணரலாம். பேராசிரியர் தம் உரையால் மற்றுமொரு தன்மை விளக்கமாகிறது. 'குறித்த பொருள் முன்முன்றனுள் ஒன்றனை முடித்தற்கு வருமாயின்' என்பதால் உரை நால், பிசி ஆகிய மூன்றைனையும் சிறப்பித்து முதுமொழி வருமென்பதாம். பழமொழி என்ற சொல் மிகமிகப் பழமையானது என்பதற்குச் சங்கச் சான்றோர் பாடல் சான்று பகர்கின்றது.

"அம்ம வாழி தோழியிம்மை
நன்று செய் மருங்கில் தீதில் என்னும்
தொன்று படு பழமொழியின்று பொய்த்தன்று கொல்'
என்று அகநானுற்றில் காணப்படுகின்றது. முதுமொழி என்ற சொல்லாட்சி பரிபாடல், கலித்தொகை, மணிமேகலை ஆகிய இலக்கியங்களிலும் கையாளப்படுகின்றது.

மந்திரம்:

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப" - (செய்-178)

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதால் மந்திரமானது ஒரு மறைமொழி, நிறைமொழி மாந்தரின் ஆணையிற்கிறப்பது என அறியமுடிகிறது. 'இவை தெற்கண்வாயில் திறவாதபட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீர் ஒருவன் வாழுவும் சாவுவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. பெரும் பான்மையும் சுபித்தற் பொருட்டாகவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று" என்பர் பேராசிரியர். மந்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் சான்றுகள் காட்டாது "வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க" என்றார். மறைமொழி யாதலால் மறைத்து வைக்கப் பெற்று எழுதப்படாமல் வாய்மொழியாகவே வழங்கப் பெற்றிருக்கும். நாட்டுப் பழங்களில் பில்லிகுனியும், பேயோட்டுதல் போன்ற செயல்களுக்கு மந்திரம் பயன்படுகிறது. மந்திரமும் நாட்டுப்பறு இலக்கிய வகையே என்பார் 'மரியாலீச'

குறிப்புமொழி:

'எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிப்
பொருட்பறத் ததுவே குறிப்பு மொழியென்ப" - (செய் 179)

குறிப்பாகப் பொருள் உணர்த்துவது. "கூற்றிடை வைத்து குறிப்பினான்" என்பார் தொல்காப்பியர். இதை வாய்மொழி என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். "மற்றிது பிசியெனப் படாதோ வெனின் இது பாட்டு வடிவிற்றாகவின் அற்றன்று, யாப்பு வழுப்படாமையின் மரபும் அழிந்து பிற உறுப்புப் பலவும் கொண்டமையின் பாட்டெனவும் படாது" என்பார் பேராசிரியர்.

'குட்ததலைவர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார்
கையிடைக்கிய முத்தினராகும்'

என்று சான்றும் தருகிறார். பாட்டாக. பிசியாக, முதுமொழியாக இல்லாமல் இவைகளைப் போன்றே விளங்குவது இக்குறிப்பு மொழி. இதற்கு இன்று சான்றில்லை. ஆயினும், இது போன்ற சொல் விளையாட்டுக்கள் இன்றும் நாட்டுப்பழங்களில் வழங்குவதைக் காணலாம்.

பண்ணத்தி:

ஏட்டிலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே தோன்றியது. ஓவ்வொரு மொழியிலும் எழுத்துத் தோன்றுவதற்கு முன்பு பாடல்களும் கதைகளும் தோன்றுத் தொடங்கின என்பார் நா. வானமாமலை. பழந்தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் கூறும் பண்ணத்தி நாட்டுப்பறுப் பாடல் ஆகும் என்பர். தொல்காப்பியர் கூறும்,

"பாட்டிடைக் கலந்த பொருள் வாகிப்
பாட்டின் இயல பண்ணத் தியல்பே" - (செய்-180)

என்ற நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர் "பழம் பாட்டின் ஊடுகலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன்" எனப் பொருள் கூறி மேலும், "மெய்வழக்கு அல்லாத புற வழக்கினைப் பண்ணத்தி என்ப. இ: தும் எழுதும் பயிற்சி இல்லாத புற உறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி என்பது. அவையாவன :நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டும், மடையும், வஞ்சிப் பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும், கடகண்டும் முதலாயின" என்று விளக்கம் தருகிறார்.

திரு.கி.வா.ஜகந்தாதன் 'மெய்வழக்கு என்பது உண்மை வரலாற்றையும், புறவழக்கு என்பது கற்பனையையும் குறித்தல் கூடும். கட்டுக் கதைகளைச் சொல்லும் போது, பொருள் மரபு இல்லாப் பொய்ம்மொழி என்று குறித்தார் தொல்காப்பியர். அது உரை நடையில் வருவது. அது போன்ற கற்பனையைப் பண்ணத்தி என்று அக்காலத்தில் சொல்லி இருக்கக்கூடும்" என்பார்.

பண்ணத்தியின் இலக்கணம் சூறிய தொல்காப்பியர், மேலும் மூன்று நூற்பாக்களால் அதனை விளக்குகின்றார்.

'அதுவே தானும் பிசியோடு மானும்' (செய் - 181)

'அடி நிமிர் கிளவி சுராறு ஆகும்' (செய் - 182)

'அடி இகந்துவரினும் கடி வரை இன்றே' (செய் - 183)

பிசியோடு ஒத்துவரும் பண்ணத்தி, பண்ணிரண்டு அடிகளில் வரும். பண்ணிரண்டு அடிகளுக்குமிகுதியாக வந்தாலும் நீக்குத்தற்கு உரியது அன்று. 'பண்ணத்தி' என்பது நாட்டுப்புற பாடல்களே என்று பேராசிரியர் அ.மு.ப.வும், திரு.நா.வானமாமலையும் கூறுவர்.

புலன்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எண்வகை வனப்புகளில் ஒன்றாகிய 'புலன்' என்பது நாட்டுப்புறப் பாடல் ஆகலாம் என்பார். புலன் என்றால் புலம் (நிலம்) என்றும் பொருள் உண்டு. மண் மணம் கமழும் பாடல்கள் (Son of the soils) புலன்களாகும்.

'தெரிந்த மொழியாற் செவ்விதிற் கிளைத்துத்

தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்

புலனென மொழிப் புலன் உணர்ந்தோரே' (செய்- 254)

என்ற நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியராகிய இளம் பூரணர் வழக்கச் சொல்லினானே தொடுக்கப்பட்டு ஆராய வேண்டாமல் பொருள் தோன்றுவது புலனென்னும் செய்யுளாகலாம் என்று உரைக்கின்றார்.

பேராசிரியர் தெரிந்த மொழி என்பதற்குப் பாட பேதமாகச் சேரி மொழி எனக் கொண்டு. 'பாடமாற்றங்கள்' என்று பொருள் கூறுகின்றார். மேலும் 'அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணாமைய் பொருள் தொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலன் என்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர் என்றவாறு. அவை விளக்கத்தார் சுத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுட்கள் வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன என்பது கண்டு கொள்க' என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

பண்ணத்தி என்பது நாட்டுப்புற இசையையும், புலன் என்பது நாட்டுப்புறக் குத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன எனவாம். மேலும் தொல்காப்பியர் தம் இலக்கண நாலில் பண்ணத்தி, பிசி, முதுமொழி, குறிப்பு மொழி ஆகியவற்றைக் கூறியிருப்பதிலிருந்து நாட்டுப்புற இலக்கியங்களை அவர் அங்கீகரித்துள்ளமை தெளிவு.

நாட்டுப்புறக் கதைகள் உரைநடையில் அமைவன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'உரை' என்ற இலக்கிய வகை இருந்திருக்கிறது. நான்கு வகை உரைகளைக் கூறுகிறார். அதில் இருவகைகள் நாட்டுப்புறக் கதைகளாகும். 'பொருள் மரபில்லாப் பொய்மொழி, பொருளோடு புணரா நகை மொழி' என இருவகைகள் உண்டு, பொய்யான கதைகளும், நகைச் சுவைக் கதைகளும் என இருவகைகளாகின்றன.

இவற்றை எல்லாம் நோக்கும் போது புலவர்களால் படைக்கப்படும் செம்மொழி இலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாமல் பாமரமக்களிடையே வழங்கிவரும் வாய்மொழி இலக்கியமான நாட்டுப்புற இலக்கியங்களையும் தொல்காப்பியர் 'செய்யுள்' என மதித்துள்ளதையும், அவற்றிற்கும் இலக்கணம் வரையறுத்துள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. செம்மொழி இலக்கியங்களுக்கு ஒத்த மதிப்பினைத் தொல்காப்பியர் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களுக்கும் வழங்கியுள்ளதை நாம் உணர முடிகின்றது.

உடன்போக்கு, களவூ? கற்பா?

க.சொல்லே(நூழவன்), கெளரவ விரிவுரையாளர்.
அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி, காரைக்குடி.

சங்க அக இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் துறைகளினைக் களவு, கற்பு என இரண்டு கைகோளாய்ப் பிரித்துக் காண்பார். இச்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு, ஆகிய இன்னாசு சூழல்களைக் கடத்தற்கு இரண்டு வழிகள் உள். அவற்றுள் ஒன்று அறத்தோடு நிற்றல் மற்றொன்று உடன்போக்கு. இவற்றில் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தோடு நின்றபின் உடன்போகார், உடன் போய பின் அறத்தோடு நிற்கார். இவ்விரு துறைகளை நோக்கின் அவற்றினைக் களவு எனும் கைகோளிற்குள் அடக்குவதா, இல்லை, கற்பென்னும் கைகோளிற்குள் அடக்குவதா, எனும் வினாவிற்கு விடை கூறுவது இங்கு நோக்கமாகும். இருப்பின் கட்டுரையின் பொருள் கருதி உடன்போக்கு மட்டும் இடம் பெறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

உடன்போக்கு

அம்பலும், அலரும் களவினை வெளிப்படுத்தும் எனத் தலைவி அஞ்சிய நிலையிலும், இற்செறிப்புக் கடுமையினின்று தலைவியை உய்விக்க விரும்பிய நிலையிலும் வரைவு தலைவனுக்கு மறுக்கப் பெற்ற நிலையிலும் தலைவன் தோழியோடு ஆராய்ந்து முன்சூட்டியே ஒரு நன்னாள் தேர்ந்தெடுத்து அந்நாளில் யாரும் அறியாவண்ணம் தலைவியைத் தன்னார் அழைத்துச் செல்வது உடன்போக்கு எனப்பெறும். இதனை, "கொண்டு தலைக் கழிதல்", "போகிய திறம்", "போக்குடன்", "உடன் போகும்"¹ என்பார் தொல்காப்பியர்.

களவொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளும் தலைவன் தலைவி அக்களவு வெளிப்படா முன்னர் வரைந்து கொள்ளவே தக்கது. வரைவு தடைப்படுமெனின் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளுதல் சங்க, இலக்கியமரபு, இவ்வடன் போக்கு களவை வெளிப்படுத்தலால் களவின் கண் அடங்காது கற்பென்று கூறலாமெனில்,

"கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரிய மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே"²

எனத் தொல்காப்பியர் மொழிவதன் வழி கற்பெனலாகாது. ஆயின்,

"மறை வெளிப்படுதலும் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத ஸாகியஇயனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவோடு புணர்ந்தது கற்பெனப்படுமே"³

எனக் கூறியிருத்தலால் களவை வெளிப்படுத்திய இவை கற்பின் பாற்படுமெனின் இங்குனம் உரைத்த தொல்காப்பியர், அதனை நேரே கற்பென்று கொள்ளாமல், "வெளிப்படைத் தானே கற்பினோடு ஒப்பினும்"⁴ என எதிர்மறையும்மைக் கொடுத்துக் கூறுதலால், களவு வெளிப்பெற்ற பின் வரையுங்

காலத்து இவனுக்குரியவள் இவள் என எல்லாராலும் முன்னமே அறியப்பெற்றமையால் அவ்விருவரும் வரைதற்கு முன்னரே கற்புக்கடம் பூண்டவராயினமையின் அவர் தம் வாழ்க்கை கற்பியல் வாழ்க்கையோடு ஒத்ததாயிற்று என்ற எண்ணம் உருவாவதால் களவா? கற்பா? என்ற வினாவிற்கு விடை சூறுவது சிக்கலை மையமிட்டது.

உடன்போக்கு களவா? கற்பா?

தொல்காப்பியர் கற்பு எனும் சொல்லினைப் பதின்மூன்று முறை பொருளதிகாரத்துள் கையாள்வார். (அகத்: 44, கள: 23, 25, 51, கற்பு: 6, 11, 21, பொருளி: 32, 37, 51 செய்: 179, 182) உடன்போக்கிற்குப் பின் நிகழமும் கற்பு வாழ்க்கையைத் தொல்காப்பியர் கற்பு என இருமுறைச் சுட்டுவார். (கள: 51 செய்: 179) இவ்விரண்டு இடத்தினை விடுத்து மற்ற இடங்களில் சுட்டப்பெறும் கற்பு என்பதற்குப் பொருள்யாது என்று வினாவின், வேறுபாடு புலப்படும். ஏனெனில்,

திருமணத்தைத் தொல்காப்பியர் வரைதல் எனும் சொல்லால் குறிப்பார். (கள: 17, 22, 24, 32, 50, 51) இச்சொல்லினை அவர் ஆளுமிடத்துக் கொஞ்சமும் ஜயமின்றித் திருமணம் என்றே பொருள் கொள்ளலாம். ஆயின், "கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர்" எனும் சூத்திரம் சண்டு கற்பு என்பதற்குத் திருமணம் என்ற பொருள் அமைந்து எல்லாவிடத்தும் நிலைபெற்றுவிட்டது. இருப்பின், உடன்போக்கைத் திருமணம் என ஒப்புக் கொண்ட பாங்கு தொல்காப்பியக் காலத்து இருந்தது" இதனை

"கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன்போகிய காலையான"!¹⁰

என்ற கற்பியல் சூத்திரம் காட்டும், மற்றும் தலைவன் கூற்றில் உடன்போக்குத் தொடர்பான சூற்றுக்களைக் காணுமிடத்துத் தலைவன் தலைவியை உடன் அழைத்துச்செல்ல இடைச்சரத்தில் தலைவியின் பெற்றோர் எய்தித் தலைவன் தலைவியின் போக்கைத் தடுக்க முற்படுவார்.

இதனால் கலங்கி வருத்தமுற்ற தலைவி பெற்றோரிடத்துச் சேராது தலைவனை நாடி நிற்பாள். அப்பொழுது அவள் செய்கை கற்பொடு புணர்ந்த செய்கை எனத் தமர் உணர்வார். இதனைத் தொல்காப்பியர், "கற்பொடு புணர்ந்த களவை"¹¹ என்பார். இவ்விடம் சூறப்பெறுவன் திருமணத்திற்கு முன்னரே நிகழ்வதாம். இதனால் கற்பெனனும் சொல்லுக்குச் சடங்குகளுடன் நடைபெறும் திருமணம் என்ற பொருள் இங்கு இல்லாதிருத்தலை உணர்முடியும் மேலும்.

"உயிரினும் சிறந்தது நாண். நாணினும் குற்றும் தீர்ந்த கற்பினை மனத்தால் காணுதல் சிறந்தது. இவ்வண்ணம் முன்னோர் சூறிய சூற்றினை மனதில் நிறுத்தித் தலைவன் உள்ள இடத்திற்குத் தலைவி செல்வாள். அப்பொழுது வருத்தமில்லாச் சொல்லலை அவள் சொல்லுவாள். இவையும் இவை தொடர்பாகிய சூற்றுகளும் அகப்பொருளாய்த் தோன்றும் என்பது தொல்காப்பியர்"¹² திருமணம் நடப்பதற்கு முன்னரே கற்பைப்பற்றி முன்னோர் சூறிய உண்மைகளை உள்ளத்தில் புதித்துத் தலைவி தலைவன் இருப்பிடம் செல்கிறாள் என்பது பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அகம் பண்பட்டது என்பது புலனாகிறது.

செவிலி சூற்றில் உடன்போக்குத் தொடர்பான சூற்றுக்களைக் காணுகையில்,

"போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியோடு கெழீகுக்

கற்பின் ஆக்கத்து நிற்றம் கண்ணும்"¹³

என்பார். தொல்காப்பியர். ஆண்டுக் குறிக்கப்பெறும் கற்பு, திருமணத்திற்கு முன்னரானது என்று உணர்தல் நலம். இதனைக் கலித்தொகை "இறந்த கற்பு" (கலி :9) எனக் குறிக்கும்.

கற்பு என்பது, மகளிர்க்கு மாந்தர் மாட்டு நிகழும் அகநிகழ்வு. அதுவும் மனத்தான் உணரக் கிடந்தது என்ற அரிய உரை கூறுவார் இளம்பூரணர்.

"நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சு கொளின் அல்லது

காட்ட லாகாப் பொருள் என்ப"¹⁴

என உரைப்பதன் வழிகாட்டலாகாப் பொருள்களில் கற்பும் ஒன்று என அறியப் பெறும். இருப்பின் பாகுபடுத்திக் காட்டலாகாப் பொருள்களில் கற்பினை அடக்கிய தொல்காப்பியரே செய்யுளியல்

குத்திரத்தில் பாகுபடுத்தினார் எனின் முரண்தோன்றுவது போல் இருக்கும். இருப்பின்,

கற்பியல் முதல் குத்திரமும், செய்யுளியல் குத்திரமும் கூறப்பெற்ற நோக்கத்தை எண்ணுங்கால் "அவை புறநிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்புத் தருவதற்கென அமைக்கப் பெற்றது. எனக் கூறுதல் பொருந்தும்"¹⁵ இதனை இல்வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவன் தலைவியரின் அங்பு வாழ்வினைக் குறிக்கும் புறக்கற்பாகும்.

கற்பினை உள்ளத்தின் உணர்ச்சியாகவும் உயர்ந்த குறிக்கோளாகவும் கருதும் நோக்கத்துடன் பிற கற்பு எனும் சொல்லமைந்த குத்திரங்கள் அமைக்கப் பெற்றது எனக் கூறல் தகும். எவ்வாறெனில் உள்ளப் புணர்ச்சியும், உடற்புணர்ச்சியும் பெற்ற தலைவனும், தலைவியும் தமக்குள்ளே அறிகின்ற, சொல்லி விளக்க இயலாத அனுபவக் கல்வியை எழுதாக் கற்பு (குறுந்: 156) எனக் குறுந்தொகை குறிக்கும். ஆதலின் "கற்பினை அகக்கற்பு, புறக்கற்பு எனப் பாடுபடுத்திப் பார்க்கும் நிலை சிறப்புடையது"¹⁶ அவ்வகையின் பார்க்கும் பொழுது உடன்போக்கு எனும் அகத்துறையினை அகக்கற்பினுள் அமைத்துக் காண்பது சிறப்பின் பாற்படும்.

தோகுப்பு

தொல்காப்பியர் உடன்போக்குத் துறை குறித்து அகத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், செய்யுளியல் ஆகிய நான்கு இயல்களில் பேசுவதால், உடன்போக்கினைக் களவா? கற்பா? என்ற வினாவிற்கு விடை கூறுவது சிக்கலைத் தோற்றுவித்தது.

தொல்காப்பியர் கற்பு என்ற சொல்லினைப் பதின்மூன்று முறை பொருளத்திரத்தில் பயன்படுத்துவார். மற்றும் கற்பினைக் காட்டலாகப் பொருள்களில் அடக்கியும் கூறுவார். ஆதலின் முரண் தோன்றுவது போல் இருக்கும்.

இருப்பின் தொல்காப்பியம் களவியல் 51ஆம் குத்திரமும் செய்யுளியல் 179ஆம் குத்திரமும் புற குகழ்ச்சிக்குச் சிறப்புத் தருவதற்கென அமைக்கப் பெற்றவை எனக் கூறின் சிறப்புடையது.

கற்பினை உள்ளத்து உணர்ச்சியாகவும், உயர் குறிக்கோளாகவும் கருதும் எண்ணத்துடன் பிற குத்திரங்கள் அமைக்கப் பெற்றன எனக் கூறின் கற்பினை அகம், புறம் எனப் பாகுபடுத்தி, உடன்போக்கினை அகக் கற்பினுள் அமைத்துக் காண்பது சிறப்பின்பாற்படும்.

சான்றேண் விளக்கம்

01.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் அகத்தினையியல் குத்திரம்	17
02.	மேலது	39
03.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் களவியல் குத்திரம்	113
04.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் கற்பியல் குத்திரம்	4
05.	மேலது	1
06.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் செய்யுளியல் குத்திரம்	179
07.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் களவியல் குத்திரம்	51
08.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் கற்பியல் குத்திரம்	1
09.	க.ப.அறவாணன், இ.ப.த.ம. 9ஆம் கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை	1997,ப.67
10.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் கற்பியல் குத்திரம்	4
11.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் அகத்தினையியல் குத்திரம்	44
12.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் களவியல் குத்திரம்	23
13.	மேலது	25
14.	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் பொருளியல் குத்திரம்	51
15.	ச.கோ.பாஸ்கராவ், இ.ப.த.ம. 8ஆம் கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை	1996,ப.179
16.	மேலது	ப.180

தொல்காப்பியச் சுவடுகளும் பசுப்புகளும்

முதுமுனைவர். ம.சா.அறிவுடைநம்பி,
தலைவர். அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம். தஞ்சாவூர்

பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது ஒரு நூலுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஏடுகள், காகிதப் பிரதிகள், அந்நால் அச்சாகியிருந்தால் அந்த நூல்களையும் தேடித் தொகுத்து அனைத்தையும் ஓப்பிட்டுப் பார்த்துச் சிறந்த பதிப்பாக அந்நாலைப் பதிப்பிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்நால் சுத்தப் பதிப்பாக அமையும். இந்நிலையில் தொல்காப்பியத்திற்குரிய சுவடுகளையும் பதிப்புகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சுவடுகள்

தொல்காப்பியத்திற்கு மூலம், மூலமும் உரையும், விருத்தியினால் என்ற நிலைகளில் சுவடுகள் சேகரிக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. மக்களால் அதிகமாகப் பயிலப்படும் நூல்களுக்கும், முறையாக உரை காணப்பெற்ற இலக்கமயங்களுக்கும் மட்டுமே அதிகமான ஏடுச் சுவடுகள் கிடைக்கின்றன. இந்நிலையில் தொல்காப்பியத்திற்கு ஏறத்தாழ நாற்றுக்கும் மேற்பட்ட சுவடுகள் உலகின் பல்வேறுடங்களில் சேகரிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகின்றன.

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், உ.வே.சாமிநாதையர் நூலகம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், சரசுவதி மகால் நூலகம், தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழக கல்லூரி, சென்னையிலுள்ள கீழ்த்திசைச் சுவடுகள் நூல்களும், கொல்கத்தாவிலுள்ள இந்திய தேசிய நூலகம், திருப்பதியிலுள்ள வெங்கடேசவரா பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரத்திலுள்ள கீழ்த்திசைச் சுவடுகள் நூல் நிலையம், பிராஞ்ச நாட்டிலுள்ள பிபிலோதெகு நேசனல், பாரிஸ், இலண்டனிலுள்ள இராயல் ஏசியாடிக் கொசைட்டி நூலகம் ஆகிய இடங்களில் தொல்காப்பியச் சுவடுகள் உள்ளன. இவற்றில் 29 சுவடுகள் முழுமை உடையனவாகவும், 50 சுவடுகள் குறையுடையனவாகவும், 34 சுவடுகள் எதுவும் தெரியாத நிலையிலும் காணப்படுகின்றன.

சுவடியின் நிலை

ஒருசில சுவடுகள் நல்ல நிலையிலும், சில படிக்க இயலாத நிலையிலும் உள்ளன. தொல்காப்பியச் சுவடியின் நிலையைப் பற்றி

"அவை எடுக்கும் போதே ஓரந்தேய்ந்தும், கட்டு அலிழ்க்கும்போது இதழ் முரிந்தும், ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறந்தும், அறிஞர்கள் மிகவும் கவலுதற்குரிய நிலையிற் காணப்பட்டன"

என்று சி.கணேசையர் தொல்காப்பியப் பதிப்புரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

கவடிப் பதிப்பாசிரியர்கள்.

மழுவை மகாலிங்கையர், சாமுவேல் பிள்ளை, தாண்டவராய முதலியார், சுப்பராயச் செட்டியார், ஆறுமுக நாவலர், இராச கோபாலப்பிள்ளை, சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை, ச.பவானந்தம் பிள்ளை, இரா.இராகவையங்கார், பு.சி.புன்னைநாதர், கந்தசாமியார், கா.நமச்சிவாய முதலியார், வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை, த.கனகந்தரம் பிள்ளை, இரா.வேங்கடாசலம், பி.எஸ்.சுப்பிரமணியசாஸ்திரி, ச.வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்.துரைசாமி ஜயர், பி.ஆர்.மீனாட்சி சிகந்தர முதலியார், சி.கணேசையர், மே.வீ.வேணுகோபாலப்பிள்ளை, ச.சோமசுந்தரமூர்த்தி, ஆபிரகாம் அருளப்பன், வ.அப்.சுப்பிரமணியம், ஆ.சிவலிங்கனார், புலவர் குழந்தை, அடிகளாசிரியர், தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரானார், மு.அருணாசலம் பிள்ளை, ச.சாம்பசிவனார், க.ப.அறவாணன், தாயம்மாள் அறவாணன், க.வெள்ளைவாரணனார், தேவநேயப் பாவாணர், ச.வே.சுப்பிரமணியன், பாவலரேறு ச.பாலசுந்தரனார், வடலூரானார், பகீரதன் இராமலிங்கன் முதலான அறிஞர் பெருமக்கள் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை, ஆறுமுக நாவலர், சி.கணேசையர் முதலான ஈழத்து அறிஞர் பெருமக்களின் பணிகள் தொல்காப்பியத்தைப் பொறுத்த அளவில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அமைந்திருப்பது பெருமைக்குரியது.

தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏராளமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வியல் நிறைஞர், முனைவர் பட்ட ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன.

கவடிப் பதிப்புமுறை

ஒற்றைச் கவடி அல்லது அச்சுப் புத்தகத்தை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு பதிப்பிக்கும் போது பாட வேறுபாட்டு ஆய்வுக்கு இடமில்லை. பிழைகளைத் திருத்தி அச்சுவடியைப் பதிப்பித்து விட்டால் போதுமானது. ஆயின் ஒரு சுவடியை நூலாகப் பதிப்பிக்கும் பொழுது அந்நாலின் முகப்புப் பக்கம் அமைந்துள்ள முறையைப் பின்வரும் நூல் மூலம் அறியலாம். இதன் மூலம் யாரால் எந்த முறையில் எப்படி அந்த நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்ற விவரத்தையும் அந்நால் அச்சிட்ட அச்சுக்கூடம், பதிப்பு ஆண்டு (தமிழ்லூம் ஆங்கிலத்திலும்), உரிமைப் பதிவு முதலான பலவற்றை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

"உ

சிவமயம்

தமிழ்த் தெய்வங் துணை

தொல்காப்பியப் பொருளாதிகார முதற்பாகம் (நச்சினார்க்கினியம்)

இது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகாதிப் பதிப்பாசிரியர் திரு.க.வையாபுரிப் பிள்ளை B.A., B.L., அவர்களால் ஒலைப் பிரதியைக் கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு, மன்னார்குடி இயற்றமிழாசிரியர் திரு.ம.நா.சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களது அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடனும் திருத்தங்களுடனும் திரிசிபுரம் எஸ்.கனகசபாபதி பிள்ளை அவர்களால் சென்னை இராயப்பேட்டை சாது அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

பவ ஆண்டு ஜப்பாசித்திங்கள் 1934 உரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது."

மேலும் இந்நாலின் பதிப்பாளர் முன்னுரையில்,

"அமிழ்தினுமினிய நம் தெய்வச் செந்தமிழ் மொழிக்கு ஓப்புயர்வற்றதும் உலகிலுள்ள பிறமொழிகளுக்கெல்லாம் வாயாத் தனிச் சிறப்புள்ள பேரிலிக்கணமாயுள்ளது ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியமே. இத்துணை உயர்வுள்ள நூலின் பொருளாதிகாரப் பகுதியை இற்றைக்கு ஜம்பது ஆண்டுகட்டு முன்னர் (1885) யாழ்ப்பாணம் ராவ்பகதூர் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பெரிதும் முயன்று பலதேசப் பிரதிருபங்களைக்

கொண்டு பரிசோதித்து முதன் முதலில் அச்சிட்டுத் தமிழ்நாட்டுக்கு உபகரித்தார்கள். இந்நன் முயற்சியில் இவர்கள் ஈடுபட்ட போழ்து 'நலமதொன் றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனே பலவுள் வன்றே' என்றபடி இவர்கள் நேர்ந்த இடர்கள் பல்பல"

என்று குறிப்பிட்டு உடுக்குறியிட்டு அடிக்குறிப்பில்,

"இந்நாலைப் பரிசோதித்து அச்சிட முயன்றபின் தமிழ்நாடுகளில் ஆங்காங்குத் தேடிப் பல பிரதிகள் சம்பாதிப்பது பெரும் பிரயாசசையும் நெடுங்கால வேலையுமாயிற்று..... பிரதி கிடைப்பதே மிக அருமையாகவுள் கிடைப்பினும் குறைப்பிரதிகளாகவும் அவைதாழும் ஒரோவொருவரிக்குப் பலவழுவாக ஆயிரக்கணக்கான வழுஉடையனவாகவும் இருக்க. அடியேன் அவ்வழுத்தொகையைக் குறைத்து நூற்றுக்கணக்காக்கி விட்டதா என்மேற் குறையாயிற்று.... 'விடியல் வெங்கதிர்காயும் வெய்மலகறை' என்னும் வாக்கியத்தையும் ஓர் பரிபாற் செய்யுளையுஞ் சரியாய்ப் பார்த்துணர்தற்கு எத்தனை பெயரிடங்கொண்டு திரிந்தேன்? எத்தனை வித்துவான்களுக்குக் கடிதம் எழுதிக் கைசலித்தேன்..... (சி.வை.தா. பதிப்புரை)"

என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இவண் குறிக்கத்தகும்.

பதிப்புகள்

தொல்காப்பியத்திற்கு மூலம் மட்டும் கொண்ட சுவடிப் பதிப்புகள், மூலமும் உரையும் கொண்ட சுவடிப் பதிப்புகள், புத்துரைப் பதிப்புகள், காண்டிகையுறைப் பதிப்புகள், விளக்கவுறைப் பதிப்புகள், ஓப்பீட்டுமூறைப் பதிப்புகள், உரைவளப் பதிப்புகள் என்ற நிலையில் ஏறத்தாழ நூற்று நாற்றுக்கும் மேற்பட்ட பதிப்புகள் இதுகாறும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் பல பழம் பதிப்புகள் இன்றைக்கும் கிடைக்காத நிலையில் உள்ளன. அதேநேரத்தில் சில நூல்கள் பல்வேறு பதிப்புகளைப் பெற்றிருப்பதையும் காணமுடிகின்றன.

"செந்தமிழ் இலக்கணநூலாகிய தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளத்காரமென மூன்று அந்தகாரங்களை உடையது. அவற்றுள், முன் ஜங்கியலும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பின் நாண்கியலும், பேராசிரியர் உரையுமாயுள்ள பொருளத்காரத்தையும், சொல்லத்காரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையையும். பல ஏட்டுப் பிரதிகளை ஓப்புநோக்கி ஆராய்ந்து அச்சிற் பதிப்பித்து முதலில் வெளியிட்டவர்கள் யாழிப்பாணம் ராவ்பகதூர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை மீ.ஏ. அவர்களே, எழுத்தத்திகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை, மழவை மகா வித்துவான் ஸ்ரீமத் மகாலிங்கையர் அவர்களால் முன் அச்சிடப்பட்டதாயினும் பின், தென்னாட்டுப் பிரதிகளோடும், ஓப்புநோக்கி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினவர்களும் பிள்ளையவர்களே." (நா.பொன்னையா, பதிப்புரை, தொல், எழுத்து, நச்சர், உரை, 1952)

தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் நச்சினார்க்கினியம்

மழவை மகாலிங்கையர் 1847இல் பதிப்பித்து வெளியிட்ட இந்நால் முகப்பில்,

"கரலிகிதங்களாலாய வழுக்களை நீக்கி அச்சிட்டுத் தருகவெனச் சில

வித்துவான்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி செய்யப்பெற்றதாகக்"

காணப்படுகிறது. மரபுரைப் பதிப்பில் முதன் முதல் அச்சில் வெளிவந்த பெருமை இந்நாலுக்குண்டு. இதன் இரண்டாம் பதிப்பு சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையால் 1891இல் பல ஏட்டுச்சுவடியுடன் ஓப்பிட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சி.கணேசையர் பல ஏட்டுச் சுவடிகளுடன் ஓப்பிட்டு எழுதிய அரிய உரை விளக்கக் குறிப்பு, நூலாசிரியர் வரலாறு, உரையாசிரியர் வரலாறு, சூத்திர அகராதி, உதாரண அகராதி, அரும்பத விளக்கம் முதலியவற்றின் அகராதி, விஷய அகராதி, மேற்கோள் விளக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு 1937இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இந்நாலில் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை வரலாற்றுச்

சுருக்கமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாலின் முகப்பில்,

"ஓம் தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியம் எழுத்ததீகார மூலமும் மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினிய ரூரையும் இவை மகா வித்துவான் புன்னாலைக்கட்டுவன், பிரமணி சி.கணேசையர் அவர்கள் எழுதிய உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன் சன்னாகம்: திருமகள் அழுத்தகத்திற் பதிக்கப்பட்டன" என்று காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததீகாரம் இளம்பூரணம்

சப்பராயச் செட்டியரால் 1868இல் வெளிவந்த பதிப்பில்,

"மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கர்களில் ஒருவராகிய சென்னைக் கவர்ன் மெண்ட் நார்மஸ் பாடசாலைத் தமிழ்ப் புலவர் திரிசிபுரம் சோடசாவதானம் சப்பராயச் செட்டியரால் பல ஏடுகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து வெளியிடப்பட்டது"

என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. நூற்பாவும் உரையும் வேறுபாடில்லாமல் உரைநடை அமைப்பில் அமைந்துள்ளது.

வ.உ. சிதம்பரனார் 1920 இல் தொடங்கி 1928 இல் இந்நாலைப் பல ஏட்டுப் பிரதிகள், அச்சுப் புத்தகம் ஆகியவற்றை ஓப்பிட்டுப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் 1955 இல் தேவநேயப்பாவானர் எழுதிய உரைக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பித்துள்ளது. இதன் பதிப்புரையில்,

"இளம்பூரண அடிகளுடன் நச்சினார்க்கினியர் மாறுபடுவது, மிக்க விளக்கங் தருவது ஆகிய பகுதிகளை அவ்வச சூத்திரங்களின் அடிக்குறிப்பி விரைவாக வேறுபாடு செய்ய அவர்கள் அவ்விருவர் உரைகளுக்கும் தரும் விளக்கங்களையும் தம் மதிநுட்பத்தால் கண்ட புதுக்கருத்துக்களையும் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்த்துள்ளார். சிறந்த பாட வேறுபாடுகள் ஆங்காங்கே சுட்டப்பட்டுள்ளன. திரு.ச.கண்ணியப்ப முதலியாரவர்கள் புதிப்பின் ஒப்பு நோக்கால் பாடங்கள் பல செப்பம் அடைந்தன.

இவ்வெளியீடில் சிறந்த அருங் சொற்பொருள் வரிசையும் சேர்த்துள்ளோம்"

கு.சுந்தரமூர்த்தி 1969 இல் பல சுவாடிகளை ஓப்புநோக்கிப் பதிப்பித்துள்ளார். ஓவ்வோர் இயலுக்கு முன்பும் பொருளாடைவு என்று இயல் சுருக்கத்தையும், உரைகளின் இறுதியில் தேவையான இடங்களில் தமது விளக்கங்களையும் தந்துள்ளார். மூலபாட வேறுபாடுகளையும் உரைப் பாடவேறுபாடுகளையும் அடிக்குறிப்பில் சுட்டியுள்ளார்.

திரு.அடிகளாசிரியர் பல ஏட்டுப் பிரதிகளையும், அச்சு நூல்களையும் ஓப்பிட்டுப் பார்த்து 1969 இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். இதன் பதிப்புரையில்,

"இவ்வாராய்ச்சியினால் பல பிழைகள் திருந்தன. நூற்பாவிற்கும், உரைக்கும் பல பாடவேறுபாடுகள் கிடைத்தன. பிற இலக்கண நூல்களிலிருந்தும், இலக்கியங்களிலிருந்தும், உரைகளிலிருந்தும் வேண்டும் குறிப்புகள் ஆங்காங்கே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன"

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியன், இளம்பூரணர் வரலாறுகள், எடுத்துக்காட்டுகளின் அகரவரிசை, உரைப்பொருள் அகரவரிசை ஆகியவற்றுடன் இந்நால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பாடவேறுபாடுகளுக்கும் சுவடு வேறுபாடுகளுக்கும் இவர் முக்கியத்துவம் தந்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம் சேனாவரையம்

ஆறுமுக நாவலர் ஆராய்ந்து சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையால் 1868 இல் இந்நால் ஊ.பு.பாரதச் செட்டியாரது கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதில் முன்னுரை, பதிப்புரை ஆகிய

எவையும் இல்லை. இதே ஆண்டில் கோமளபுரம் இராசகோபாலப்பிள்ளை பல ஏடுகளைக் கொண்டு வழுவறப் பரிசோதித்து வர்த்தமான தரங்களினி சாகை அச்சுக்கூடத்தில் இது பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது

கந்தசாமியாரால் 1923 இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம் ஆகியவற்றிலுள்ள ஏடுகளைப் பரிசோதித்துப் பல்வேறு திருத்தங்களுடன் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்டது.

ஆறுமுக நாவலரால் ஆராயப்பெற்றுச் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நாலை மூலமாகக் கொண்டு சி.கணேசையரால் 1938 இல் மறுபதிப்பாகப் பல திருத்தங்களுடன் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பதிப்புரையில்,

"யாம் எழுதிய இக்குறிப்புக்களெல்லாம் திருத்தமுடையன என்று எம்மாற் சொல்லுதல் கூடாது. ஏனெனில், முதற்கண் எமக்குச் சரியாகத் தோன்றியதே பிற்கணத்துப் பிழையாகத் தோன்றுகின்றதாகவில்லை. ஆதலால் இவற்றுள் வரும் பிழைகளைப் பேரறிஞர்கள் திருத்திக் கொள்வார்களாக. அன்றியும் இவற்றுள் தாங்கண்ட பிழைகளை எமக்கு அறிவிப்பின் அவற்றை நோக்கி உண்மையென்று கண்ட வற்றை அவர்கள் பெயருடனே இரண்டாவது பதிப்பில் வெளியிடுவோம். அதற்கு ஒருபோதும் நாணமாட்டோம். ஏனெனில், சிற்றறிவையே இயற்கையாகவுடைய மக்களுள் யாழும் ஒருவேமாகவில்லை, இன்னும் பிழைகளையறிவிக்குங் கால் இக்குறிப்புத் திருத்தமுற்றுத் தமிழ் மக்களுக்கு மரபு மரபாகப் பயன்படும் என்பதற்கு ஜயமே இல்லை" என்றுள்ளது. இதன் மூலம் பதிப்பாசிரியர் தம் கடமையை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையார் உரை

கரந்தை அரங்க வேங்கடாசலம் பிள்ளை சரசுவதி மகால் நூலகச் சுவடியையும் ஏனைய சுவடிகளையும் ஒப்பிட்டு, 1929இல் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் மூலம் பதிப்பித்தார். இதன் மறுபதிப்பை 1963ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்திய சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்டது. இதை கு.சுந்தரரம்பத்தி திருத்தியும், புதுக்கியும், விளக்கவுரை வரைந்தும் பதிப்பித்தார்.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம்

மே.வி.வேணுகோபாலப்பிள்ளை இந்நூலை 1942இல் பவானந்தர் கழகப் பதிப்பாகக் கொண்டுதுள்ளார். பல திருத்தங்களைக் கொண்ட இப்பதிப்பில் நூற்பா முதற் குறிப்பு, அரும்பத அகராதி, பொருளகராதி, மேற்கோளகராதி, சரவணபவானந்தம் பிள்ளை வரலாறு ஆகியவற்றைன் இந்நால் வெளிவெந்துள்ளது.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம்

இராவபகதார் ச.பவானந்தம் பிள்ளை பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் 1916 இல் அகத்தினை இயல், புறத்தினை இயல் ஆகிய இரண்டையும் ஒரு பகுதியாகவும், களவு, கற்பி, பொருள் இயல்களை மற்றொரு பகுதியாகவும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். சி.கணேசையர் 1948 இல் பதிப்பித்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பேராசிரியம்

ச.பவானந்தம் பிள்ளை 1917 இல் மெய்ப்பாட்டியல், உவம இயல், செய்யுளியல் ஆகியவற்றையும் செய்யுளியல், மரபியல் ஆகியவற்றையும் தனித் தனிப் பதிப்பாக வெளியிட்டார். சி.கணேசையர் 1943 இல் பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு பதிப்பித்தார்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியம்

ரா.இராகவையங்கார் 1917 இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வாயிலாகப் பதிப்பித்தார். இதன் முகவரையில்,

"செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியருரை இற்றைக்குப் பதினைந்து வருடங்கட்டுமுன் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பொருட்டுப் பழைய தமிழ் ஏடுகள் தேஷிச் சென்ற காலத்து ஆழ்வார் திருநகரியிற் கவிராசகேசரி திருமேனி இரத்தினக் கவிராயர் வழித் தோன்றிய தாயவலந்தீர்த்தான் கவிராயர் வீட்டில் இரண்டு ஏட்டுப் பிரதிகள் கிடைத்தன. இவற்றுடன் திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் உதவிய தொல்காப்பியப் பிரதியிலும் இச்செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியர் உரை இருத்தலைக் கண்டு அதனையும் ஒப்பு நோக்கிக் கொண்டு இம்முன்று பிரதியுமே வைத்து இச்செய்யுளியலுரை என் சிற்றறிவில் இயன்றவரை பரிசோதிக்கப்பட்டதாகும். இந்நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் ஆழ்வார் திருநகரித் தேவர்பிரான் கவிராயர்கள் உதவியதும் இதுகாறும் அச்சிடப்படாததும் ஆகிய செய்யுளியல் உரையாசிரியருரைப் பிரதி மிகவும் சிதிலடைந் திருந்ததனை. அவ்வேட்டிலுள்ளவாறே ஆராய்ந்து கொண்டு இவ்வீருரையினையும் இப்புத்தக வாயிலாக வெளியிடலாயிற்று"

என்று காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம்

காநமச்சிவாய முதலியார் பல ஏட்டுப் படிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து மேற்கோள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு, மேற்கோள் நால் முதற் குறிப்பு குத்திர முதற்குறிப்பு, பாட வேறுபாடு ஆகியவற்றுடன் 1920 இல் பதிப்பித்தார்.

வ.உ.சிதம்பரனார் மூன்று பகுதிகளாக 1928, 1933, 1936.ஆகிய ஆண்டுகளில் ச.வையாபுரிப்பிள்ளை உதவியுடன் பொருளதிகாரத்தைப் பதிப்பித்துள்ளார். இவரெழுதிய பதிப்புரையில்,

"தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பொருளதிகார இளம்பூரணருரை முற்று மடங்கிய பிரதி ஓன்றேயுள்ளது. இப்போது அங்கங்கே ஒரு சிலரிடத்துள்ள பிரதிகள் அனைத்தும் இவ்வேட்டுப் பிரதியைப் பார்த்தெழுதிக் கெங்ஞட கடிதப் பிரதிகளோகும். இக்கடிதப் பிரதிகள் சிலவற்றில் ஒருசிலவிடங்களில் ஏட்டுப் பிரதியிற் காணப் பெறாத விஷயங்கள் ஆதாரமின்றி நுழைத்தெழுதப்பட்டன. அவ்வாறு நுழைத்தெழுதிய-வற்றை யெல்லாம் களைந்து ஏட்டுப் பிரதியில் உள்ளவாறே இப்பதிப்பு என நன்பர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்களாற் சித்தஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது.... இவ்வுரை இளம்பூரணருடையதே என்பது அறிதற்குத் தக்க சான்றுகள் இருந்த போதிலும் கிடைக்கப் பெற்ற படிகளில் இன்னார் உரை என்ற குறிப்பொன்றும் காணப்படவில்லை"

என்றுள்ளது. மேலும் தனது பதிப்பு வரலாற்றையும் பின்வருமாறு இதில் பதிவு செய்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

"தொல்காப்பியத்தைப் படிக்கும் பாக்கியம் எனக்கு 1910 வருடம் கிடைத்தது. பொருளதிகாரத்தைப் படிக்கும் போது வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படாத முதற்பொருள், கருப்பொருள் பற்றிய இலக்கண விளக்கங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். இந்நாலைத் தமிழர்கள் யாவரும் படித்து மகிழாமைக்குக் காரணம் அதன் கடுமையான பழைய உரைகளே எனக்கருதி எனிய முறையில் உரை எழுத எண்ணி ஓரளவு எழுதினேன். அதனைத் திருச்செல்வக் கேசவராய முதலியாரிடம் காட்டினேன். இருவரும் சரிபார்த்தோம். அப்பொழுது அவர் எழுத்தத்திகார இளம்பூரணர் உரை அச்சுப் புத்தகமும் சொல்லத்திகார ஏட்டுப்பிரதிகளும் பொருளதிகார ஏட்டுப்பிரதி ஒன்று தந்தார். இளம்பூரணர் எனிமையாக இருப்பதைப் பார்த்து நான் உரை எழுதும் முயற்சியை விட்டு விட்டு இளம்பூரணர் உரையை அச்சிட்டு வெளியிட முற்பட்டேன்.

சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஆசிரியர் திரு.எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை நட்பு எனக்குக்

கிடைத்தது. பொருளத்திகார உரை வெளியீட்டிற்குத் துணையாக வேண்டினேன். அவரே அப்பொறுப்பை மேற்கொண்டு உரைவெளிவர ஆவன செய்தார்கள். பொருளத்திகார உரைப்பதிப்பில் பெயரளவில் நான் தான் பதிப்பாசிரியர். உண்மையில் பதிப்பாசிரியர் பிள்ளையவர்களே. அவர்கள் செய்த நன்றி என்னால் என்றும் உள்ளற்பாலது"

இதைப் படிக்கும் பொழுது அந்நாளைய பதிப்பாசிரியர் தம் நேர்மையை எண்ணியெண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. வேறொருவர் செய்த சுவடிப் பதிப்புப் பணியைத் தம் பெயரில் வெளியிட்டு வரும் நிலையே இன்றைக்குத் தமிழ்நின்று உலகில் இருப்பதைக் கண்டு வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டியுள்ளது.

மூலபாடப் பதிப்புகள்

தொல்காப்பிய மூலத்தை மட்டும் கொண்டும் பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. கா.நமச்சிவாய முதலியார், புன்னைவனநாத முதலியார், இளவழகனார், மர்ரே இராசம், ச.சாம்பசிவனார் போன்ற அறிஞர் பெருமக்கள் இத்தகைய பதிப்புகளைக் கொண்டு வந்துள்ளனர்.

தி.ச.பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்) உரைக் குறிப்பெழுதிக் கையடக்கமாக இருத்தற் பொருட்டுத் தொல்காப்பியம் மூலம் முழுவதும் 1953 இல் தென்னிந்திய சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். இதன் பதிப்புரையில்,

"இத் தொல்காப்பிய மூலப் பதிப்பில், சில இனிய பதிப்பு முறைகள் மேற் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொர் இயலின் தலைப்புக்கும் விளக்கம், ஒவ்வொர் இயலுக்கும் உட்பிரிவுகள், ஒவ்வொரு நூற்பாவுக்கும் விளக்கமான தனித் தலைப்புக்கள் கொடுத்து, நூற்பாக்களைப் படித்துக் கொண்டு போகும் போதே பொருளுணர்ச்சிக்குத் தடையில்லாத வகையில் நூன் முழுவதற்கும் அவ்வப் பாக்களின் அடியில் உரிய உரைக் குறிப்புகளும் எழுதி, இந்நால் பதிப்பிடப் பெற்றிருக்கின்றது" என்றுள்ளது.

இலக்கியச் செல்வம் என்னும் வரிசையில் பொது மக்கள் பதிப்பாக மலிவு விலையில் மர்ரே இராசம் தொல்காப்பியத்தை 1960 இல் பதிப்பித்துள்ளார். நூற்பாக்களைச் சந்தி பிரித்தும், பொருள் செல்நெறிக் கேற்ப ஏற்ற நிறுத்தற் குறியீடுகளும் கொடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

புத்துரைப் பதிப்புகள்

பி.சா.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், வே.வேங்கடராசலு ரெட்டியார், நாவலர் ச.சோமசுந்தர பாரதியார், புலியூர்க்கேசிகன், க.வெள்ளைவாரனார், பாவலரேறு ச.பாலசுந்தரனார், இராம.சுப்பிரமணியன், தமிழன்னல் முதலானோர் புத்துரை வரைந்துள்ளனர். உரையாசிரியர்களின் உரைகளை ஓப்புநோக்கி, புதிய உரைகளை இவர்கள் எழுதியுள்ளனர். இவை ஆராய்ச்சிக்குப் பெருவிருந்தாய் அமைந்துள்ளன.

உரைவளப் பதிப்புகள்

நூற்பா, நூற்பாவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, பிற்கால இலக்கண நூல்களிலுள்ள இணையான நூற்பாக்கள், உரையாசிரியர்களின் உரைகள், பதிப்பாசிரியரின் விளக்கம், மொழியியல் கருத்துக்கள் முதலானவற்றை ஒருசேரத் தொகுத்து உரைவளப் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆ.சிவலிங்கனார், க.வெள்ளை வாரனார், அருணாசலம் பிள்ளை முதலானோர் இத்தகைய உரைவளப் பதிப்புகளைப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

காலந்தோறும் வளர்ந்துவரும் அறிவியல் முன்னேற்றத்திற்கேற்பப் பதிப்பு முறைகளிலும் பலவேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. சாதாரண எளிய மக்களும் தொல்காப்பியத்தைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் பலரும் முயன்று பதிப்பித்து வருகின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் அறிவியல் சிந்தனைகள்

கவிமாமணி, தகடுர்த் தமிழ்க்கதிர்
கம்பை நல்லூர், தருமபுரி

திருக்குறளுக்கு அடுத்த ஓர் உன்னத படைப்பே தொல்காப்பியமாகும். தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலானாலும் இது இலக்கியமாகவும் அறிவியலாகவும் வரிகிறது. என்ன இனிக்கும் இனிய கருத்துப் பெட்டகமே தொல்காப்பியமாகும். உலக இலக்கண நூல்களை நோக்கும்பொழுது தொல்காப்பியம் முதலிடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்வதை அதன் உள்ளடக்கத்தில் மொழிக்கு மட்டுமல்லாது உலகினர் வாழ்வுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளமையைப் போற்றிப் பெருமைபடலாம். ஓர் அறிவியல் நூல் போல் அரிய சிந்தனையை விளைக்கும் இந்நாலை ஆய்வு நோக்கில் காண்பதே இக்கட்டுரையாகும்.

சங்க கால இலக்கியங்களில் அறிவியல் சிந்தனைகள் பரந்து காணப்படுகின்றன. புதுவகைப் பொறிகள், நிரியல் கொள்கை, மனித நாகரீகம், உள்ளியல் கலையியல், தொழிலியல், அறிவியல் ஆக்கச் சிந்தனைகள் ஆகியவற்றை இலக்கியங்களிலே காணலாம். அப்போதே தானியங்கி வானவூர்தி இருந்ததாகவும் கோள்களையும் தாண்டி ஞாயிற்றைக் கண்டு ஆராய்ந்து வரச் சிந்தனை கொண்ட புறநானாற்றுச் செய்யுளையும் காணலாம்.

தமிழ் மருத்துவம் என்னும் அறிவியல் அனைத்துப் பொருள்களையும் ஆராய்ந்த காலத்தே எழுந்த தத்துவங்கள், கோட்பாடுகளை நோக்கினால் வியப்பே மேலிடுகிறது. இன்றுவரை அப்பழைய மருத்துவத்தின் அடிப்படை உலகில் இல்லை, மேலும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் அதுபோன்ற காலம் ஈடிலா பெருமை நல்குவதாகும். உலகில் சுவைகள் தோன்றிய விதம் பற்றிக்கூறும் ஒரு கருத்தை நோக்குவோம்.

"மண் + நீர்	= இனிப்பு மண்
மண் + தீ	= புளிப்பு
நீர் + தீ	= உப்பு
வளி + விண்	= கைப்பு (கசப்பு)
தீ + வளி	= கார்ப்பு (காரம்)
மண் + வளி	= துவர்ப்பு (காரம்) ⁽¹⁾

இவ்வாறு சுவைகள் உருவான விதம் பற்றிப் பழைய மருத்துவ நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இன்னும் தமிழர்களின் நூல்கள் அழிந்து போனவை போக எஞ்சிய நூல்களையும் உலகத்தியச் செய்யவில்லை. எனினும், உலகில் இன்றும் தமிழ் புதிய மறுமலர்ச்சியைப் பெற்றே வருகிறது. கணினிச் செயல்பாட்டில் உலகில் தமிழ் முக்கியத்துவம் பெற்றபோகும் நிலையும் ஏற்பட்டு வருகிறது. இந்நிலையில் அறிவியல் வளர்ச்சியைப் பெருக்கும் பொருட்டு அறிவியல் சிந்தனைகள் சிலவற்றைத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து இங்கு காட்டுகின்றேன்.

இந்நாலில் எழுத்து இலக்கணம், சொல் இலக்கணம், பொருள் இலக்கணத்தோடு உலக உயிர்களின் தோற்றும், பாகுபாடு, மக்கள் வாழ்க்கைப் பண்பு நலன், உயர்குணங்கள் பற்றியும் அறிவியல் சிந்தனைகளையும் அழகுடன் கூறுவதோடு, மெய்ப்பாட்டியலையும் அழகுடன் சொல்கிறது. மேலும் வாழும் நிலம், பொழுது, செயலை விளக்கும் முதல், கரு, உரி பொருள்களை ஆராய்ந்து பகுத்துக் கூறுகிறது. எழுத்துக்களின் பிறப்போடு வளரும் அறிவினையும் ஒப்பிலா வகையிலே காட்டுகிறது. இவையனைத்தையும் அறிவியல் நோக்கிலே ஆய்ந்து படைக்கப்பட்ட அரிய நூலே தொல்காப்பியம். அறிவியல் சிந்தனை நிரம்பிய சில எடுத்துக்காட்டுக்களை இங்கே நோக்குவோம்.

உலகம் தோன்றியது எங்னனம்?

"நிலம், தீ, நீர், விசும்போடு ஜுந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதினை ஜம்பால் இயல்நெறி விழா அமைத்
திரிவுவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்" ⁽²⁾

என்பது உலகம் தோன்றிய விதம்பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பியக்கருத்தாகும். இந்நால் தோன்றிய போது உலகில் அறிவியல் வளர்ச்சியில்லை. ஏன் இந்திய மொழிகளிலோ, உலக மொழிகளிலோ இத்தகைய நூல்கள் தோன்றவில்லை எனலாம். மேற்கண்ட கருத்தை நோக்குவோம்.

இந்தப் பூமியில் நிலத்தோடு, நீர், நெருப்பு, காற்று, வானின் பொருட்கள் ஆகியனவும் இணைவு கொண்டு உலகமாக விளங்குகிறது. இவற்றின் ஒருங்கிணைந்த படைப்பாலே உயிரினங்கள் யாவும் பிறப்பெடுத்துகின்றன. அவற்றின் விகித வேறுபாட்டுடன் உயிரினங்கள் பல்வகையில் பெருகியுள்ளன. உயிரிப்போடு அவற்றின், அதாவது, ஜம்புதக் கூறுகளை மனிதனும் உயிரினங்களும் உணவாக வளர்ச்சிக்கும் ஆற்றலுக்கும் உட்கிரக்கின்றன என்பதை அறியலாம்.

"இருதினை ஜம்பால் இயல்நெறி விழா அமைத்" என்பதிலிருந்து தொல்காப்பியக் கருத்தோட்டத்தைக் காணலாம்.

நிலம், பொழுது, பாகுபாடுகள்:

தொல்காப்பியர் உலக இயக்கத்தோடு உலக அமைப்பையும் ஆய்ந்து அறிந்து அவற்றைத் தமிழர்களின் வழக்கத்தோடு ஒன்றிக் கண்டு நிலத்தையும் பொழுதையும் உரிபொருள்களையும் வகுத்துள்ளார். இங்கு தொல்காப்பியரை ஓர் தேர்ந்த அறிவியலாளராகக் காணலாம்.

"காடும் மலையும் மூல்லை, குறிஞ்சி
கதிர் யாம் என்மனார் புலவர்,
பனி எதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப
வைகறை விடியல் மருதம், ஏற்பாடு
நெய்தலாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்
நடுவுநிலைத் தினையே நண்பகல் வேணிலோடு
முடிவு நிலை தானும் முன்னிய நெறித்தே
பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப
இருவதைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்" ⁽⁴⁾

நிலத்திற்கும் காலத்திற்கும் பொருள்களுக்கும் இலக்கணம் கண்டுள்ள இத்தகைய சிந்தனை உலக இலக்கியங்களிலோ உலக அறிவியலிலோ காணப்பெறா ஒன்றாகும். மேலும் தினை பற்றி,

"கைக்கிளை முதலா எழுபெருந் தினையும்
முற்கிளந்தனவே முறைநெறி வகையின்" ⁽⁵⁾

என்பதால் தினையின் வகைப்பாட்டுச் சிந்தனையையும் அறியலாம்.

உயிர்ப்பாகுபாடு:

இவ்வுலகில் உயிரினங்கள் பற்பலகோடியாகும். அவற்றையெல்லாம் ஆறுவகை அடிப்படையிலேயே தொல்காப்பியர் பகுத்திருப்பதை உலகமக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு போற்றுவதை நடைமுறையில் அறியலாம். இவையனைத்தும் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டவையே. இத்தகைய அறிவியல் நோக்கம் நிலையானது. இதனை அறிவியல் பார்வை என்றும் கூறலாம்.

"புல்லும், மரமும் ஓர் அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
நத்தும் முரநும் சர் அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
சிதலும் ஏறம்பும் மூழி வினவே
பிறவும் உறவே அக்கிளைப் பிறப்பே
வண்டும் தும்பியும் நான்கு அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
மாவும் மாக்கனும் ஜி அறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
மக்கள் தாமே ஆறு அறிவுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே" ⁽⁶⁾

ஒவ்வொரு உயிரியின் புலன் உணர்வுகளால் வரையறுக்கப்பட்டு அனைத்து உணர்வும் புலனும் கொண்டு ஆயும் அறிவுடன் திகழ்பவரே ஆறுறிவுபடைத்த மனிதர் என்று தொல்காப்பியர் காட்டுவது அவருடைய ஆற்றல்மிகு சிந்தனையின் விளக்கமேயாகும். இத்தகைய சிந்தனைகள் வளரும் விஞ்ஞானிக்கு வான்மழையானதை அறியலாம்.

புலன் பற்றித் தொல்காப்பியர்:

"தெரிந்த மொழியால் செவ்விதில் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்
புலன் என மொழி புலன் உணர்ந்தோரே"

என்று தொல்காப்பியர் சூறுவதிலிருந்து புலமையின் வளமையை அறிந்து போற்றலாம்.

எழுத்துக்களின் பிறப்பிடங்கள் :

புலமை பெற்ற மனிதன் அவற்றை வெளிப்படுத்த எழுத்துக்களையும் ஓலிகளையும் தோற்றி வைத்தான், அத்தகைய வெளிப்பாடே இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு ஆணிவேராகும். இத்தகைய எழுத்து எப்படித் தோன்றின என்பதை ஆராய்ந்து கலிலியோவைப் போல கண்டறிந்த விஞ்ஞானி தொல்காப்பியரின் ஆய்வுக்களத்தைக் கீங்கே காணலாம்.

"உந்தி முதலா முந்து வளித்தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் முக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட என்முறை நிலையான்
உறுப்புறு அமைய நெறிப்படநாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறு இயல
திறம்படத் தெரியும் காட்சியான" ⁽⁸⁾

என ஆய்ந்து விளக்கும் அரியதிறன் போற்றுத்தக்கது.

உணரும் அறிவும், உணர்த்தும் அறிவும்

தொல்காப்பியர் வழங்கிய தொல்காப்பியத்தில் உணரும், அறிவினை வழங்கியுள்ளார். அவர் எவ்வாறு உலகியலை ஆய்ந்து உணர்ந்தார் என்பதைத் தொல்காப்பியம் நுணுகிக் கற்றோர் அறிவர். அத்தகையோரே உணர்த்தும் அறிவாளராய்த் திகழ்வர்.

"சொல்லிய வகையால் சுருங்கநாடி
மனத்தின் எண்ணி மாசுஅறுத்தெரிந்து கொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி உணர்தல் வேண்டும்"⁹

அறிந்து உணர்வாளர்கள் உணர்த்தும் எழுத்தாளர்களாய் உலாவர வேண்டும்.

மெய்ப்பாட்டியல் பற்றித் தொல்காப்பியர்:

"மனிதர் யாவருமே பல்வேறு உணர்வுகளின் கட்டாக உருப்பெற்றுள்ளவரே" அத்தகைய உணர்வுகள் செயல்பாடுகளுக்கேற்பத் தோன்றும். அத்தகைய செயல்கள் உள்தை எவ்வித உணர்வுக்குள்ளாக்குமோ அவற்றை உடலானது வெளியில் தோன்றுமாறு வெளிப்படுத்திக் காட்டிவிடும். அத்தகைய உணர்வுகளைத் தம்முடைய ஆய்வு முறையால் கணினியைப் போன்று கணித்து உணர்வுகளை எட்டாகப் பகுத்து உணர்வுகள் தோன்றும்களனாக எட்டாக எட்டாக மெய்ப்பாட்டிடுக் காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

"நகையே அழுகை, இனிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப" ¹⁰

என்ற அடிப்படையில், மேலும் மனநிலை ஆய்வுத்துறையும் வளர்ந்து மனித குலத்திற்கு அரிய தொண்டாற்றி வருகிறது. இத்தகைய அறிவியல் பாகுபாடுகள் வேறு நூல்களில் அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் தொல்காப்பியரின் சிந்தனைகளால் சுற்றுச்சுழல், மனிதமேம்பாடு, சமூக வளர்ச்சி அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு போன்ற பல்வேறு ஆய்வுக்களங்கள் உருவாக வழிவகுத்துள்ளன. அத்துறைகள் மேம்பாட்டைய ஆய்வுச் சிந்தனைகளை வழங்குகின்றன. எனவேதான், தொல்காப்பியத்தைத் தமிழரின் உயிர்நூல் என்று குறிப்பிடுகின்றார் வ.ச.மாணிக்கம் அவர்கள். தொல்காப்பியமே முதல்நூல் என்றும் முனைவர் தமிழன்னல் ¹² குறிப்பிடுகின்றார். முனைவர் பொற்கோ குறிப்பிடுவதைப் போலத் தொல்காப்பியம் மேலும் உலகில் மிகுந்த சிறப்பைப் பெறும் என்பதையும் உணரலாம். அறிவியல் வளர்க்கும் மொழி தமிழ் என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் மூலமே நிறுவலாம்.

அடிக்குறிப்பு

1. தமிழ் மருத்துவ அடிப்படைக் களஞ்சியம்
2. மரபியல் தொல்காப்பியம்
3. மரபியல் தொல்காப்பியம்
4. பொருளத்திகாரம் தொல்காப்பியம்
5. அகத்திணையியல் - தொல்காப்பியம்
6. மரவியல் - தொல்காப்பியம்
7. வனப்பியல் - தொல்காப்பியம்
8. எழுத்துக்களின் பிறப்பியல் தொல்காப்பியம்
9. மரவியல் தொல்காப்பியம்
10. மெய்ப்பாட்டியல் தொல்காப்பியம்
11. முதறிஞர் வ.ச.மாணிக்கம்
12. தமிழறிஞர். முனைவர் தமிழன்னல்

தொல்காப்பியரின் இடைச்சொற்களும் சொற் பொருள்மையின் செயல்பாடும்

ச.விஜயலெஷ்மி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
அகராதியில் துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

முன்னுரை:

இடைச்சொற்கள் என்பதை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் நிலையில் சொல்வகைகளுள் ஒன்றாகத் தோன்றினாலும், உற்று நோக்கும் பொழுது பல் இலக்கணப் புதிர்தலைக் கொண்டுள்ளன. இடைச்சொற்களை விளக்குவதற்கு இடையியல் என்னும் இயலை இலக்கணங்கள் வகுத்துக் கொண்டாலும் இடையியலின் அகத்து இடம் பெறும் இலக்கணச் சொற்களின் விளக்கம் இலக்கணத்திற்கு இலக்கணம் மாறுபடுகின்றது. மரபிலக்கணங்கள் இடையியல் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்தும் விளக்கமும் இடைச்சொற்களின் வகைப்பாடும் இக்கட்டுரையில் விளக்கம் பெறுகின்றன.

எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்களாய் அமைந்த தொல்காப்பியத்தில் சொல்லதிகாரத்தில் ஏழாவது இயலாக அமைந்திருப்பது இடையியல் ஆகும். மொத்தம் 48 நூற்பாக்கள் இடையியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இடையியல் விளக்கமும் வரையறையும்:

"இடையெனப் படுப் பெயரோடும் வினையோடு
நடைபெற்றியலும் தமக்கியல் பிலவே"
(தொல்.சொல்.இடை I)

இடைச் சொல் என்று சொல்லப்படுவன பெயர்ச்சொல்லோடும் வினைச் சொல்லோடும் சார்ந்து நடைபெற்று இயங்குவன. இவை தமக்கு எனத் தனிப்பொருள்கள் பெறாதவை. வேற்றுமை உருபுகள். சாரியைகள், விகுதிகள் என்பன இடைச் சொற்களாகும்.

இடைச் சொற்கள் என்பன தாமே தனித்து இயங்கும் இயல்புடையன அல்ல. அவை பெயரோடும், வினையோடும் சார்ந்து நடைபெற்று இயங்கும் தன்மையினவாகும். தொல்காப்பியர் சொற்களை நான்கு வகையாகப் பிரித்துள்ளார். அவையாவன : பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல். இந்நான்கு சொற்களும் இரண்டு வகையில் அடங்கும்.

1. தனித்து நின்று பொருள் தருவன.
2. பெயர் வினையைச் சார்ந்து நின்று பொருள் தருவன.

பெயரும் வினையும் தனித்து நின்று பொருள் தரும். ஆனால் இடைச் சொல்லும், உரிச்சொல்லும் பெயர் வினையைச் சார்ந்தே பொருள் தரும்.

"தனித்து நிற்பது பெயர், வினை
தனித்து நில்லாது சார்ந்தே வருவன இடை உரி"

(தொல்.சொல்.இடை 1)

மேற்கூறிய தொல்காப்பிய நூற்பாப்படியே மொழியியலாளர் சொற்களைக் கட்டுடை வடிவம், கட்டிலா வடிவம் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிப்பர். தனித்து நடத்தலின்றி ஒன்றினைச் சார்ந்து வரும். சாரியை, தினை, பால், என், இடம் உணர்த்தும் விகுதிகள், கால இடைநிலைகள், வேற்றுமை உருபுகள், உவமஉருபு என்பன கட்டுடை வடிவங்கள் இவை ஒரு பெயரையோ, வினையையோ சார்ந்து வரும்.

கட்டிலா வடிவம் மொழிச் சூழலில் தனித்து நின்று பொருளை விளக்கும் சொற்கள் கட்டிலா வடிவங்கள். பெயர், வினைச் சொற்களும் அவற்றைச் சார்ந்த திரிபுகள் அனைத்தும் இவ்வகையில் அடங்கும். மரம், பொன், கை, வீடு, நட, என்பன போன்ற சொற்கள் தனித்து நின்று பொருள் தருவன.

இடைச் சொல் பாகுபாடு:

தனித்து நடத்தலின்றிப் பெயர், வகைகளைச் சார்ந்து வரும் இயல்பினை உடையது என்பதை இடைச் சொற்கள் பற்றித் தொல்காப்பியர் :

"புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக் குருவுவும்
வினைசெயல் மருங்கின் காலமொடு வருந்துவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வாரின் உருபா குருவும்
அசைநிலைக் கிளவி ஆகி வருந்துவும்
இசை நிறைக் கிளவி ஆகி வருந்துவும்
தத்தம் குறிப்பின் பொருள் செய்குருவும்
ஒப்பில் வழியான் பொருள் செய் குருவு மென்று
அப் பண்பினவே நுவலுங்காலை" (தொல்.சொல்.245)

இவ்ஏழு நிலைகளில் இடைச் சொற்கள் பயின்று வருகின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியர் பொருள் நிலையோடு இடைச் சொற்கள் தத்தமக்குரிய பொருளை உணர்த்துகின்றன என்று குறிப்பிடுவார். இடைச் சொற்கள் பின்வரும் செயல்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளன!

1. இரண்டு சொற்கள் புணருமிடத்துச் சாரியாய்வருதல்
2. வினைச் சொல்லிடத்துக் காலப் பொருளுணர்த்தி விகுதியாய் வருதல்.
3. வேற்றுமை உருபுகளால் வருதல்.
4. பொருளன்றிச் சொல்லோடு சார்த்திச் சொல்லப்படும் அசை நிலையாய் வருதல்.
5. வேறு பொருளுணர்த்தாது இசை நிறைத்தலே பொருளாக வருதல்.
6. குறிப்பால் பொருள் உணர்த்துவனவாக வருதல் (ஷலிக்குறிப்பு, அச்சக்குறிப்பு, விழைவு, பண்டு, இரக்கம், வாய்ப்பு எனும் குறிப்புப் பொருள்களில்)
7. உவம உருபுகளாய் வருதல்

இடைச் சொற்களை அவற்றின் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் மூன்று வகைகளாகப் பகுத்துக் காணலாம்.²

வகை : I 1,2,3 (சாரியைகள், காலக்கிளவிகள் - முற்று விகுதிகள்)

வகை : II 4,5 (அசைநிலை, இசை நிறை கட்டிலா வடிவங்கள், பொருள் அற்றவை)

வகை : III 6.7 (குறிப்புப் பொருள், உவம உருபுகள்)

(கட்டுடை / கட்டிலா வடிவங்கள் குறிப்புச் சூழல் உடையன)

இடைச் சொற்கள் வகை : I

இடைச் சொற்கள் பெரும்பாலும் இலக்கணச் சொற்களாக வரும். இவை தனித்து இயங்காதவை. சொற் பொருள் இல்லாதவை. இவை கட்டுடை வடிவங்களாகப் பெயர், வினைகளைச் சார்ந்து வரும் சொற்களாகும். அவையாவன.

1. சாரியைகள்
2. காலக்கிளவிகள் / முற்று விகுதிகள்
3. வேற்றுமை உருபுகள்

இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான சொல் வரையறைகளைக் கொண்டுள்ளன.

இடைச் சொற்கள் வகை : II

இவ்வகையில் வரும் சொற்களுள் சில கட்டுடை வடிவங்களாகவும் சில கட்டிலா வடிவங்களாகவும் வரும் இயல்புடையவை இவை யாப்பு வகையிலான வரையறையை உடையன. அவை

1. அசை நிலையாக வருதல்
2. இசை நிறையாக வருதல்

அசை நிலை

அசைநிலை என்பன சொல்லின் பொருளாற்று, தன்மையினைக் குறிப்பிடுகிறது. தெய்வச் சிலையார், "அசைநிலை என்பது அசைக்கப்படுதலைப் பொருளாகக் கொண்டு முடிவன்" என்று சுட்டுவார். செய்யுளில் ஒரு சொல் பயின்று வந்து தனக்கெனப் பொருள் சுட்டாது சார்ந்து வருகின்ற சொல்லின் பொருளைக் கொண்டு முடிவது அசைநிலையாகும். இவை சீர்நிறைத்தலாக வரும் ஓர் இசை நிறை போன்றதாகவே பயின்று வரும். இச்சொற்கள் கட்டிலா வடிவம் போன்று செயல்படவல்லன. இவ்இடைச் சொற்கள் வரும் சூழலுக்கு ஏற்பவும், இணைந்து வரும் தன்மைக்கு ஏற்பவும், பொதுவாகத் தோன்றும். தன்மைக்கு ஏற்பவும் மூன்று வகைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. முன்னிலை அசை
2. அசைநிலைக் கிளவி (பொது)
3. பிரிவில் அசை என்பனவாகும்.

முன்னிலை அசை:

"மியா யிக மோமதி இகுஞ்சின் என்னும்
ஆவயின் ஆறு முன்னிலை யசைச் சொல்"

(தொல்.சொல்.இடை 26)

மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின், என்ற ஆறும் முன்னிலை அசைச் சொற்களாகும். இவற்றுள் மியா, மோ, மதி என்ற மூன்றும் வினையாடியை அடுத்தும். இக, இகும், சின் எனும் மூன்றும் செய்து எனும் வாய்ப்பாட்டை அடுத்தும் வருகின்றன.

அசை நிலைக் கிளாவி (பொது)

"யாகா

பிறப்பிரக் கரோ போமாதென வருஉம்

ஆயேழ் சொல்லும் அசைநிலைக் கிளாவி"

(தொல்.சொல்.இடை 31)

என்று 'தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இவற்றைப் பொது அசைச் சொற்கள் என்று பாகுபாடு செய்து விளக்குவார். அரோ, கா, போ, மாது ஆகியவை உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துபவை

கா - வியாங்கோள் விகுதியான 'க' என்பதன் மாற்று வடிவம்

அரோ - வினைக்குப் பின் வரும்

மாது - துன்பத்தை உணர்த்தும்

யா, போ - எனும் இரண்டும் சங்க இலக்கியத்துள் காணப்படவில்லை என்று விளக்குகிறார் நடராசன்.

பிரிவில் அசைநிலை :

"ஆக, ஆகல் என்ப தென்னும்

ஆவயின் மூன்றும் பிரிவில் அசை நிலை"

(தொல்.சொல்.இடை 32)

ஆக, ஆகல், என்பது ஆகிய மூன்றும் பிரிவில் அசைநிலை என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இன்றைய பேச்சத் தமிழில் குழ்நிலையின் காரணமாக ஆகப்படும் ஆகப்படும் என்று கையாளப்படுவதால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆக ஆக ஆகல் -ஆகல் என்பவைகளைக் கையாண்டு இருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இடைச் சொற்கள் வகை : III

இவ்வகைச் சொற்கள் கட்டுடை வடிவம். கட்டிலா வடிவங்களாகக் குறிப்பு மற்றும் குழல் பொருள் உடையன. தத்தம் குறிப்பின் பொருள் செய்குந் என்று தொல்காப்பியர் இடையியலில் சுட்டியுள்ள சில இடைச் சொற்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

இடையியலில் கூறப்பட்டுள்ள நாற்பத்து நான்கு இடைச் சொற்கள் அசைநிலையாகவும், இசைநிறையாகவும் சுட்டியவற்றைத் தவிர ஏனைய சொற்கள் தத்தம் பொருள் குறிப்பதாக விளக்கப்படுகின்றன.

மன்:

"மன்" எனும் இடைச் சொல் கழிவு, ஆக்கம், ஏழிசை எனும் மூன்று பொருளை உணர்த்துவதாக வருகின்றது.

"கழிவே, ஆக்கம், ஏழிசைக் கிளாவியென்று

அம் மூன்றென்ப மன்னைச் சொல்லே"

(தொல்.சொல்.இடை)

"ஏ" என்ற மற்றொரு இடைச் சொல்லுடன் இணைந்து வருவதை இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

தில் :

இவ் இடைச் சொல் விழைவு, காலம், ஏழியிசை என்றும் 3 பொருளை உணர்த்துவதாக வருகின்றது.

"விழைவே காலம் ஏழிசைக் கிளவியென்று
அம் மூன்றெண்ப தில்லைச் சொல்லே"

கொன்:

கொன் எனும் சொல் அச்சம், பயமில், காலம், பெருமை எனும் நான்கு பொருளை உணர்த்துவதாக வருகின்றது.

"அச்சம் பவமிலி காலம் பெருமை யென்று
அப்பால் நான்கே கொன்னைச் சொல்லே"

உம் :

உம் எனும் இடைச்சொல் எச்சம், சிறப்பு, ஜெயம், எதிர்மறை, முற்று, எண், தெரிநிலை, ஆக்கம் என்றும் எட்டு வகைப் பொருளை உணர்த்துவதாக வருகின்றது.

"எச்சம் சிறப்பே ஜெயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணே தெரிநிலை ஆக்க மென்
றப்பா ஸெட்டே உம்மைச் சொல்லே"

வு :

பிரிநிலை, வினா, எதிர்மறை, ஒழிவிசை, தெரிநிலை, சிறப்பு என்றும் ஆறு பொருள்களைக் குறிப்பதாக வருகின்றது.

"பிரிநிலை வினாவே எதிர்மறை ஏழிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகை இ
இரு மூன்றெண்ப லுகா ரம்மே"

ஏ :

ஏ கார இடைச் சொல் தேற்றம், வினா, பிரிநிலை, எண், ஈற்றுசை என்ற ஜூந்து பொருள்களைக் குறிப்பதாக வருகின்றது.

"தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே
�ற்றுசை இவ்வைந் தேகா ரம்மே"

என், என்று :

என், என்று எனும் இடைச் சொற்கள் வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, பெயர், எண் எனும் ஆறு பொருளைக் குறிப்பதாக வருகின்றது.

"வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே
எண்ணே பெயரோ டவ்வறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே எனவென் கிளவி"

மற்று :

வினைமாற்று எனும் பொருளில் பயின்று வருவதாக இச்சொல் காணப்படுகிறது.

"மற்று என் கிளவி வினை மாற்று அசைநிலை
அப்பால் இரண்டென மொழிமனார் புலவர்'

எற்று:

எற்று எனும் இடைச்சொல் இறந்த பொருளை உணர்த்துவதாக வருகின்றது.

"எற்று என் கிளவி இறந்தபொருட்டே"

மற்றை:

இவ் இடைச்சொல் மற்றையது என்ற பொருளில் காணப்படுகிறது.

மன்து:

மன்து எனும் இடைச்சொல் தேற்றப் பொருளில் பயின்று வரும்.

தஞ்சம்:

எனிமைப் பொருளைக் குறிப்பதாகத் தஞ்சம் எனும் இடைச்சொல் பயின்று வரும்.

கொல்:

ஜயப் பொருளைக் குறித்து இச்சொல் வரும்

எல்

"எல்" விளக்கம் எனும் பொருள் குறித்து வரும்.

"எல்லே இலக்கம்"

லுளா:

"லுளா" எனும் இடைச்சொல் அளவெடையாகவும், குறிப்பிப் பொருள் உணர்த்துவதாகவும் பயின்று வரும்.

சொல் பயன்படுத்தப்பெறும் சூழல். பொருள் என்பதைப் பொறுத்து அமைகின்றது. ஒரு சொல் பல சூழல்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது அந்தச் சொல்லானது கொண்டுள்ள பொருள்கள் எவ்வெவ் சூழலில் பயன்படுகின்றன என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைகிறது.

இடைச்சொல்லானது பல பொருள்களைக் கொண்டவை என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருந்தாலும் பொருண்மையியல் நோக்கில் அவை தொடர்புடையனவாகக் காணப்பெறவில்லை என்றாலும் அவற்றின் இடையே ஒரு வித இலக்கணத் தொடர்பைக் காணமுடிகிறது.

மொழிச் சூழலில் வழங்கப் பெறும் ஏனைய சொற்களுள் இல்லாமல் அவற்றின் இடைச்சொற்களின் பயன்பாடு (வகை 182) இன்று குறைந்தே காணப் பெறுகிறது. இலக்கிய இலக்கணங்களில் இச் சொற்களைக் காணமுடிகின்றது. பேச்சு வழக்கில் இச்சொற்கள் இடம் பெறுவதில்லை.

முடிவுரை

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்று சொற்களின் பொருள் விளக்க நிலையைச் சுட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

இடைச் சொற்களைப் பொறுத்தவரை அச்சொற்களின் பொருள் வெளிப்பாடு ஆராயும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் இன்னென்ன பொருளில் இன்னென்ன சொற்கள் வரும் என தனித்தனியே விளக்கம் தருகிறார். அ, ஆ, ஒ, ஓ, அந்தோ, ஜயோ, அன்னோ, அச்சோ முதலியவை இருக்கத்தையும், ஜயோ, ஜயையோ, போன்ற சொற்கள் அச்சத்தையும், எ, ஏ, சீ என்பவை இகழ்ச்சியையும் ஒகோ, ஒஷ, ஆகோ, அம்மா முதலியவை அச்சத்தையும் தருவன.

என்ன குறிப்பால் ஒருவன் சொல்லுகிறான் என்பதைச் சில இடைச்சொற்கள் புலப்படுத்தும். தி.ல். கொன், உ.ம். லு. என், என்று, மற்று, மற்றையது, மன்ற, தஞ்சம், அந்தில், கொல், எல் ஆகிய சொற்கள் குறிப்பால் பொருள் புலப்படுத்துவன.

இவற்றுள் இன்னும் வழக்கில் உள்ளதை. உம், ஓ. என், என்று மற்றையது ஆகும். இடைச் சொற்களின் பொருள் விளக்கத்திற்கு பொருள் குழலும். குழல் மாற்றமும் ஆகும்.

இடைச் சொற்கள் குறித்த ஆய்வு பல்வேறு நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்படும். இருப்பினும் சொற்பொருண்மை குறித்த ஆய்வுகள் மிகப் பரவலாகவே வெளிவந்துள்ளன என்பது இவண் சுட்டத்தக்கது. பொருண்மையில் நோக்கில் செய்யப்படும் இவ் ஆய்வு இடைச் சொற்கள் குறித்த பல்வேறு கருத்துக்களைத் தெளிவபடுத்தும் என்பது ஜூயில்லை.

அடிக்குறிப்பு

1.வில்லி நேசம் சா.சொற்பொருண்மை நோக்கில் இடைச் சொற்கள் ஆய்வேடு ப.77

2. மேலது ப.150

இடைச் சொற்களும் பொருளும்

இடை	பொருள்	சங்க இலக்கியச் சூழல்	வருகையிடங்கள்
I. தத்தம் பொருள்			
மன்	கழிவு ஆக்கம் ஒழியிசை	நிழலற்ற மனனே பண்டு காடு மனின்று சூரியதோர் வாண்மன்	ஜங் (35-3) இடை, இளம் உரை இடை 4 இளம் உரை
தில்	விழைவு காலம் ஒழியிசை	பகுக தில் இன்னே முடிகதில் வொழி கதில்	நற் (277 -2) நெடு.(168) அகம் (340. 5)
கொன்	அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமை	கொன் முனை கொன்னே கழிந்தன் இளமையும் கொன் வரல் கொன்னர் துஞ்சினும்	குறுந் (91: 7-8) நாலடி (55-1) தொல்.சொல்.இளம் உரை குறுந் (138 -2)
உம்	எச்சம் சிறப்பு ஜையம் எதிர்மறை முற்று அளவை தெரிந்திலை ஆக்கம்	சாத்தனும் வந்தான் தேவரே தின்னினும் பத்தானும் எட்டானும் கொற்றுன் வருவதற்கும் மூவஞ்சும் வந்தார் நிலனும் நீரும் நன்றும் அன்று நெடியனும் வலியனும்	தொல்.சொ.250.இளம் நாலடி .மெய்ம்மை.2 தொல்.சொல்.இடை இளம்.உரை இளம்.உரை இளம்.உரை சொல்.இடை.250 இளம்.உரை
ஓ	பிரிநிலை வினா எதிர்மறை	யானோ கேற்றேனவர் பொய் நின்னொடு முன்னிலை எவனோ யானோ கொண்டேன்	குறுந்.215 மது.கா.206

இடை	பொருள்	சங்க இலக்கியச் சூழல்	வருகையிடங்கள்
	ஏழியிசை தெரிநிலை சிறப்பு	கொள்ளலோ கொண்டான் திருமகளோ அல்லன் ஒலு பெரியன்	
ஏ	தேற்றம் வினா பிரிநிலை எண் சுற்றுசை	உண்டோ மறுமை நீயே கொண்டாய் அவருள் இவனே கள்வன் நிலனே நீரே தீயே கடல் போன்றோன்ற காடிறந்தோரே	தொல்.சொல்.257 இ.வி.சொல்.252 அகம் 1
என	வினை குறிப்பு இசை பண்பு எண் பெயர்	கடல் மரங் கழிந்தெனக் ஆசு செல்லெனக் காவுவேண் இழுமென இழிதரும் பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த நிலனென நீரென உளரென்படு வது உறையூர்	நற்.30.8 குறுந். 28.3 திரு.முருகு.316 ஜங்.366.3
என்று	வினை குறிப்பு இசை பண்பு எண் பெயர்	நரர் வருமென்றெண்ணி விண்ணென்று இசைத்தது ஒல்லென்று ஒலிக்கும் பச்சென்று பசத்தது நிலனென்று நீரென்று பாரி என்றொருவன்	
மற்று	வினை மாற்று	ஆழ்நல் மற்பபெனோ	(அகம் 39.5)
எற்று	இறப்பு	எற்றென்னை உற்றதுயார்	குறள் 1256.2
மன்ற	தேற்றம்	மடவை மன்ற வாழிய முருகே	நற்.34.11
தஞ்சம்	எளிமை	யானோ தஞ்சம் பெரு	புறம் 34.19
அந்தில்	அசைநிலை		
கொல்	ஜெயம்	அது கொல் தோழி	குறும் 51
எல்	இலக்கம்	எல்வளை	புறம் 24.14
ஆர்	இயற்பெயரோடு இணைந்து வரும்	முடவனார் வந்தார்	
ஒள்	குறிப்பின் இசை		
இசை நிறை 2			
ஏ குரை	இசைநிறை இசை நிறை	அவனே கொண்டான் ஏயிஃதொத்த டன் பெறான்	
அசைநிலைச் மா	சொல் 2 வியங்கோள் அசைநிலை	உண்கமா	

இடை	பொருள்	சங்க இலக்கியச் சூழல்	வருகையிடங்கள்
ஆக	பிரிவிலசைநிலை	யாம் அவனைப் பாடினேம் ஆக நீவாராய் ஆகுதல் கடிது	
ஆகல்	பிரிவிலசைநிலை		
என்பது	பிரிவிலசைநிலை		
யா	அசைநிலைக் கிளிவி	யாடிவன் சுணையிசை	தொல் எழுத்து 342
கா	அசைநிலைக்கிளிவி	உதுகா	இளம் 30.உரை
பிற	அசைநிலைக்கிளிவி	பிறபுலத் துணையொடு	நற்.18.12
பிறக்கு	"	அது பிறக்கு	இளம்
அரோ	"	போகான் அரோ	
போ	"	பிரியேன் வாழேன்போ	
இகும்	முன்னிலை அசைச்சொல்	விளிந்தன்று மாது அவர்	
சின்	முன்னிலை அசைச்சொல்	தெளிந்த என் நெஞ்சே	(இளம். உரை)
குரை	அசைநிலைக்கிளிவி	மெல்லப் புலம்ப கண்டிகும்	அகம் 7
ஒரும்		காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும்	
போலும்		பனிக்கருங் குரையஞ்	குறும் 350: 1-2
இருந்து		செல்லா தீமென	
		இங்கு யாரோ வகுகிறார்கள் போலும்	(முக்.39)
		நனவெண்றெழுந்திருந்தே....	

துணைநூல்கள்

1. அனந்தராமையர்.இ.வெ 1984 தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் (தெய்வச் சிலையாருரை)
2. சுந்தரமூர்த்தி.கு (பதிப்பாசிரியர்) 1987 தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம். தஞ்சாவூர் தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் (இளம்பூரண ரூரை)
3. சாமிநாததயர் உ.வே (பதிப்பாசிரியர்) 1990 திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய நூற்பதிப்புக் கழகம் அகநானுரூ - களிற்று யானை நிரை உரை உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை
4. 1963 புந்தானுரூ மூலம் - உரை தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு (ஆறாம் பதிப்பு)
5. சா.வில்லினேசம் 2000 'சொற்பொருண்மை நோக்கில் இடைச்சொற்கள்' (ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேடு) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

**கெரால்காப்பியரீன் உள்ளுறையும்
சங்க இலக்கியப் பாடல் சான்றுகளும்**

முனைவர் மா.பார்வதி. அகராதியியல் துறை.
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம். தஞ்சாவூர்.

മുൻത്രൈ

தொல்காப்பியத்தில் இலக்கியங்களில் காணப்படுதல் போன்று ஒலிநயங்கள், தொடை நயங்கள், நடை நயங்கள், சுவைகள், உவமைகள், உருவகங்கள், சொல்லாட்சிகள், கற்பனை ஓலியங்கள் போல்வன காணப்படுவதாகவும். இதன் தொடர்களும், பொருள்களும், தொடை நயங்களும் பின்னைப் பேரிலக்கியங்களிலும் பதிந்துள்ளமையாலும் இதனை இலக்கண இலக்கியம் என அறிஞர் வ.சப.மாணிக்கம் கருதுவார்.¹ மேலும் தமிழரின் இலக்கிய வகைகள் இலக்கியக் கொள்கைகள் இலக்கிய மரபு, இலக்கியத் திறனாய்வு போன்ற இலக்கியம் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் செய்யுளியலும், உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்படும் நிகழ்ச்சிகளை மெய்ப்பாட்டியலும் பேசுவதாக அறிஞர் ச.வே.சுப்பிரமணியன் வியந்து பாராட்டுவார்.² சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைய வாழ்வியலின் பிரதிபிம்பம். சங்க இலக்கியச் சுவைக்கு அவ்விலக்கியம் எழுதிய புலவர்களே காரணம். சங்க இலக்கியத்தில் சங்கப் புலவர்களால் பல்வேறு இலக்கிய உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று உள்ளுறை. அதாவது பாடலில் குறிப்புப் பொருள் புலப்படுமாறு பாடுதல். எல்லா உணர்வுகளையும் எல்லா நேரங்களிலும் எல்லாரிடத்தும் வெளிப்படையாக எடுத்துரைத்தல் இயலாது. நயத்தகு நாகரீகம் கருதியும், சூழல் கருதியும் சிலவற்றைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. அக்குறிப்புப் பொருள் வெளிப்பாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை உள்ளுறையும், இறைச்சியும். சங்கப் பாடல்களில் உள்ளுறை குறித்த கருத்துக்கள் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ഉർജ്ജത്തെ

உள்ளறை என்பது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், பொருளியல், உவமயியல் ஆகிய மூன்று இயல்களில் பேசப்பட்டுள்ளது.

അകത്തിങ്ങപിയലില്

"உள்ளுறை தெய்வம் ஓழிந்ததை நிலம் எனக் கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே" (தொல்.அக.50)

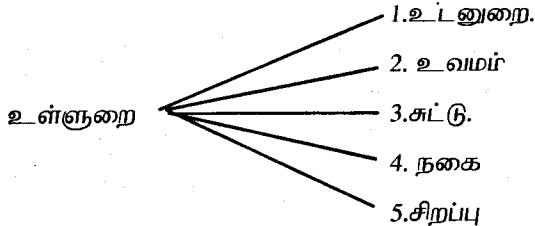
என்ற நூற்பா உள்ளுறை என்பது தெய்வம் வழிந்த கருப் பொருட்களை இடமாகக் கொண்டு வரும் என்று கூறுகின்றது. பொருளியலில் உள்ளுறை குறித்து மூன்று நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

பொருளியலில் உள்ளுறையின் வகைகள் ஜூந்து என்பதனை,

"உடனுறை உவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஜூந்தே '(தொல்.பொருள்.238)'

என்ற உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என்று உள்ளுறை வகைப்படும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

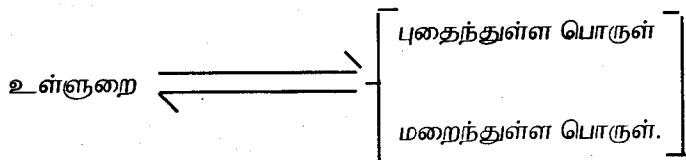

உள்ளுறையில் ஜூந்து வகைகளில் உடனுறை என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதை இறைச்சி என்று கூறுவார் நச்சினார்க்கினியர். (உடனுறை = இறைச்சி). உள்ளுறை கொள்ளும் பொருளையும் உள்ளுறையைக் கையாளப்படும் பொழுது இடம் பெறுகின்ற சொற்களையும் எஞ்சிய இரண்டு நூற்பாக்களில் கூறுகின்றார்.

"அந்தமில் சிறப்பின் ஆக்கிய இன்பம்
தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே" (தொல்.பொரு.239)

"மங்கல மொழியும் அவையியல் மொழியும்
மாழில் ஆண்மையும் சொல்லிய மொழியும்
கூறியல் மருங்கின் கொள்ளும் என்ப." (தொல்.பொ.240)

மேற்கூறப்பட்ட நூற்பாக்களிலிருந்து உள்ளுறை என்பது புதைந்துள்ள பொருள் அல்லது மறைந்துள்ள பொருள் ஆகும். கூறப்படும் கூற்றில் வெளிப்பட நில்லாமல் மறைந்து நின்று உய்த்துணரும் போது தோன்றுவது உள்ளுறை.

உள்ளுறை உவமம்

உள்ளுறையின் ஜூந்து வகைகளுள் ஒன்றாகிய உள்ளுறை உவமம் பற்றிய நூற்பாக்கள் அகத்திணையியலில் பேசப்படுகின்றன.

"உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பேதே உள்ளுறை உவமம்" (தொல்.அக.51)

என்ற நூற்பா உள்ளுறை உவமத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்றது. உள்ளுறுத்துக் கருதிய பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிகென உள்ளுறுத்துக் கூறுவதே உள்ளுறை உவமம் என்பார் இளம்பூரணர். யாம் புலப்படக் கூறுகின்ற இவ்வுவைமத்தோடே புலப்படக் கூறாது உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவதாக என்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதித் தான் இங்ஙனம் கருதுவது அன்றி கேட்டோர் மனத்தின் கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்வித்து அங்ஙனம் உணர்த்துவதற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் நிறையைக் கொண்டு முடிவது உவமம் என்பார் நச்சினார்க்கினியர். "ஏனைய உவமம் தான்

"உணர்வகைத் தே" (தொல்.அகம்.52) என்பது உள்ளுறை உவமம் உள்ளுறுத்துப் பொருள் கொண்டால்தான் அந்த உவமம் சிறக்கும் என்பதை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது.

"உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத் தள்ளாது ஆகும் திணைவுணர் வகையே." (தொல்.அகம்.49)

என்ற நூற்பா உள்ளுறை உவமமும். ஏனைய உவமமும் திணையை உணர்வதற்கு வழி செய்யும் என்று காட்டுகின்றது.

உவமயியலில் உள்ளுறை விளங்குகின்ற முறையும், உவமப்போலி என்றால் என்ன போன்ற செய்திகள் மூன்று நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

	இயல்கள்	உள்ளுறை குறித்து சொல்லப்பட்ட செய்திகள்
உள்ளுறை	1. அகத்திணையியல் (3 நூற்பா)	1. உள்ளுறை விளக்கம் 2. உள்ளுறை ஏனைய உவமம்
	2. பொருளியல் (3 நூற்பா)	1. உள்ளுறை வகை 2. கையாலும் பொருள் 3. இடம் பெறும் சொற்கள்
	3. உவமயியல் (3 நூற்பா)	1. உள்ளுறை விளக்க முறை 2. உவமப் போலி

இறைச்சி

இறைச்சி என்பது உள்ளுறையின் ஐந்து வகைகளுள் ஒன்று என்ற விளக்கம் இல்லாவிட்டாலும் பொருளியல் பேசப்படும் இறைச்சி என்பது குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துவது என்ற கருத்து நிலவி வருகிறது என்பார் இளம்பூரணர்.

"இறைச்சி தானே பொருட்புறத்ததுவே" (தொல்.பொருள்.225)

என்ற இந்நூற்பாவினை :

"இறைச்சி தானே உரிப்புறத்ததுவே" (தொல்.பொருள்.இளம் 225)

என்று கொள்வார் நச்சினார்கினியர். இறைச்சி குறித்து இரண்டு நூற்பாக்கள் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

"இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருஞமாருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியுமோர்க்கே" (தொல்.பொருள்.இளம்.227)

உள்ளுறை உவமம் மற்றும் இறைச்சி இரண்டுமே குறிப்பால் பொருள் உணர்த்தும் இலக்கிய உத்தியாகும். எனவே இவை இரண்டிற்கும் இடையே சில ஒற்றுமைக் கருத்துக்களும் பல வேற்றுமைக் கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன.

ஒற்றுமைக் கருத்துக்கள்

1. உள்ளுறை உவமம் இறைச்சி
  1. குறிப்பால் பொருள் உணர்த்துவன்
  2. அகப்பொருட்கே சிறப்புரிமை உடையன
  3. அகப்பொருள் மாந்தரால் வெளிப்படுத்தப்படுவை
  4. அகப்பாடல் சிறக்கத் துணை நிற்பன.

வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் (டாக்டர்.தமிழன்னல்)

உள்ளறை		இறைச்சி
1.	கடவுள் தவிரப் பிற கருப்பொருள்களைக் களனாகக் கொண்டு தோன்றுவது.	விலங்குகள், பறவைகள் போன்றவற்றைக் கருப்பொருள்களைக் களனாகக் கொண்டுதோன்றுவது.
2.	தலைவனது ஊர் / நிலம் வர்ணனையில் வரும்.	வழியில் காணும் விலங்கு பறவைகளின் வர்ணனையில் வரும்.
3.	பாடற்பொருளோடு சேர்ந்து உணரப்படும்.	பாடற்பொருளின் புறத்தே கிடக்கும்.
4.	தலைவன் பண்பை உணர்த்த அல்லது தலைவனைத் திருத்தப் பயன்படும்.	தலைவன் தலைவியரது அன்பைக் காட்டப் பயன்படும்.

மேற்கூறப்பட்ட வேற்றுமைக் கருத்துக்களை டாக்டர்.தமிழன்னல் தன் ஆய்வுக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். உள்ளறை என்பதற்கு மறைபொருள் உட்கருத்து என்றும், உள்ளறை உவமம் என்பதற்கு உய்த்துணர் வகைத்தாய்ப் புள்ளோடும் விலங்குகளும், பிறவற்றோடும், புலப்படுவது தோன்றாமல் உவமிக்கும் உவமம் என்றும், இறைச்சி என்பதற்குப் கருப்பொருள் என்றும் தமிழ்ப் பேர்கராதி விளக்கம் தருகின்றது. உள்ளறை என்பதற்கு உட்கருத்து என்றும், உள்ளறை உவமத்திற்கு வெளிப்படையாய் அன்றிக் குறிப்பால் பொருளைப் புலப்படுத்தும் உவமம் என்றும், இறைச்சி என்பதற்குக் கருப்பொருள் என்றும் விளக்கம் தருகிறது சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேர்கராதி. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியில் உள்ளறை என்பதற்கு வெளிப்படையாகப் பொருள் கூறாமல் குறிப்பால் உணர்த்தும் உவமை என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

	மதுரைத்தமிழ்ப் பேர்கராதி	சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேர்கராதி	கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி
1. உள்ளறை	மறைபொருள் உட்கருத்து	உட்கருத்து	வெளிப்படையாகப் பொருள் தராது குறிப்பால் உணர்த்தும்
2. உள்ளறை உவமம்	உய்த்துணர் வகைத்தாய் புள், விலங்கு, பிறவற்றோடு புலப்படத் தோன்றாமல் உவமிக்கும் உவமம்	வெளிப்படையன்றிக் குறிப்பால் பொருள் உணர்த்துவது	
3. இறைச்சி	கருப்பொருள்	கருப்பொருள்	

முன்று அகராதிகளிலும் உள்ளறை (இறைச்சி) என்பதற்கு ஒத்த பொருள் தரப்பெற்றுள்ளது. உள்ளறை உவமத்திற்கு மட்டும் சிறிது வேறுபாடான பொருள் தரப்பெற்றுள்ளது.

சங்கப் பாடல் சான்றுகள்

ஐங்குறுநாறு

ஐங்குறுநாறு மருத்ததினையில் வேழப்பத்து என்னும் பிரிவில் 10 பாடல்களிலும் உள்ளறை உவமம் கூறப்பட்டுள்ளது. வேழம் என்பது மருத்திலக் கருப்பொருள். வேழம் என்னும் சொல் பாடல் தோறும் பயின்றுவரும். வேழம் என்னும் கருப் பொருளைக் களனாகக் கொண்டு உள்ளறை உவமம்

அமைகின்றது. உவமம் மட்டுமே செய்யுளில் வெளிப்படையாக நிற்கும். அதனால் உணர்த்தப்படும் அகப்பொருள் வெளிப்படையாய் நில்லாது கருப்பொருளால் அமைந்த உவமத்தின் மூலம் குறிப்பால் உய்த்துணரக் கிடக்கும்.

எ.டு: "கரைசேர் வேழும் கரும்பில் பூக்கும்
துறைகேஞ்சர் கொடுமை நன்றும்
ஆற்றுக் தில்ல யாமே
தோற்க தில்ல என் தடமென் தோளே" (ஜங் -22)

'கரைசேர் வேழும் கரும்பிற் பூக்கும் ஊரன்' என்பது உள்ளுறை உவமம். வரம்பினுள் அடங்காமல் வரம்பின் மேல்தன் விருப்பம் போல் வளரும் வேழும் தன்னுள் சாரும் இனிமையும், அற்றதாய் உட்டுளை உள்ளதாய் இருந்தும், அகத்தே செறிவும் இனிமையும் உடைய கரும்புபோல் பூத்துக் காண்போரை மருட்டும்.

வேழும் - பொது மகளிரையும், கரும்பு - குலமகளிரையும் குறித்து வந்துள்ளன. பொது மகளிரைக் குலமகளிர் போல் எண்ணித் தலைவன் சொல்வதை விளக்குகின்றது.

'கொடிப்பு வேழுந் தீண்டி அயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்தளிர் நுடங்கு
மணித்துறை ஊரன் மார்பே
பனித்துயல் செய்யும் இன்சாயற்றே'

(ஜங்.24)

நீண்ட பூவினை உடைய வேழும் உராய்தலாலே பக்கத்திலுள்ள பிஞ்சு ஈங்க மாமரத்தினது வளமான தளிர் மரம் பட்டுப்போனது.

கொடிப்புவேழும் - பரததை, மாமரம் - தலைவி, வண்டளிர் நுடங்கல் - தலைவி மெலிவு

கனத்துக் காய்ந்துப் பயன்படாத வேழுத்தின் நெடிய பூ சாய்த்துப் பயன்படுகின்ற மாமரத்தின் வளமுடையத் தளிரைத் தேய்த்து முடம்படச் செய்தல் என்பது 'வேழும்' எனும் கருப்பொருள் அடிப்படையிலான உள்ளுறை உவமம் ஆகும்.

குறுந்தொகை

குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும் உள்ளுறை இறைச்சி குறித்த பாடல்கள் பரவலாகக் காணக்கிடைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக

"நிறைவளை முன்கை நேர் இழை மகளிர்
இருங்கல் வியல் அறைச் செந்தினை பரப்பி

.....

பெருந்தோட் கொடிச்சி இருந்த ஊரே" '(குறு.335)

என்னும் பாடல் இடத்து மந்தி பார்ப்பொடு தினை கவர்ந்து சென்றது போலத் தலைவியின் இல்லத்துக் காவல் சோர்ந்த இடத்து அவளை உடன்கொண்டு சென்று மணத்தல் நன்று என்னும் உட்பொருள் பொதிந்துள்ளமையின் இது இறைச்சிப் பொருளாம்.

"காண்துனி வாழிதோழி யாணர்க்
கடும்புனல் . அடைகரை நெடுங்கயத்து இட்ட
மீன்வலை மாப்பிட்டா அங்கு

இதுமற்று எவனோ நொதுமலர் தலையே'

(குறுந்.171)'

என்பதில் மீனுக்காக வீசிய வலையில் விலங்கு வந்து சிக்கியது என்னும் உவமை தலைவனுக்கு என அமைந்த என்னை நொதுமலர் வரைய முயன்றனரே என்பதனை உட்கொண்டு அமைந்துள்ளமையின் இது உள்ளுறை உவமம் ஆகும்.

அகநானாறு

அகநானாற்றுப் பாலைத்தினைப் பாடல்கள் 200 இல் அகநானாற்றுக்கு உரை எழுதிய பெருமழைப்புலவர் உரைப்படி உள்ளுறை உவம் 14 பாடல்களிலும், இறைச்சி 10 பாடல்களிலும் உள்ளன. ஒத்த பொருள் முடியின் உள்ளுறை உவம் ஒத்தபொருள் முடியாவிட்டால் இறைச்சி என்ற அடிப்படையில் பார்த்தால் உள்ளுறை உவம் 13 பாடல்களிலும், இறைச்சி 10 பாடல்களிலும் உள்ளன.

பொருள் வயிற் சென்ற தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழியிடம் வருத்தப்படுவதாக வரும் பாடலில் "இருங்கினை எண்கின் அழல்வாய் ஏற்றை கருங்கோட்டிருப்பை வெண்டு முனையின் பெருஞ் செம் புற்றின் இருந்தலை யடக்கும்" (அக.176)

என்ற அடிகள், பெரிய சூட்டமாகிய கரடிகளுள் வைத்து வெப்பம் மிக்க வாயையுடைய ஆண் கரடியானது கரிய கொம்பையுடைய வெள்ளிய பூக்களைத் தின்று வெறுத்ததால் பெரிய செம்மண்ணால் இயன்ற புற்றினைக் கைகளாலே அளைந்து புற்றாஞ்சோற்றினைத் தின்ன விரும்பும் என்ற வர்ணனை காட்டப்படுகிறது. இதனுள் தலைவன் தலைவியோடு உறைந்து நுகரும் இன்பத்தை வெறுத்து, இப்பொழுது இழிந்த பொருளை விரும்பி வேற்று நாடுகளில் சென்று பொருள் ஈட்டுகின்றான் என்பது உள்ளுறை. இங்கு தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். எனவே இங்கு,

கரடி	தலைவன்
கரடி பூக்களைத் தின்று வெறுத்தல்	தலைவியோடு உறைந்து இன்பம் நுகர்ந்து பின் வெறுத்தல்
கரடி இழிந்த புற்றாஞ்சோற்றினை விரும்பி புற்றினுள் கையை விடல்	தலைவன் பொருளாசை கொண்டு வேற்று நாடு சென்று பொருள் ஈட்டச் சென்றிருத்தல்.

என்ற அளைத்தும் பொருந்தியிருப்பதால் இது உள்ளுறை உவம்.

முடிவுரை

உள்ளுறை இறைச்சி போன்ற குறிப்பால் பொருள் உணர்த்தும் இலக்கிய உத்திகளைச் சங்க காலப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் பயன்படுத்திப் பாடல்கள் மேலும் சுவைபடச் செய்தனர். வெளிப்படையாக ஒரு செய்தியைக் கூறுவது சுவைதராது. ஆனால் அதே செய்தியைக் குறிப்பாலும், மறைவாகவும் கூறுவது மேலும் சுவைதரும் - படிப்பவர்களிடையே ஒரு எதிர்பார்ப்பும் ஏற்படும். இவ்வகையான உத்திகளுக்கு உள்ளுறை, இறைச்சி போன்றவை பயன்படுவது சிறப்பானதேயாகும்.

துணை நூல்கள்

1. வ.சப.மாணிக்கம், தொல்காப்பியக்கடல், பக.15
2. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியத் தெளிவுரை, பக.19
3. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ப.370, 301
4. தமிழ் லெக்சிகன், ப.474, 366
5. ஜங்குறுநாறு, பக.65
6. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, பக.150

தொல்காப்பியத்தில் ஓர் அறிவுயிர்கள்

மருத்துவர் ச. சண்முகம்,
மருத்துவத் தமிழில் ஆராய்ச்சிக் கழகம்.
திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு

தொன்மைகு தமிழ் மொழியின் தொன்மைகு நூலாம் தொல்காப்பியம் காரணப் பெயராகித் தொன்மை அறிவியலாய், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகாலமாகத் தமிழருக்கு வழிகாட்டி வருகின்ற பாங்கு வியக்கத்தக்கது, போற்றுதற்குரியது.

தொல்காப்பியம் என்ற நூலை மொழி இலக்கண நூலாகச் சித்தரித்து, அதன் ஆளுமையையும், ஆக்கத்தையும் தமிழர்கள் அறியாமையினால் உணராமல் போனது தமிழரின் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரும் தடங்கல், தடைக்கல் என்றே கூறலாம். தொல்காப்பியத்தின் அறிவியல் பற்றிய செய்திகள், இன்றைய காலகட்டத்தில் மிகவும் வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் உண்டாக்கும் ஒரு பெட்டகமாகத் தமிழருக்கு அமைந்திருக்கிறது என்பதில் ஜயமில்லை.

திருக்குறுளையுடுத்து வ.உ.சி.யைக் கவர்ந்த நூல் தொல்காப்பியம். இந்நூலின் மூன்றாவது பகுதியான பொருளத்தின் மீது அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடுருந்தது. இதைத் தமது தொல்காப்பியப் பதிப்பில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"பொருளத்திகாரத்தை யான் படித்தபோது அதில் வேறு எம்மொழி இலக்கணத்திலும் காணப்படாத நிலப்பாகுபாடு, செடிகள், மலர்கள், மக்களது ஒழுக்கங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன்."

இத்தகைய முன்னைப் பழம் அறிவியல் நூலில் ஓர் அறிவுயிர்கள் பற்றி எடுத்தாளப்பட்டுள்ள சில அறிவியல் உண்மைகள் பற்றி நாம் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் ஓர் அறிவுயிர்கள்:

இதுபற்றி மூன்று வகைச் செய்திகளை நாம் காணலாம். ஒன்று, எழுத்தத்திகாரத்தில் செடி, கொடி மரங்களின் பெயர்கள் பற்றிய சொல்லாக்கம். இரண்டாவதாக, பொருளத்தில் அகத்திணையியலில் கருப்பொருள் பற்றியும், பழத்திணையியலில் மாலைகள் பற்றியும், களவியலில் தலைமகளின் நிலையினை விளக்குமுகமாகவும், செய்யுளியலில் மரங்கள் மக்களைப்போல் பேசவும், கேட்கவும் உள்ள செய்திகள் பற்றியுமாம். மூன்றாவதாக, மரபியலில் மிக விரிவாகச் செடி, கொடி, மரங்கள் பற்றிய அறிவியல் உண்மைகளை இன்றைய தாவர இயலாரும் வியக்கும் வண்ணம் உள்ள வெளிப்பாடும் ஆகும்.

எழுத்திகாரத்தில் ஓர் அறிவுயிர்கள்:

கீழ்க்காணும் செய்யுட்கள் நமக்குத் தொல்காப்பியத்தில் செடி, கொடி, மரங்கள் பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகளின் எடுத்துக்காட்டுக்களாக அமைகின்றன.

"அ ஆ என்னும் மரப்பெயர் கிளவிக்கு

அத்தொடு சிவணும் ஏழன் உருபே" (தொல். 181 - உருபு இயல்)

விளா, பலா போன்ற அகர ஆகார ஈற்று மரப்பெயர்கள் அத்துச் சாரியை பெறும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் போது, விளவத்துக்கண் பலாவத்துக்கண்.

"யா மரக்கிளவியும் பிடாவும் தளாவும்

ஆமுப்பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே" (தொல் 229-உயிர் மயங்கியல்)

யா, பீடா, தளா என்ற மரப்பெயர்கள் மெல்லெழுத்து மிக்கு வரும் யா அங்கோடு, பிடா அங்கோடு, தளா அங்கோடு.

இதுபோன்று கீழ்க்கண்ட எண்ணுள்ள தொல்காப்பியச் செய்யுட்கள் செடி, கொடி, மரங்கள் பற்றிய எழுத்தாக்கம் பற்றிக் கூறுகின்றன. 231, 243, 244, 245, 262, 268, 278, 283, 284, 285 (உயிர் மயங்கியல்), 304, 308, 336, 371, 375 (புள்ளி மயங்கியல்), 415 மற்றும் 416 (குற்றியலுகரப் புணரியல்)

பொருளதிகாரத்தில் ஓர் அறிவுயிர்கள்:

அகத்தினை இயல்:

இவ்வியலில் கருப்பொருள்கள் பற்றிய செய்திகளில் ஓர் அறிவுயிர்கள் பற்றிக் காணலாம்.

"தெய்வம், உணாவே, மா, மரம், புள், பறை,

செய்தி, யாழின் பகுதியொடு தொகைது

அவ்வகை பிறவும் கருளன மொழிப" (தொல் 964)

தெய்வம், உணவு, விலங்குகள், மரம் செடி கொடிகள், பறவை, தோற்கருவிகள், தொழில், யாழ் போன்ற நரம்புக் கருவிகள், ஊர், நீர், பூ போன்றனவும் கருப்பொருள் என்று கூறுவர்.

"எந்நில மருங்கின் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்." (தொல் 965)

கருப்பொருள்களில் பூவும், பறவைகளும், எந்நிலத்திற்குரியவை எனக் கூறப்பெற்றவை. பிற நிலங்களில் வந்தாலும், அந்நிலத்தின் கருப் பொருளாகவே கொள்ளப்பெறும்.

புறத்தினையியல்:

மன்னானின் மாலைகளைப் பற்றி (தொல் - 1006) வெட்சித் தினையின் கரந்தை முதலிய பிற பகுதிகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஓர் அறிவுயிர்கள் பற்றிய செய்திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

களவியல்:

தலைவனின் ஜயத்தைப் போக்கும் கருவிகளாகச் சொல்லப்பட்டவைகளில் வாடிய பூவும் ஒன்றாகும் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட செய்யுள் உணர்த்துகின்றது.

"வண்டே இழையே வள்ளிப் பூவே

கண்ணே அலமரல் இழைப்பே அச்சமென்று

அன்னவை பிறவும் ஆங்கு அவண் நிகழ
நின்றவை களையும் கருவி என்ப" (தொல் 1041)

தேனைத் தேர்ந்துண்ணும் வண்டும், அணிகலன்களும், தொய்யில் கொடியும், வாடிய பூவும், மருட்சி விழியும், தடுமாற்றமும், கண்ணிமைத்தலும், அச்சம் போன்ற பிறவும் தலைவன் ஜயத்தைப் போக்கும் கருவிகளாகும் என்பர்.

செய்யுளியல்:

மரங்களும் பேசுவது போல, கேட்பது போலச் செய்யுட்கள் அமையலாம் என்பது பற்றிக் கீழ்க்கண்ட செய்யுள் உணர்த்துகின்றது.

"ஞாயிறு, திங்கள், அறிவே, நாணே,
கடலே, கானல், விலங்கே, மரனே,
புலம்புறு பொழுதே, புள்ளே, நெஞ்சே.
அவையல் பிறவும், நுதலிய நெறியால்
சொல்லுந போலவும்கேட்குந போலவும்
சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்" (தொல் 1456)

ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நாண், கடல், கடற்கரைச் சோலை, விலங்கு, மரங்கள், பொழுது, பறவைகள், நெஞ்சு, இவையும், இவை போன்றன பிறவும், அவை பேசுவன போலவும், கேட்பன போலவும் செய்யுள்களில் அமைதல் இயல்பாகும் என்று அறிவுடையோர் கூறுவர்.

மரபியல்:

மரபியலில் சொல்லப்பட்ட ஓர் அறிவியிர்கள் பற்றிய செய்திகள் முழுமையாக ஒரு தாவரவியல் அறிஞர் ஆழந்து சிந்தித்து வெளிப்படுத்தும் முகமாக அமைந்துள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 'செடிகளுக்கும் தொடு உணர்ச்சி உள்ளது' என்பதைத் தொல்காப்பியம் அன்றே கூறியுள்ளது.

"ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே
இரண்டு அறிவதுவே அதனொடு நாவே
முன்று அறிவதுவே அவற்றொடு முக்கே
நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதன் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே" (தொல் 1526)

உடம்பால் மட்டும் அறிவன ஓர் அறிவு உயிர்கள்; உடம்பாலும் நாவாலும் அறிவன இரண்டு அறிவியிர்கள்; உடம்பு, நா, முக்கு, முன்றாலும் அறிவன முறிவு உயிர்கள்; உடம்பு, நா, முக்கு, கண், இவை நான்காலும் அறிவன நாலறி உயிர்கள்; உடம்பு, நா, முக்கு, கண், காது இவை ஐந்தால் அறிவன ஜ அறி உயிர்கள்; இவ்வைந்தோடு மனத்தாலும் அறிவுடையன ஆறு உயிர்கள்; தெளிவாக அறிந்தோர் நெறி முறையாக உணர்த்தியுள்ளனர்.

"புல்லும், மரங்கும் ஓர் அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே". (தொல் 1527)

புல், மரம், செடி, கொடிகள், தாவர இனங்கள் அனைத்தும் ஓர் அறிவு உடையன.

"பிள்ளை குழவி கண்றே போத்து எனக்
கொள்ளவும் அமையும் ஓர் அறிவு உயிர்க்கே". (தொல் 1523)

ஓர் அறிவு உயிர்களின் இளமைப் பெயராகப் பிள்ளை. குழவி, கன்று, போத்து என்பன வரும்; தென்னம்பிள்ளை, தென்னங்கன்று, தென்னங்குழவி, தென்னம் போத்து என.

"நெல்லும் புல்லும் நேரார் ஆண்டே"

நெல், புல் என்ற ஓர் அறிவுயிர்க்கு இச் சொற்கள் வரா.

"பூங்க காழனவே புல் என மொழிப

அகக் காழனவே மரம் என மொழிப". (தொல் 1585)

பூவுயிரம் உடைய பனை, தென்னை போன்றன புல்வகையைச் சாரும், உள் வயிரமுடைய வேம்பு, தேக்கு போன்றன மரவகை எனப் பெறும்.

"தோடே மடலே ஒலை என்றா

ஏடே இதழே பாளை என்றா

ஸர்க்கே குலை என நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வரும் எனச் சொல்லினர் புலவர்". (தொல் 1586)

தோடு, மடல், ஒலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஸர்க்கு, குலை இவை புல்வகை சார்ந்த மர உறுப்புகள். பனை ஒலை, தென்னம் பாளை போன்று.

"இலையே முறியே தளிரே கோடே

சினையே குழழே பூவே அரும்பே

நனை உள்உறுத்த அனையவை எல்லாம்

மரனொடு வருஉம் கிளவி என்ப". (தொல் 1587)

இலை, முறி, தளிர், கோடு, சினை, குழழு, பூ, அரும்பு, நனை இவை போன்றன மர உறுப்புக்கள்.

"காயே, பழமே, தோலே, செதிளே,

வீழோடு என்றாங்கு அவையும் அன்ன." (தொல் 1588)

இந்தச் செய்யுட்களை இன்றைய தாவரவியல் செய்திகளுடன் இணைத்து ஆராய்கின்ற பொழுது பழந்தமிழர், அறிவியலில் சிறந்த சிந்தனையும், பயிற்சியும் பெற்றிருந்தனர் என முடிவாகக் கூறலாம். இச் செய்திகள் ஒரு முழு நூல் எழுதும் அளவில் உள்.

தொல்காப்பியத்தில் உள்ள அறிவியல் கூறுகள் இன்றைய அறிவியலாரும் வியக்கும் வண்ணம் உள்ளன என்றே கூறலாம். அவற்றை இன்றைய அறிவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து, சிந்தித்து உலகெங்கம் பரவச் செய்தால் தமிழரின் நாகரிகம் ஒரு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு மேலானது என்ற என்னுடைய கணிப்பு உலகெங்கும் பரவச் செய்வதற்கு உறுதுணையாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை. இன்றைய தாவரவியலில் சொல்லப்பட்ட செய்திகள் போன்றே தொல்காப்பியத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதை உலகெங்கும் பரவச் செய்ய வேண்டியது அவசியமும் அவசரமும் ஆகும்.

தொல்காப்பியரும் திருக்குறளும்

முனைவர் மு.சதாசிவம்,
ஆசிரியர். வளரும் தமிழ் உலகம். ஈரோடு

திருக்குறள் உலகப் பொதுமறையானாலும் தமிழ் இனத்தின், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சாரமாக, அவற்றின் மணிமுடியாக இருக்கிறது. திருக்குறளில் தமிழ், தமிழினம் என்ற சொற்களோ, சாதிப்பெயர்களோ, சமயப்பெயர்களோ, கடவுளின் பெயர்களோ இல்லை. சாதி, சமயம், மதம், இனம், மொழி, தேசம் முதலிய எல்லாம் கடந்த, மனித சமுதாயம் முழுமைக்கும் பொதுவான அறநெறிகளைக் கூறும் அறநாலாக இருப்பதால்தான் அது உலகப் பொது நாலாக மதிப்பதற்கு உரியதாயுள்ளது. பல்வேறு சமயங்களுக்கும், மதங்களுக்கும், சாதிகளுக்கும் இடம் தந்த பாரதநாடு இப்போது சமயம், சாதியற்ற நாடாக உருவாகி வருகிறது. இதற்கு இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே வழிகாட்டியது திருக்குறள்தான். இத்திருக்குறள் ஒன்றே உலக சமுதாயம் முழுமைக்கும் பொதுநிலையில் நின்று வழிகாட்டும் நாலாக அமைந்துள்ளது.

திருவள்ளுவர் 'தமிழ்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமற் போயினும் தமிழ்ப்பற்றுக் குறைந்தவர் அல்லர். தமிழுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற இலக்கணம் எழுதிய தொல்காப்பியரின் தமிழ் இலக்கண, மரபுகளைப் பெரிதும் பின்பற்றியே திருக்குறளை யாத்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம் முதல் குத்திரமே "எழுத் தென்ப படுப, அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்ப.தென்ப" என்று கூறுகிறது.

திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் 'அகர முதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என்று தொடங்குகிறது. தொல்காப்பியர் 'அகர முதல்' என்று கூறிய தொடரையே திருக்குறளுக்கு முதலாக வைத்துத் திருவள்ளுவர் 'அகர முதல்' என்று தொடங்கியுள்ளார். 'எழுத் தென்பபடுப்' என்று தொல்காப்பியர் கூறியதை அடியொற்றி 'எழுத்தெல்லாம்' என்று கூறினார் திருவள்ளுவர்.

தொல்காப்பியர் 'னகர இறுவாய்' என்று கூறியதைப் பின்பற்றித் திருவள்ளுவர் திருக்குறளின் கடைசிக் குறளை னகரத்தில் முடித்திருக்கிறார்:

"ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கிண்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்" (1330)

தொல்காப்பியர் தமிழின் முதலெலமுத்துக்கள் 30, சார்பெழுத்துக்கள் 3 ஆகத் தமிழில் 33 எழுத்துக்கள் உள்ளன என்றார். வள்ளுவர் தம் குறளையும் 33 என்று முடியத்தக்க வகையில் 133 அநிகாரங்களைப் படைத்துள்ளார். இவ்வாறு தொல்காப்பியத்தின் முதல் நாற்பாவையே முற்றிலும் பின்பற்றிய திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முடிந்தவரை பின்பற்றியுள்ளார் என்பது சொல்லாமலேயே புலப்படும்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கு அகரத்தில் தொடங்கி னகரத்தில் முடிவது போலத் திருக்குறளும் அகரத்தில் தொடங்கி னகரத்தில் முடிவறுவதால் திருவள்ளுவரின் தமிழ்ப்பற்று புலப்படுகிறது. மேலும்

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சார்வே திருக்குறள் என்பதும் புலனாகிறது.

தொல்காப்பியம் கூறும் சார்பெழுத்துக்களான குற்றியலுகரம். குற்றியலிகரம், ஆய்தம் ஆகிய மூன்றையும் திருவள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். இக்காலத் தமிழில் ஆய்த எழுத்து வழக்கிறந்து விட்டது. தொல்காப்பியம் கூறும் அளபெட்டக்களையும் வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

"மெய்யோ டாயினும் உயிரியல் திரியா" (எழுத்து 10)

'மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' (எழுத்து 15)

'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்' (எழுத்து 46)

'மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்று நிலையே' (எழுத்து 18)

என்ற நூற்பாக்களை அடியோட்டியே திருவள்ளுவர்.

"உடம்போடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன

மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு" (1122)

என்று கூறியுள்ளார். உடம்புக்கும் உயிருக்குமிடையே உள்ள இயைக்களைத் தொல்காப்பியர் சுட்டியபடியே வள்ளுவம் மேற்கண்ட குறளில் உவமை வாயிலாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் (உடம்பு - மெய்ய)

தொல்காப்பிய இலக்கணத்துக்கு மாறாக அமைந்தது என்று எந்தக் குறட்பாவையும் கூற முடியாது. எனினும் மொழியின் வளர்ச்சியாலும் காலத்தின் போக்கினாலும் வடிவமும் பொருளும் தொல்காப்பியத்தினின்றும் மாறுதல்லட்டந்த சொற்கள் திருக்குறளில் உள்ளன. இவை பின்னர் எடுத்துக் கூறப்பெறும்.

அறம், பொருள், இன்பம் என்று வாழ்வியலை முக்கூறுபடுத்துவது தமிழரின் தொன்னெறியாகும். தொல்காப்பியம் இதை முறைமாற்றிக் கூறியுள்ளது.

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை" (களவியல்)

என்று கூறும். அகப்பொருள் கூறும் இடமாதவின் (களவியலாதவின்) தொல்காப்பியர் இன்பத்தை ஈண்டு முதற்கண் வைக்க வேண்டியதாயிற்று. எனினும் வடமொழியிற் கூறப்படும் நான்காவது உறுதிப் பொருளான 'வீடு' என்பது தொல்காப்பியத்திலோ, திருக்குறளிலோ கூறப்படவில்லை. ஏனெனில் இவ்விரண்டு நூல்களும் இவ்வுலகில் இன்பும் வாழ்வார்க்கென்று இயற்றப்பெற்ற வாழ்வியல் நூல்களாதலான் என்க. 'வீடு' பற்றி இருவருமே குறிப்பிடாதது கவனிக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே திருவள்ளுவரும் சமயச் சார்பற்ற நூலை யாத்துள்ளார். திருவள்ளுவர் மட்டும் கடவுள் வாழ்த்து பாடியுள்ளார். எனினும் எந்தக் கடவுளின் பெயரையும், எந்தச் சமயத்தையும் சுட்டிக்காட்டவில்லை.

அகப்பொருளிலக்கணத்தில் தொல்காப்பியம் கூறிய புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற உரிப்பொருள்கள் ஜந்திற்கும் முறையே ஜந்தைந்து அதிகாரங்களாக இன்பத்துப் பாவில் இருப்பதைந்து அதிகாரங்கள் உள்ளன.

அறநெறிகளைக் கூறவந்த திருக்குறளில் காமத்துப் பாலுக்கு ஓர் இடம் வேண்டியதின்று என்று கூறுவார் உளராயினும், திருவள்ளுவர் பண்ணைத் தமிழ் மரபான அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையுமே தொல்காப்பியரைப் போலத் தம் வாழ்வியல் வழிகாட்டி நூலில் இடம் பெற வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் கருதினார் எனலாம். எனினும் காமத்துப் பாவில் இப்படித்தான் காமந்துய்க்க வேண்டும் என்று நேர்முகமாக அறிவுரை கூறாமல் இல்லற இன்பத்தின் போக்குகளை உய்த்துணர வைத்துள்ளார்.

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (சொல் 157) என்று தொல்காப்பியர் கூறினார். பொருள் இல்லாத ஒலிகளின் தொகுதியைச் சொல் எனல் கூடாது என்றார். இந்த நூற்பாவை உள்வாங்கிக்

கொண்ட வள்ளுவர் சிறந்த பொருளுடைய அல்லது பயன்தரும் சொற்களையே பேசுக என்றார்.
'சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய' (கு.200)

'பொருட்குத் திரிபில்லை உணர்ந்த வஸ்லின் (சொல் 392) என்ற நூற்பாவின் கருத்துக்கு விளக்கம் தருவது போல வள்ளுவர் பேசும் போது தெளிவாகவும் திட்பமாகவும் பேச வேண்டும் என்கிறார்: "என் பொருளாவாகச் செலச் சொல்லி" (கு 424) என்கிறார்.

ஜூந்து நிலங்களுக்குமுரிய உரிப்பொருள் சூறுமிடத்துத் தொல்காப்பியர் "புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல்" (அகத்திணையியல்) என்று சூறுகிறார். தொல்காப்பியரேயே தாழும் பின்பற்றுவதாகப் பிறர் உணரும் வகையில் இவை ஜூந்தையும் காமத்துப் பாலில் ஜூந்தைந்து அதிகாரங்களில் விளக்குவதோடு 'புணர்ச்சி மகிழ்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் பின்வரும் குறளையும் படைத்துள்ளார்.

ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
சூடியார் பெற்ற பயன் (1109)

'ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும்' என்ற களவியலில் வரும் தொடருக்கு வள்ளுவர் விளக்கவுரை தருகிறார். பொதுவாக உருவும், குலனும், அழகும் வயதும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் என்றே பலரும் பொருள் கொள்ளுவர். வள்ளுவரோ புறப்பண்புகள் ஒத்திருப்பதைக் காட்டிலும் அகப்பண்பாகிய அன்பு ஒத்திருத்தலே மிகவும் இன்றியமையாதது என்று விளக்கங் சூறுவது போலத் 'தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே காமத்துக் காழில் கனி' (1191) என்று சூறுகிறார்.

'நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்கு' என்ற தொல்காப்பியக் களவியல் நூற்பாவுக்கு (5) விளக்கம் தருவதுபோல இந்தக் குறளை அமைத்துள்ளார்: "கண் ஜொடு கண்ணினை நோக்கவுக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில்லை" (1100)

மகளிர்க்கு உயிரைக் காட்டிலும் சிறந்தது நாணமே என்று தொல்காப்பியர் சூறுகிறார். "உயிரினும் சிறந்ததன்று நாணே" (களவியல் 11). நாணம் என்பது மகளிர்க்கும் வேண்டும். ஆடவர்க்கும் வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. அதனால் இவ்வாறு தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு நல்லதோர் விளக்கம் தருகிறார். "நாணால் உயிரைத் துறப்பர்; உயிர்ப்பொருட்டால் நாண்துறவார் நாண்ஆள் பவர்" (1017)

"நீ கை தொட்டது வானோர் அமிழ்தம்" (கற்பியல் 5) என்ற கருத்தையே 'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே' என்ற குறட்பாவில் (64) பொன்னே போல் போற்றி வைத்துக்கொண்டுள்ளார்.

'புல்லுதல் மயக்கும் புலவி' (கற்பியல் 10) என்ற தொடரையே 'புல்லி விடாப் புலவி' (1234) என்று திருவள்ளுவர் கையாண்டுள்ளார்.

'நல்லவை உள்த்தலும் அல்லவை கடிதலும்' என்று தொல்காப்பியர் சூறிய இருந்தொடரைப் பல விடங்களிலும் திருவள்ளுவர் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

"தீதொரீஇ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு (422)

"அல்லவை தேய அறும்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்" (96)

"நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையின்" (பொருளியல்) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு அழகான விளக்கம் தந்து ஓரு குறளை வள்ளுவர் அமைத்துள்ளார்:

"இருநோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது ஓருநோக்கு
நோய்நோக்கு மற்றங்நோய் மருந்து" (1091)

"அன்பே அறனே இன்பம் நாணோடு" என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் முதலிரு சொற்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அற்புதமான ஓரு குறளை அமைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" (45)

தொல்காப்பியர் என்பான் சுவைகளைத் தொகுத்துக் கூறிய நூற்பா திருவள்ளுவாரின் உள்ளத்தில் அப்படியே பதிந்துவிட்டது.

அந்நூற்பாவின் எல்லாச் சொற்களையும் வெவ்வேறு குற்பாக்களின் பதிவு செய்துள்ளார் திருவள்ளுவர்:

- "நகை சகை இன்சொல்இகழாமை நான்கும் வகை என்ப வாய்மைக்குடிக்கு" (953)
- "அல்லறபட்டு ஆற்றாது அமுத கண்ணீர்" (555)
- "இளித்தக்க இன்னா செயினும்" (1288)
- "மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு" (1002)
- "அச்சம் உடையார்க்கு அரணில்லை" (534)
- "பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து" (431)
- "குணம் என்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி" (29)
- "சிறந்த உவகை மகிழ்ச்சியிற் சோர்வு" (531)

"அருள் மிகவுடைமை, அன்பு தொக நிற்றல்" என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வரியை ஓர் உருவகத்தால் வெளிப்படுத்துகிறார் திருவள்ளுவர்.

"அருள் என்னும் அன்பீன் குழவி" (747)

திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியர் மீது அளவிலாப் பற்றுடையவர் என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா ஒன்றை ஏறக்குறைய அப்படியே எடுத்துத் திருக்குறளில் பொன்போல் பொதிந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் புலப்படும்.

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆடையையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப" (செய்யுளியல் 71)

திருக்குறள்-

- "நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்" - (28)

"ஆற்றிவதுவே அவற் றோடு மனனே" என்ற நூற்பாவின் கருத்தையே திருவள்ளுவர் 'மனத்தானாம் மாந்தர்க் குணர்ச்சி' (453) என்று கூறுகிறார்.

'மனத்தின் எண்ணி மாசறுத் தெளிந்து இனத்தின் சேர்த்தி உரைத்தல் வேண்டும்" என்ற ஒரு தொல்காப்பிய நூற்பாவின் கருத்துக்களை இருவேறு குற்பாக்களில் பொதிந்து வைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

(அ) "பலசொல்லக் காழுறுவர் மன்றமா சற்ற
சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்" (649)

(ஆ) "தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்" (462)

திருவள்ளுவர் தம் திருக்குறளின் அதிகாரப் பெயர்களில் பெரும்பாலானவை தொல்காப்பிய நூற்பாக்களிலிருந்தே எடுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றை விரிக்கின் இக்கட்டுரை விரியும்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியத்தைத் திருவள்ளுவர் கரைத்துக் குடித்திருந்தார் என்றே சொல்லலாம். தொல்காப்பியத்தில் வரும் எத்துணையோ அருமையான சொற்களைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக்

கொண்டார். ஓர் இலக்கணப் பேராசானிடமிருந்து ஓர் அழுநெறிப் பேராசான் (திருவர்ணுவர்) ஏராளமான சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் முத்து, பவளம், வைரம் போன்ற நவமணிகளாகக் கருதித் திருக்குறள் என்னும் மணிமகுடத்தில் தகுந்த இடங்களில் பொருத்தித் திருக்குறளை உலகிலேயே ஓர் அழகான நூலாக ஆக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியம் இல்லாவிட்டால் திருக்குறள் இத்துணைச் சிறப்பாக அமைந்திருக்குமா என்பது ஜெயமே. தொல்காப்பியர் தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமின்றி உலக மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் வகுத்தார். திருவள்ளுவரோ தொல்காப்பியரின் வழிநின்று உலகநாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஏற்கும் வண்ணம் ஒரு வாழ்வியல் இலக்கண, இலக்கிய நூலைப் படைத்தளித்து இவரும் தொல்காப்பியரைப் போலவே ஒல்காப் பெரும் புகழ் பெற்றுவிட்டார்.

திருக்குறளில் சில மாறுதல்கள்:

இலக்கியப் படைப்பாளர் எவரும் தம்காலத்து வழக்காறுகளைப் பறக்கணிக்க முடியாது. தமிழ் ஒரு வளர்ந்து வரும் மொழியாதவின் காலந்தோறும் சொல்லளவிலும் பொருளளவிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'கள்' சுறு அ. றினைக்கு மட்டுமே வழங்கியது. திருக்குறளில் பூரியர்கள் (919) மற்றையவர்கள் (263) என்று உயர்தினைக்கும் வழங்கப்படுகிறது. 'அன்' என்றும் சுறு ஆண்பாற் படர்க்கைக்கு உரியதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. திருக்குறளில் இரப்பன் (1067) உடையன் (844), இவன் 205 போன்ற இடங்களில் தன்மையில் வந்துள்ளது.

தொல்காப்பியத்தில் வழங்காத ஆஸ், ஏஸ், மை, பாங்கு என்னும் இறுதியுடைய வினையெச்சங்கள் திருக்குறளில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. எடு: அஞ்சாமை (382); வருதலால் (11) படாமை (38); செல்லாமை உண்டேல் (1151); காப்பாக்கு (1128) முதலியன.

கோடி என்னும் எண்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு இல்லை. திருக்குறளில், அடுக்கிய கோடி (954); கோடி தொகுத்தார்க்கும் (377) முதலிய பல இடங்களில் கோடி என்ற சொல் வருகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் போன்ற பேரெண்கள் (ஜி.அம். பல் சாறுடைய எண்ணும் பெயர்கள்) திருக்குறளில் எடுத்தாளப்படவில்லை.

அமைப்பில் மாறுதல்:

தொல்காப்பியம் ஓவ்வோர் அதிகாரத்திலும் ஒன்பதொன்பது இயல்களைக் கொண்டது. திருக்குறள் ஒரு படி மேலே சென்று ஓவ்வோர் அதிகாரத்திலும் பத்துப் பத்துக் குறள்களைப் பெற்றுள்ளது. பதிற்றுப் பத்து, ஐங்குறு நூற்றின் பகுதிகள் இவற்றைப் போலவே திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் பத்துப் பத்துப் பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன.

ஒன்பது என்ற எண்ணைக் குறிக்கத் தொல்காப்பியம் தொண்டு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறது. ஒன்று முதல் பத்து எண்கள் வரையிலும் புகுந்த வள்ளுவர் ஒன்பது என்ற சொல்லை மட்டும் விட்டுவிட்டார். ஏன் என்று தெரியவில்லை. தொல்காப்பியருக்குப் பிடித்த தொண்டு என்ற சொல் திருவள்ளுவருக்குப் பிடிக்கவில்லை போலும்.

ஆயிரம் என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். திருவள்ளுவர் பயன்படுத்தவில்லை. திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். தொல்காப்பியர் பாடவில்லை. ஆயினும் கடவுள், தெய்வம் பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளன. மாறுதல் வேறு, மாறுபாடு வேறு, மாறுதல்கள் காலத்தின் கோலங்களைக் காட்டும். மாறுபாடு மனக்கோணங்களைக் காட்டும். தொல்காப்பியர்க்கும், திருவள்ளுவர்க்கும் எந்த இடத்திலும் மாறுபாடுகள் காணப்படவில்லை. தொல்காப்பியரும் திருவள்ளுவரும் 'தமிழ்' என்னும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகத். தமிழினத்தின் இரு கண்களாக என்றும் பெருமையுடன் விளங்கி வருவர் என்பது உறுதி.

அக்டூபினாயியலில் வாழ்வியற் சீந்துணர்கள்

சோ.பெ.ஜெயந்திகலா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

செந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பொருள் பற்றிப் பேசும் மிகச் சிலரே ஒரே இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். மக்களின் அகவாழ்க்கையைப் பற்றித் தெளிவாக எடுத்துக்கூறும் அகராதி எனக் கூறலாம். எனவே, அகத்திணையியலில் இடம்பெறும் முதல், கரு. உரிப் பொருள்களின் வழி மக்களின் வாழ்க்கை நிலையினை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் நிலம், காலம் என இருவகைப்படும். இதனை, "முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பென மொழிப் பொழுது இயல்புணர்ந்தோரே"! என்பர் ஓல்காப்புகழ் தொல்காப்பியர்!

ஒரு காரியம் சிறப்பாக நடை பெறுவதற்கு இடமும் காலமும் இன்றியமையாதவை. இவ்வண்மைச் செய்தியை,

"ஞாலம் கருதினும் கைக்கூடும் காலம்
கருதி இடத்தாற் செயின்"²

எனக் கூறுவர் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

இடமும் காலமும் இன்றியமையாமை கருதியே அவை முதற்பொருள் என்று தொல்காப்பியரால் வழங்கப் பெற்றுள்ளன. நிலம் இல்லாத இடத்து மக்கள் எவ்வாறு வாழுமுடியும். இயற்கைத் தாய் விளைபொருள்களை விளைவித்து உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் பொருளாதார உலகம் சரியாக இயங்குவதற்கும் முறையாகக் காலமாறுபாடு துணை நல்கிறது.

நிலப்பாகுபாடு

தொல்காப்பியத்தில் ஏழுதினைகளுள் நான்கிற்கு மட்டும் நிலம் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனையவை நிலம் திரிபே என்பதை,

"அவற்றுள்
நடுவண் ஜூந்தினை நடுவணது ஒழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

"காடும் காடு சார்ந்த இடமும் மூல்லை என்றும்
மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி என்றும்

வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் மருதம் என்றும்
மணலும் மணல்சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும்"
பெயரிட்டு வழங்கினர்.

தொல்காப்பியர் இவற்றைக் காடுதை உலகம், மைவரை உலகம், தீங்குனல் உலகம் என்று குறிப்பிடுவர். இவற்றைத்தவிர ஜந்தாவது நிலம் ஓன்று உண்டு. இதனைப் பாலை என்று நால்கள் வழங்கும். தமிழ்நாட்டில் இவ்வகை நிலம் இல்லை. இயற்கை மாறுபட்டால், பருவமழை பெய்யாது வளர்குஞ்சிய காலத்தில் மூல்லைநிலமும் குறிஞ்சிநிலமும் தம் இயல்பை இழந்து புதியதோரு தன்மையைப் பெறும். இத்தன்மையுடைய நிலத்தைத் தானிலவாழ் மக்கள் பாலை என்று வழங்கினர்.

இச்செய்தியினை சிலம்பு

"மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் தரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"⁴

என்று கூறுவதால் நன்கு புலப்படும்.

தொல்காப்பியத்தில் நானில முறைவைப்பு

"மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் பெறுமே"⁵

தொல்காப்பியர் மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என குறித்ததற்கு உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கம் ஜந்தினை ஒழுக்கம் எல்லாம் இல்லறம் பற்றி நிகழ்வது கணவன் சொற்படி நடந்து கற்பொடு பொருந்தி வீட்டிலிருந்து கொண்டு இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் ஓழுகுவது மகனிரின் இயல்பாதலால் மூல்லை முதலில் கூறப்பட்டது.

மூல்லை என்ற சொல்லுக்கு இருத்தல் என்பது பொருளாகவும் வந்துவிட்டது.

குறிஞ்சி நில ஒழுக்கமாகிய புனர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாதாதலின், மூல்லைக்குப் பின் குறிஞ்சியைக் கூறினார்.

புனர்ச்சிக்குப் பின்னர் இயல்பாக நிகழ்வது ஊடலாதலின் அவ்வொழுக்கத்திற்குரிய மருதத்தினையை அடுத்து வைத்தார்.

மருதம் என்ற சொல்லே ஊடியும் கூடியும் போகம் நூகர்தலைக் குறிக்கும்.

பரத்தையிற் பிரிவுபோலப் பிரிவு ஓப்புமை நோக்கி நெய்தலை இறுதியில் வைத்துள்ளார். நெய்தற்பறை இரங்கற் பறையாதலின் நெய்தல் இரக்கத்தைக் குறிக்கும் என்று குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கதாகும்.

காலப்பாகுபாடு

முதல் பொருளின் மற்றொரு பகுதியாகிய காலத்தைப் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்று பகுத்துக் கூறுவர்.

பெரும்பொழுது	-	ஓர் ஆண்டின் ஆறு உட்கூறுகள்
சிறுபொழுது	-	ஒரு நாளின் உட்கூறாம்
கார்காலமாவது	-	மழை பெய்யும் காலம்
கூதிர்காலம்	-	அதற்குரிய மாதம் ஆவணி, புரட்டாதி
முன்பனிக்காலம்	-	குளிர்காலம், ஜப்பசி, கார்த்திகை
பின்பனிக்காலம்	-	மார்கழி, தை
		மாசி, பங்குனி

இளவேனில்	சித்திரை, வைகாசி
முதுவேனில்	ஆனி, ஆடி ஆகும்.
சிறுபொழுதை வைகறை, விடியல், ஏற்பாடு, நண்பகல், மாலை, யாமம் என்று குறிப்பிடுவர்.	
வைகறையாவது	இராப்பொழுதின் பிற்காறு
விடியலாவது	பகற்பொழுதின் முற்காறு
எற்பாடு என்பது	பகற்பொழுதின் பிற்காறு
நண்பகலாவது	பகற்பொழுதின் நடுக்காறு
யாமம் என்பது	இராப்பொழுதின் நடுக்காறு
மாலையாவது	இராப்பொழுதின் முற்காறு

எனவே பொழுது பகுக்கப்பட்டுள்ளதை ஆராய்ந்து உற்று நோக்குங்கால் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு ஏற்பவும் விணைமேற்செல்லல், விணைமுடித்தல் போன்ற தொழில் நிலைகளுக்கு ஏற்பவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது புலனாகிறது.

கருப்பொருள்

முதற்பொருளிலிருந்து தோன்றுவது கருப்பொருள். அது இடத்திற்கேற்றவாறும், காலத்திற்கேற்றவாறும் தோன்றும், தெய்வம், மக்கள், உணவு, தொழில், விலங்கினங்கள், பறவையினங்கள், நீர், பூபோன்றது.

இதனைத் தொல்காப்பியம்,

"தெய்வம் உணாவே மாரும் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிய"⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் கூறுகிறது.

இக்கருப்பொருள்கள் அனைத்தும் ஜந்தினைக்கும் மாறுபடும். மலைநாட்டில் இருக்கும் பொருள்கள் வேறு; சமவெளிகளில் காணும் பொருள்கள் வேறு. மலைப்பகுதியில் காணக்கூடிய விலங்கினங்களையும் பறவையினங்களையும் கடலை ஓட்டிய பகுதிகளில் காணப்பதற்கு. அப்பகுதி வாழ் மக்கள் அவற்றை ஓட்டில் வைத்து வளர்ப்பனர். ஒவ்வொரு இடத்திலும் (திணையிலும்) கடவுள் வழிபாடும் மாறுபட்டிருக்கும். இவ்வேற்றுமையை இன்றும் சாதாரண மக்களிடம் காணலாம்.

உரிப்பொருள்

மக்கள் வாழ்க்கையை ஓட்டி இருக்கும். அவர்கள் வாழும் வாழ்க்கை நெறி உரிப்பொருள் என்று கூறினாலும் தவறாகாது. உரிப்பொருளைத் தமிழர்கள் ஜந்து வகையாகப் பிரித்துக் காட்டுவர்.

இதனைத் தொல்காப்பியர்,

"புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேறங் காலைத் திணைக்குரிய பொருளே"⁷

என்ற நூற்பாவால் குறப்பிடுவர்.

புணர்தல்	- தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழல்
இருத்தல்	- பிரிவற்ற தலைவன் வருந்துணையும் தலைவிதலைவன் வந்து விடுவான் என்று ஆழ்றியிருத்தல்
இரங்கல்	- ஆற்றாமை
ஊடல்	- தலைவன் தலைவியரிடையே ஏற்படும் சிறு சண்டை

கைக்கிளை

ஒருதலைக் காதல், காமஞ்சாலா காதற் சிறுமியை காமஞ்சான்ற ஆடவன் விரும்புவது. காதல் ஒருவர் மீது உதிப்பது. மற்றவர் பால் பருவம் வாராது சிறுமியாயிருப்பதால் பால் உணர்ச்சி தோன்றாத நிலைமையும் கொண்டது என்று கைக்கிளைக்கு விளக்கம் கூறுவர். புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளை என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குப் பொருள் கூறும். இளம்பூரணர் புல்லாமல் தோன்றும் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும் என்றுபொருள் கூறியுள்ளார்.

பெருந்தினை

பெருந்தினை என்பது பொருந்தா காமம், காமத்தால் ஏற்படும் விளைவுகள் வயதினாலோ மனத்தாலோ பொருத்தமின்றி மாறுபட்ட நிலையில் குழல் காரணமாக ஏற்படுகின்ற விளைவு. இதனை, வெள்ளைவாரணார் ஓவ்வாக்காமத்தால் நிகழும் வழி பெருந்தினைக்குரிய பொருந்தா நிலைகள் என்கிறார்.

நானில மக்கள் வாழ்வியல்

நம் ஆதிமக்கள் மலையில் தான் வாழ்ந்தனர். மக்களின் வாழ்க்கைக்கு முதல் தேவை உணவு. கற்களை கருவிகளாகக் கொண்டு வேட்டையாட ஆரம்பித்தனர். இவர்கள் மலைகுகைகளில் வசித்தனர். இயற்கையில் கிடைத்த மூங்கில் அரிசி, தேன், கிழங்கு போன்றவைகளை உண்டனர். நீரின்றி உலகம் அமையாது போல அன்பின்றி மனிதர் இல்லை. தலைவன் தலைவியும் அன்புடன் சந்திக்கும் இடமாக இம்மலைநிலம் இருந்தது. இவர்கள் மலையில் வாழும் தெய்வத்தை வழிபட்டனர் என்பதை "சேயோன் மேய மைவரை உலகம்" எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

மூல்லை நில மக்கள் மலைக்கு அடுத்துள்ள காட்டுப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்ட மக்கள் பயிர் செய்யவும் முயற்சி செய்தனர். தனக்கும் கால்நடைகளுக்கும் வேண்டிய பயிர்களை உற்பத்தி செய்தனர். தலைவனும் தலைவியுமாக இல்லற வாழ்க்கை நடத்தினர்.

நாகரிகம் வளர்ந்த நிலையில் உள்ள மக்கள் வளமிக்க நிலங்களை நெல்லை பயிரிடும் வயல்களாக மாற்றினர். இதற்கு ஏற்றகாலம் விழியல் என்பதை தொல்காப்பியர் "வைகறை விழியல் மருதம்" என்று கூறியுள்ளார். ஒரு பொருளைக் கொடுத்து மற்றொரு பொருளைப் பெறும் வணிகராக உயர்ந்தவர்கள் நெய்தல்நிலமக்கள். இவர்கள் வழிபடும் தெய்வம் வருணன். இதனை தொல்காப்பியர் "வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்" என்றார்.

பாலைநில மக்களின் இயல்பு

பாலைநிலம் நீர் இன்றி வறண்ட பாலைவனாம். இந்நிலத்தைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. இந்நிலமக்களிடம் உழைக்கும் எண்ணம் இல்லை, அங்கு வாழ்ந்தோர் கள்வர்கள். இவ்வாறு பாலைநில மக்கள் வாழ்க்கை நிலையை அறியலாம்.

முடிவுரையாக இக்கட்டுரையில் தொல்காப்பிய அகத்தினையியலில் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை எப்படி நிலவியிருந்தது என்பதனை முப்பொருள்களின் வாயிலாக அறியப்பட்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்.பொருள்.அகம். நூ.4
2. குறள்.ஈ 484
3. அகம். நூ.2
4. சிலம்பு, காடுகாண்காதை, 64-66
5. மேலது, நூ.5
6. மேலது, நூ.20
7. மேலது, நூ.16

தொல்காப்பியரும் தொல்காப்பியலும்

தா.க.அனுராதா.

முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வாளர்.

தமிழியல் துறை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களுள் தொன்மையானதும் தன்னிகரற்றதுமாக விளங்குவது தொல்காப்பியம். அக்காலத் தமிழகத்தை, தமிழ் நாகரிகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் நூல் எனச் சொன்னால் மிகையாகாது, தொல்காப்பியர் புவியியல், வானியியல், கணிதம், இயற்பியல், மருத்துவம், உளவியல், உயிரியல், மொழியியல்..... போன்ற பல துறைகளிலும் ஆழந்த புலமை பெற்றிருந்தார் என்பதற்கு அவர் இயற்றிய தொல்காப்பியமே சான்றாகும். தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் அறிவியல் கருத்துக்களை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் இலக்காக அமைகிறது.

புவியியல்

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் பனம்பாரனார்,

"வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ்சூறு நல்லுலகம்"

என்று கூறுகிறார். அவரது கருத்துப்படி வடக்கே வேங்கடமலையும், தெற்கே குமரியையும் எல்லையாகக் கொண்டிருந்த நிலப்பகுதியே மழந்தமிழகம். அக்காலத்தே புலவரும் மக்களும் நிலவியல் அமைப்பு (Geographical Structure) பற்றிய அறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியப் பாயிரமே சான்றாக விளங்குகிறது.

நிலம், நீர், ஆகாயம் இம்முன்றும் சேர்ந்தது உயிர்க்கோளம் அல்லது உலகுமிர் (Biosphere) எனப்படும். தொல்காப்பியர் முதலில் உலகையும், உலகின் கண் உறையும் உயிர்களையும், பின்னர் பகுத்தறியும் மனிதரையும் முறையே கண்டு ஆராய்ந்துள்ளபண்பு வியக்கத்தக்கதாகும். பரந்து விரிந்தினால் இவ்வுலகம் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஜூந்தின் சேர்க்கையே,

"நிலம்தீநீர் வளி விசம்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதினை ஜம்பால் இயனெறி" (தொல்:1589)

எனகிறார். இதனையே புறநானூறு.

"மண்தினிந்த நிலனும் நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும் வளித்தலைஇய தீயும்" (புறம்:2)

தீயொடு முரணிய நீரும் ஜம்பெரும் பூத்த தியற்கை போல் எடுத்துரைக்கின்றது. ஜம்பெரும் பூதங்களும் இயற்கையானவை. இயற்கை என்றும் அழியாதது எனகிறது புறம்.

"நிலம்" என்பதற்கு இடம், தளம், தேசம், நானிலத்தின் பொது, பூமி என்னும் பல பொருள்களை மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதித் தருகிறது. முதற்பொருளாக நிலத்தையும், காலத்தையும் குறித்த தொல்காப்பியர் அடுத்த நூற்பாவிலேயே நிலத்தின் தன்மை அடிப்படையில் பிரித்து நானிலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே" (தொல்: 951)

என்பதால் காடு, மலை, வயல், கடல் என்றும் அவற்றைச் சார்ந்த நிலமும் முறையே மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலாக நானிலங்கள் பகுக்கப்பட்டிருந்தமை அறியலாம்.

தலைவன் தலைவியின் வாழ்வியல் இந்த நான்கு வகையான நிலப் பாகுபாட்டிலேயே நிகழ்வதாக தொல்காப்பியர் சட்டுகிறார். காடாகிய நிலத்தை மூல்லை என்றும், மலைகள் பொருந்திய நிலத்தை குறிஞ்சி என்றும், வயல் நிலத்தை மருதம் என்றும், நீர் பொருந்திய கடல் வாழிடத்தை நெய்தல் என்றும் பிரித்து மக்களின் வாழ்க்கையை நிலவியல் கூறுகளால் ஒப்பிடுகிறார்.

பாலையின் தோற்றம் இயற்கையன்று நிலைத்ததும், அன்று. சோலைநிலம் பாலையாவதும், பாலைநிலம் சோலையாவதும் என்றும் நிகழக் கூடியதாகும். ஆதலின் தொல்காப்பியர் பாலையை நிலப் பாகுபாட்டில் சேர்க்கவில்லை. தமிழகம் நானில அமைப்புடையது என்பதும், பாலை என்பது நானிலத்தின் திரிந்த நிலையில் காணப்படும் நிலம் என்பதும் தமிழகம் ஜந்தினை தழுவிய நானில அமைப்புடையது என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இதனை

"மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப் பாலை

என்பதோர் படிமம் கொள்ளும்" (சிலப்பதிகாரம்: காடுகாண்காரை 64-66)

இச் செய்யுள் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் நம்நாடு முன்று பக்கம் கடலாலும் ஒரு பக்கம் நிலப்பரப்பாலும் அமைந்துள்ளது என்பதனை தொல்காப்பியர்,

'எறிகடல் வரைப்பின்" (தொல்: 1193)

என்கிறார். மூவேந்தரும் ஆண்ட பகுதிகளைக் கூறி தமிழ்நாட்டிற்கு எல்லை வரையறுத்துள்ளார். இவற்றை,

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நூற்பெயர் எல்லை" (தொல்: 1336)

எனும் நூற்பா வழி அறியலாம். இவ்வாறு நம் நாட்டின் நில அமைப்பையும் எல்லைப் பரப்பையும் வரையறுத்துக் கூறியிருக்கும் தொல்காப்பியரின் திறன் வியக்கத்தக்கதாகும்.

வானியல்

பண்ணைத் தமிழ் மக்கள் நாளும், கோளும், கிழமையும் பார்த்து வாழ்ந்ததைத் தொல்காப்பியத்தில் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய இரண்டு கோள்கள் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

"காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வருஉம்" (தொல்: 541)

ஏனைய கோள்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் அந்நாளில் இடம் பெறவில்லை.

தொல்காப்பியர் மாதத்தை திங்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். திங்கள், மதி என்னும் பெயர்கள் சந்திரனாகிய ஒரு கோளையும் குறிக்குமாகையால் அச்சந்திரனின் இயக்கத்தால் காலங்களுள் ஒன்றாகிய திங்கள் (மாதம்) கணிக்கப்பட்டது. சந்திரனைக் கொண்டு மாதங்கள் கணிக்கப்பட்டதால் சந்திரனுக்கு உரிய பெயர்களாகிய திங்கள், மதி என்னும் பெயர்கள் மாதத்தைக் குறிக்கவும் பயன்பட்டன.

'திங்களும் நானும் முந்துகிளன்தன்ன' (தொல்:286)

என்று சந்திரனுக்கும், மாதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

வானத்தில் மின்னிய ஓளிப்பொருட்களை ஆராய்ந்து நாள், மீன், கோள்மீன் என வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றினால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகளையும் அறிந்து கூறியுள்ளார். உதாரணமாக, அரசன் தன் குடிமக்களைக் காக்கும் பொருட்டு போருக்குச் செல்லுதல் மரபு. இக்காலத்தில் கோள்களால் இடையூறு ஏற்படின் அக்காலத்திற்கு முன்பே வெண்கொற்றக் குடையை நல்ல நாளில் அனுப்புவர் என்பதை,

"குடையும் வானும் நாள் கோள் அன்றி...." (தொல்:1014)

எனும் நூற்பா வழி அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஆறு பருவங்களே தமிழகத்தின் அமைப்பிற்கு மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. குரியனின் சுழற்சி அடிப்படையில் பருவத்திற்கு இரண்டு மாதம் என்ற விதத்தில் ஏற்படையதாகவும் அமைகிறது. தொல்காப்பியர் மாறிவரும் காலநிலைகளைக் கண்டுணர்ந்து ஒர் ஆண்டினை,

கார்காலம்	-	ஆவணி, புரட்டாசி
கூதிர்காலம்	-	ஜப்பசி, கார்த்திகை
முன்பனிக்காலம்	-	மார்கழி, தை
பின்பனிக்காலம்	-	மாசி, பங்குனி
இளவேனில்	-	சித்திரை, வைகாசி
முதுவேனில்	-	ஆளி, ஆடி
எனப் பகுத்துப் பெரும்பொழுதுகள் என்னும் பெயரால் வழங்கியுள்ளார். ஒரு நாள் என்னும் அளவினையுடைய காலத்தை,		
வைகறை	-	இரவு 2 மணி முதல் காலை 6 மணிவரை
காலை	-	6 மணி முதல் 10 மணிவரை
நண்பகல்	-	10 மணி முதல் 2 மணி வரை
எற்பாடு	-	2 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை
மாலை	-	6 மணி முதல் இரவு 10 மணி வரை
யாமம்	-	இரவு 10 மணி முதல் 2 மணி வரை

எனும் ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்துச் சிறு பொழுதுகள் எனக் கணக்கிட்டுள்ளார்.

தமிழகம் கார்காலத்தில் மழை பெறுவது வடக்கிழக்குப் பருவக்காற்றால் தான் நிகழ்கிறது. இதனை அறிந்து பருவங்களைப் பகுத்திருக்க வேண்டும். இச்செய்தியை,

"பெருங்கடல் முகந்த இருங்கிளைக் கொண்டு

இருண்டுயர் விசும்பின் வலனேர்பு வளைன்றி" (அகம்: 188)

எனும் அகநாநாற்று பாடல்வரிகள் பறைசாற்றுகின்றன. எனவே திசைசதோறும் வரும் காற்று, பருவந்தோறும் வரும் காற்று அவற்றால் பெரும் மழை பற்றியும் தொல்காப்பியர் அறிந்திருந்தார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

கணிதம்

ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது கணிதம். கணிதத்தின் அடிப்படைச் செயல்கள் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் ஆகும். இதில் முதல் மூன்று செயல்கள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளன. அவற்றில் பெருக்கல் செயல்தான் அதிகமான நூற்பாக்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கூட்டலின் கருக்கமே பெருக்கல் என்பதையும் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

"பிரிநிலை வினாவே எதிர்மறை ஓழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
இருமூன்று என்ப ஒகாரம்மே"

(தொல்: 741)

இதில் இருமூன்று என்பது இரண்டு மூன்று ($2 \times 3 = 6$) ஆகும்.

பண்ணைத்தோண்றிய எண்நான்கு பொருளும்
கண்ணிய பூனே நால்நான்கு என்ப

(தொல்: 1195)

இதன்மூலம் தொல்காப்பியரின் கணித அறிவு நமக்குப் புலப்படுகிறது. எண்நான்கு பொருளும் என்று முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளை விரித்துக் கூறிய அவரே, நால் - நான்கு என்ப என்று பதினாறாகவும் தொகுத்தும் கூறியுள்ளார். நகை, அழுகை, இளிவரல், அச்சம், மருட்கை, பெருமிதம், வெளுளி, உவகை இந்த எட்டு மெய்ப்பாடுகளும் எவ்வாறெல்லாம் தோன்றும் என்று மனித குணாதிசயங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

வாகைத் திணையின் தன்மைகளைக் கூறுமிடத்து.

"நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும்"

என்பதில் நாலிரு ($4 \times 2 = 8$) எட்டு என்றும் கூறுகின்றார்.

தரவுக்கு அடிவரையறை கூறுமிடத்து,

"தரவே தானும் நாலடி இழிபாய்
ஆறிரண்டு உயர்வு ஏறவும் பெறுமே"

(தொல்: 1390)

என்று தரவு நான்கடியாகக் குறைந்த நிலையிலும், பன்னிரண்டடி மிகுந்த நிலையிலும் வரும் என்பதைச் சுட்டுமிடத்து ($6 \times 2 = 12$) என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் மெட்டிக் அளவைகள் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் கணக்கீடுகள் இம்முறையில் எளிதானது. நீட்டல், நிறுத்தல், முகத்தல் அளவைகள் யாவும் மெட்டிக் முறையில் உள்ளன. ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் கழஞ்சு, தொடி, உழக்கு, கல் போன்ற அளவைப் பெயர்கள் பல நூற்பாக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

பத்து என்பதன் முன்னர் நிறைப் பெயரும், அளவுப் பெயரும் வரும்போது அவை பதின்கழஞ்சு, பதின்தொடி எனவாரும் என்பதை.

"நிறை மளவும் வருஞங்காலையும்
குறையா தாகும் இன்னென்சாரியை"

(தொல்: 436)

என்பதை இந்நாற்பா மூலம் அறியலாம்.

எழுத்துக்கு அளவு கூறும்பொழுது தொல்காப்பியர்,

"கண்ணிமை நொடியென அவவே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறே"

(தொல்: 7)

எனக் கூறுகின்றார். இன்றைய அறிவியல் அறிஞர்கள் கண்ணிமைக்கும் காலம் அரைக்கால் மாத்திரையே என்று தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

மருத்துவம்

மெய்ப்பாடு பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறும் கருத்தும் அறிவியல் அடிப்படைத் தேவையாகும். உவகை எனும் மெய்ப்பாடு தோன்றக் காரணங்கள் சுட்டும் தொல்காப்பியம், விளையாட்டினையும் ஒன்றாக சுட்டுகிறது.

'செல்வம் புலனே புனர் விளையாட்டென'

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே" (தொல்: 1205)

விளையாட்டு மகிழ்ச்சிக்குரியது என்பது பொதுக்கருத்து. விளையாட்டு உடல் சோர்வினைப் போக்கி உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவது என அறிவியல் கூறும் செய்தியைப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

உயிரியல்:

தொல்காப்பியர் தமது காலத்தில் வழங்கப்பட்ட உயிரினப் பெயர்களை நால் முழுவதும் கூறியிருந்தாலும் சிறப்பாக மரபியலில் கூறியுள்ளார். தன் கருத்தைத் தான் கருதியவாறு கேட்போரும். கற்போரும் அறிந்து கொள்ளும்படி கூறுகின்றவர்களே சிறந்த புலவர்கள். இம்முறையில்தான் தொல்காப்பியர் சொற்களின் மரபுகளை நன்கு அறிந்து பயன்படுத்தியுள்ளார்.

"தெய்வம் உணாவே, மாமரம், புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகை

அங்வகை பிறவும் கருவென மொழிப்" (தொல்: 964)

என உணர்ந்தவர் தொல்காப்பியர். இதற்கு உரை எழுதும் போது உரையாசிரியர்கள் தம் காலத்தில் வழங்கிய உயிரினப் பெயர்களைத் தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு உரைப்பர்.

தொல்காப்பியரால் மரம், பூ என்று கருதப்படும் கருப்பொருள்கள் மரபியலில் ஓரறிவுயிராகும். மா. புள் ஜயறிவுயிராகும். மூல்லை நிலத்து.

மா	-	மான், முயல்
மரம்	-	கொன்றை, குருத்து, புதல்
புள்	-	கானாங்கோழி
பூ	-	மூல்லை, பிடவு, தளவு

இக்கருப்பொருள்களின் மூலம் ஓரறிவுமிருயும், ஜயறிவுமிருயும் நாம் அறியலாம்.

அண்மைக் காலத்து மரம், செடி, கொடிகளுக்கு உயிர் உண்டு என்று அறிவியல் அறிஞர்கள் கண்டுபிடித்தனர். ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழர்கள் அவற்றிற்கு உயிர் உண்டு என்பதை அறிந்து இருந்தனர். உயிர் மட்டுமன்றி அறிவும் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் அறிந்திருந்தனர். அதனால் தான் அறிவு வகையால் உயிர்களைப் பிரித்தனர்.

"ஓன்ற றிவதுவே உற்று அறிவதுவே

இரண்டறிவதுவே அதனொடு நாவே

மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே

நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆற்றறிவதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே"

(தொல்: 1526)

இவையன்றி ஓவ்வொருவகை உயிர்ப் பாகுபாடுகளுக்கும் உரியன் இதுவெனப் (நூற்பா: 1527 - 1532) பகுத்துக் கூறுவர்.

உயிர்களை ஓரறிவுபிர் முதல் ஆற்றிவுயிர் ஈறாக அறுவகையாகப் பகுத்துரைக்கும் முறை தமக்கும் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே இருந்தது என்பதை "நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே" என்ற தொடரால் விளக்குவர். மெய், வாய், மூக்கு, கண், செவி என்னும் ஜம்பொறிகளையும் மனமும் ஆகிய அறுவகை வாயில்களையும் படிப்படியாகப் பெற்று அறிவில் சிறந்து விளங்குகின்றன உயிர்த் தொகுதிகள். அதனால்தான் உயிர்த் தொகுதிகளை அறுவகையாகப் பகுத்துள்ளார். இவ்வாறு பகுக்கப்பட்டுள்ள முறையினால் தொல்காப்பியரின் உயிரியலறிவு நன்கு புலப்படும்.

தொல்காப்பியர் புல்லுக்கும் மரத்துக்கும் வேறுபாடு காட்ட எண்ணியவர்.

"புறக்காழனவே புல்லென மொழிப"

"அகக்காழனவே மரமென மொழிப" (தொல்: 1585)

எனப் பகுக்கின்றார். புறத்தில் வைரம் உடைய தென்னை, பனை முதலியவற்றைப் புல என்றும், உள் வைரம் உடைய தேக்கு, மா, பலா முதலியவற்றை மரம் என்றும் விளக்குகின்றார். இப்பகுப்பை இன்றைய தாவரவியல் வல்லுநர்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

தாவரங்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் அறிவியல் முறையில் பெயரிட்டு அழைக்கும் முறையினை இன்றைய உயிரியல் வல்லுநர்கள் யயன்படுத்தியுள்ளனர். தொல்காப்பியர்.

"குழவியோடு இளமைப் பெயரே" (தொல் : 1500)

"யாத்தஆண்பால் பெயரென மொழிப" (தொல்: 1501)

"அந்தம் சான்ற பிடியோடு பெண்யே" (தொல் : 1502)

என்றும் உயிர்களின் இளமை, ஆண்பால், பெண்பால் பெயர்களை வகைப்படுத்திக் கூறுகிறார். இவ்வாறு ஒரு மொழியியல் அறிஞரான தொல்காப்பியர், அறிவியல் வசதியும் வளர்ச்சியும் இல்லாத மிகப் பழங்காலத்திலேயே செய்திருப்பதைப் பார்க்கும் போது வியப்பாக இருக்கிறது.

முடிவுரை

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் தன் அறிவுத் திறத்தால் ஆராய்ந்து கூறியுள்ள அறிவியல் கருத்துக்கள் இக்கால அறிவியல் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் உள்ள அறிவியல் செய்திகள் இன்றைய காலகட்டத்தில் வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் உண்டாக்கும் ஒரு பெட்டகமாகத் தமிழுக்கு அமைந்திருக்கிறது என்பதில் ஜயமில்லை.

தொல்காப்பியம் காட்டும் மரபுகள் : ஒரு பார்வை

மு.விஜயகுமார், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

மக்கள் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப இலக்கணம் வகுத்த பெருமை தொல்காப்பியரைச் சாரும். பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த முறையையும், வாழ்வின்பம் துய்த்ததற்குத் துணைபுரிந்த தமிழ் மொழியின் இயல்பையும் தொல்காப்பியம் உரைப்பதனை, "வேறு எம்மொழி இலக்கணத்திலும் காணப்படாத நில பாகுபாடு, மக்கள், ஏனைய உயிர்கள், மரங்கள், செடிகள், மலர்கள், மக்களது ஒழுக்கங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியன கூறப்பட்டிருக்கக் கண்டேன்" என்னும் கூற்றால் அறியலாம்!

தொல்காப்பியம் இலக்கண நூல் மட்டுமன்றி மொழி நூலாகவும் ஆய்வு நூலாகவும் அமைந்துள்ளது என்பதனை, "தமிழர்களும் தமிழர்களைப் பற்றி அறிய விரும்புவோரும் தவறாது கற்றிய வேண்டிய தனிப்பெரும் நூல்"¹² என்பர். எனவே, தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றுத்திகாரத்திலும் மரபுகளைப் பற்றி கூறியுள்ளார். அதனை மேலோட்டமான பார்வையில் ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகிறது.

மரபுப் பற்றி உரையாசிரியர்களின் கருத்து

புலவர்கள் எப்பொருளை எச்சொல்லில் கூறினார்களோ, அப்பொருளை அச்சொல்லால் கூறுவது மரபு அல்லது வழக்கு என்று கூறப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம் "மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபு"¹³ எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

"இறையனார் களாவியல் உரைக்காரர் 'மரபு' எனினும் 'இலக்கணம்' எனினும் ஒரு பொருட் பன்மொழி என்று கருதுகின்றார்."¹⁴

நச்சினார்க்கினியர் "காலந்தோறும் இடந்தோறும் வழக்குத் திரிந்தவற்றிற்கேற்ப வழுப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை"¹⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சேனாவரையர் மரபிற்கு விளக்கம் கூறும் இடத்து "பிறிதோர் காரணம் பற்றாது ஒரு பொருட்குரிய வழக்கு ஒரு பொருள் மேற்சென்றதெனப்படும்"¹⁶ என்பர்.

மேற்கூறிய கருத்துக்களைப் பின்பற்றி தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலாகக் கருதப்படும் நன்றால் மரபு என்பதற்கு,

"எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வர் ஹயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபு"⁷ எனக் குறிப்பிடுகிறது.

நன்னாலுக்கு உரையெழுதிய சங்கரநமச்சிவாயர் மரபினைப் பற்றி கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளார்.⁸

இதனை,

"யாதொரு பொருளை யாதொரு சொல்லான்
யாதொரு நெறியான் அறிவுடையோர்
சொன்னார்களோ அப்பொருளை அச்சொல்லான்
அந்நெறியாற் சொல்லுதல் மரபாம்"⁹ என்பர்.

மரபு பற்றி பிற்காலப் பாட்டியல் நால் குறிப்பிடும்போது,

"முன்னோர்கள் சென்ற நெறியில் சென்று செய்திகளைத்
தொகுத்துத் தருகின்ற காரணியம் பற்றி நாம்கு
மரபு என்றோரு பெயரும் உண்டு"¹⁰ என்கிறது.

இதனால், மரபிற்கு நால் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டென்பதனை அறியலாம்.

மேலும், மரபு என்பது உலகில் உள்ள இருத்தினைப் பொருளையும், இருவகை வழக்காகிய உலக வழக்கு, நாடக வழக்கு என்ற நிலைகளில், சான்றோர்களால் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் முறைமையாகும் என்பதை சான்றுகளால் உறுதிபட அறியலாம்.

தமிழ் மரபின் சிறப்பு

உலகமொழியியல் வரலாற்றில் மேனாட்டு இலக்கண மரபுகளாகிய கிரேக்க, லத்தீன் மரபுகளும், வடமொழி இலக்கண மரபும், தமிழ் இலக்கண மரபும் மிகப்பழமையும் சிறப்பும் வாய்ந்தவைகளாகும். இப்பழமையான மரபுகளின் தன்மை வளர்ச்சி, வரலாறு ஆகியவற்றை ஆராயும் பொழுது தமிழ்மரபு மற்ற மரபுகளினின்றும் தனித்து நிற்கும் சிறப்புடையது என்பது புலனாகிறது. இச்செய்தியினைத், "தமிழ் மரபு மேனாட்டு வடமொழி இலக்கணமரபுகளுடன் மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கினால் சிறசில ஒற்றுமைகளைக் கொண்டிருப்பினும் அடிப்படையில் அவற்றினின்று வேறுபட்டுத் தனித்துயர்ந்து நிற்கிறது. தொல்காப்பியம் மிக நெடிய அம்மரபினைப் போற்றி பொதிந்து வைத்திருக்கும் கருவுலமாக இன்றளவும் நின்று நிலவுகின்றது என்னும் மேற்கோளால் அறியலாம்"¹¹

இத்தகு சிறப்புவாய்ந்த தமிழ் மரபினை இருவகையில் அடக்கலாம். அவை,

1. இலக்கிய மரபு
2. இலக்கண மரபு   என்பனவாகும்.

இலக்கிய மரபு

மரபின் அடிப்படை பழமை பாராட்டுவது என்று கருதப்படுகிறது. உலகில் பல பொருட்களில் நாம் மரபைப் பின்பற்றுகிறோம். இத்தகைய மரபு இல்லையனில் ஒருவரால் படைக்கப்பெற்ற படைப்பு மற்றவரால் அனுபவிக்கப்படாமல் போய்விடும். எனவே, இலக்கியமும் மரபுகளை ஓட்டி நிலைத்திருக்கும் ஒரு கலை எனக்கூறலாம்.

இதனை, "மனிதன் படைக்கும் இலக்கியமும் காலத்திற்கேற்ப புதிய வடிவங்களைப் பெற்ற போதிலும், பழைய இலக்கியங்களின் தொடர்பையும் அடிப்படையையும் விடுவதில்லை. அவற்றையே இலக்கியமரபு என்று கூறுதல் வழக்கம்"¹² என்பர் ஆய்வறிஞர்.

இலக்கிய மரபு பற்றி,

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"¹³ என்று தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது.

இலக்கண மரபு:

ஒரு மொழி பற்றிய நூல், அம்மொழியின் இலக்கண அமைப்பைப் பற்றி பேசவதுடன் அம்மரபுகளைப் பற்றியும் மொழி பேசும் இனத்தவரின் பிறபன்பாட்டுக் கூறுகளைப் பற்றியும் பேசவது பொருத்தமானதாகும். இவ்வண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கண மரபு, எழுத்து, சொல்லுடன் பொருளையும் சேர்த்திருப்பது தமிழ் இலக்கண மரபின் தனிச்சிறப்பாகும்.

இதற்கு, "பொருளியலை இலக்கணத்தின் பகுதியாக அமைத்த ஒன்றுமே தமிழ் இலக்கண மரபின் தனித்தன்மையை நிலைநிறுத்தப் போதுமானதாகும்"¹³ என்னும் மேற்கோள் அரணாவதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பிய மரபுகள்

தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தை எழுத்து என மங்கலச் சொல்லால் தொடங்கி நூல் என மங்கலச் சொல்லால் முடிக்கின்றார். பிற்காலத்துப் பட்டியல் நூல்களின் ஆணைக்கு ஏற்பத் தொடக்கமும் முடிவும் இருத்தலால் தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இத்தகைய நூல் மரபு கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை அறியலாம்.

எழுத்தத்திகார மரபுகள்

தொல்காப்பியத்தில் 27 இயல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் மரபு என முடிவன நூல் மரபு. மொழி மரபு, தொகைமரபு, விளிமரபு என்னும் நான்கு இயல்களாகும். இவ்வியல்களில் கூறப்பட்ட செய்திகள் காலத்தால் மாறுபடுவதற்கு உரியவை அல்ல எனலாம்.

இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் போன்றோர் எழுத்தத்திகாரத்திற்கு உரையெழுதியுள்ளனர். இவ்விருவரும் எழுத்தத்திகாரச் செய்திகளையும் அமைப்பையும் பேசியுள்ளனர்.

நூல் மரபு

எழுத்தத்திகாரத்தில் முதல் இயலாக அமைந்தது நூல் மரபு. அதில் எழுத்துக்களின் பெயர் மரபுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

உயிர், மெய், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், உயிர், மெய், சுட்டு, வினா என எழுத்துக்களின் பெயர்களும் காரணங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், எழுத்துக்களின் வடிவங்களும் மயக்கங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் கூறப்பட்ட செய்திகள் யாவும் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்தவை எனலாம். இவை யாவும் மாற்றப்படாதன. ஆதலால் எழுத்துக்களின் பெயர்மரபு கூறப்படாமையால் இவ்வியல் நூல்மரபு எனப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் தான் கூறக் கருதியதைப் பொதுப்படக் கூறியுள்ளதை இவற்றால் அறியலாம்.

"நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய

சுட்டி எழுதல் என்மனார் புலவர்"¹⁴

என்னும் நூற்பா தெளிவுபடுத்துகின்றது.

மொழிமரபு

இவ்வியலின்கண் மொழிக்கு, முதல், இடை, கடை நின்ற சில எழுத்துக்களின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம், அளபெட, மொழிகளின் வகை, போலி எழுத்துக்கள், மரக்குறுக்கம் போன்றன கூறப்பட்டுள்ளது.

எழுத்துக்கள் தனியாக ஒலித்தாலும் சொற்களின் கண் வழி ஒலித்தாலும் ஒரே வகையாகத் தான் ஓலிக்க வேண்டும் என்பது மரபு. இம்மரபைத் தொல்காப்பியர்.

"மொழிபடுத்து இசைப்பினும் தெரிந்து வேறு இசைப்பினும்
எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர்"¹⁵

என்னும் நூற்பாவால் தெளிவைபடுத்துகிறார்.

நிலம் - நிலன்

அறம் - அறும்

போன்று மயங்காத னகர ஈற்றுச் சொற்கள் அஃறினையில் ஒன்பது என்று கூறலாம்.

அவை, எகின், பியன், கடான், அழன், புழன், குயின், செகின், விழுன், வயான் என்பனவாகும். இம்மரபைத் தொல்காப்பியர்,

"மகரத்தொடர் மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர் மொழி ஒன்பாக்குது என்ப
புகர் அறுக்கிளாந்த அஃறினை மேன"¹⁶

என்னும் நூற்பாவில் குறித்துள்ளார்.

இவையாவும் காலத்துக்கேற்ப மாறுபடாமல் தொன்றுதொட்டு வழங்கப்படுவன. எனவே அவை மரபு எனப்பட்டன.

தொகை மரபு

இளம்பூரணர் தொகை மரபின் பெயர்க்காரணம் கூறும்போது, "அகத்தோத்தினுள் இருபத்து நான்கு ஈற்றினும் விரிந்து முடிவனவற்றையெல்லாம் தொகுத்து முடித்தலின் தெரகை மரபு எனப்பட்டது. மேல் புணரியலுட் கூறிய கருவிகளாற் செய்கைக் கூறும் வழி தொக்குப் புணரும் செய்கை கூறவின் புணரியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று"¹⁷ என்பார்.

இவ்வியலில் தொகுத்து முடித்தலும் மரபு பற்றிக் கூறுதலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு வகைகள் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதற்குத் தொகை மரபு எனப் பெயர் வந்தது எனலாம்.

இத் தொகை மரபில் உள்ள மொத்த நூற்பாக்கள் முப்பது. அவற்றில் மரபு பற்றி வரும் நூற்பாக்கள் இரண்டு. அவற்றுள் ஒன்று.

"ஞ, ன வென் புள்ளி முன் யாவும் ஞாவும்
வினையோ ரனைய என்மனார் புலவர்"¹⁸ என்பதாகும்.

'மனையாத்த' 'பொன்யாத்த' என்பன 'மண்ஞாத்த' 'பொன்ஞாத்த' எனவரும். யாவுக்கு 'ஞா' மாறுக வருவது மரபாகும். யாவர் என்னும் சொல் யார் என வருதலும் யாது என்பது யாவது என வருதலும் மருஉ வகையிற்சார்ந்து மரபாக வரும். எனவே, இவை எக்காலத்திலும் திரிவைபடுவன அல்ல என்பதை அறியலாம்.

சொல்லத்திகார மரபுகள்

தொல்காப்பியர் எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் நாடி என பாயிரத்துள் நிறுத்தமுறையால் கூறியுள்ளார். அவர் மேலும், இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லிலக்கணம் பற்றியும் கூறியுள்ளார்.

இளம்பூரணர் சொல் என்பதற்கு,

"சொல்லன்பது எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள்
அறிவூறுத்தும் ஒசை"¹⁹ என்பார்.

இதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் கூறுமிடத்து, 'சொல் என்றது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதினைப் பொருட்டன்மையும் ஒருவனுணர்தற்குக் கருவியாம் ஒசையை ஈண்டாக்கப்படுதல் என்றது'²⁰ என்று விளக்கம் தந்துள்ளார்.

சேனாவரையர் சொல் என்ன என்பதனை வரையறுக்கும் போது,
 "சொல்லாவது எழுத்தோடு ஒருபுடையான் ஓற்றுமை
 யுடைத்ததாய்ப் பொருள் குறித்து வருவது"²¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, சொல் என்பது எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படுவது . அது இருந்தினைப் பொருள்களின் தன்மையைக் கூறி ஒருவர் உணர்ந்து கொள்ளுதற்குக் கருவியாகிய ஒசை எனவும் பொருள்படும்.

சொல்லதிகார - கிளாவியாக்கத்துள் அவ்வழித்தொடரையும் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு என்னும் மூன்றியல்களிலும் வேற்றுமைத் தொடர்களையும் உணர்த்தப் பெற்றுள்ளன. பெயரியலில் பெயர் இலக்கணமும், வினையியலில் வினையிலக்கணமும் உரியியலில் உரிச்சொல் இலக்கணமும் எச்சவியலுள் எஞ்சியின் பிறவும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

வேற்றுமை பற்றிய மரபுகள்

வேற்றுமை எனப்படுவது பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும். தொல்காப்பியர் இவ்வேற்றுமையை மூன்று இயல்களில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். வேற்றுமையின் வகைமையினைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் முதலில் முன்னோர் கூறிய மரபினை ஏற்றுப் பின்பு தங்கருத்தினை நிறுவியுள்ளார்.

"வேற்றுமை தாமே ஏழேன மொழிப"

எனக்கூறி பின்பு,

"விளிகொள்வதன் கண் விளியோ டெட்டே"²²

எனத் தம் கருத்தினை உரைக்கிறார்.

சேனாவரையர்,

"வேற்றுமை தாமே யேழேன மொழிப எனப்பிறர்
 மதங்கூறி இச்சுத்திரத்தால் தந்துணி புரைத்தார்"²³

என்று குறிப்பிடுவதால் அறியலாம்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் மரபாகக் கொண்டு வரையப்பட்ட நூற்பாக்களில் வேற்றுமைப் பொருள் பாகுபாடுகள், உருபுகள், தொகைவிரி இயல்பு இவற்றை முன்னோர் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி குறிப்பிடுகிறார் எனலாம்.

வேற்றுமை மயங்கியலில் இரண்டாம் வேற்றுமையும், ஏழாம் வேற்றுமையும் சினைப்பெயரில் வரும். இரண்டும் ஏழும் முதல் சினைப் பெயர்களில் வரும். மூன்றாம் உருபும் ஆக்கமொடு கூடிய ஏதுப்பொருளில் வரும்போது மயங்கி வரும்.

உருபுவிரிந்து நிற்கும் இடம் குறித்தும், வெவ்வேறு உருபுகளை ஏற்று வருதலும் உருபு மறைந்து நின்று வரும். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் மரபாகக் கருதப்படுகின்றன.

விளிமரபில் உயர்த்தினை, அஃறினை, விரவுத்தினைப் பெயர்கள் ஈறு பற்றிக் கூறி அவற்றை விளக்குகையில் இருவகை வழக்கிலும் எவ்வெவ்வாறு திரிந்து வரும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது இலக்கண மரபாக வருவனவாகும். அவற்றை விட்டு வேறுவகையில் விளக்கப்படுவன அல்ல எனலாம். ஆதலின் விளியியல் என்று கூறாமல் விளிமரபு என்று இதனைத் தொல்காப்பியர் அமைத்துள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

பொருளாதிகார மரபியல்

பழந்தமிழர் வாழ்க்கை முறையினை மரபுநிலை பிறழாது கூறுவது பொருளாதிகாரம். இப் பொருளாதிகாரத்தில் மரபியலில் கூறப்பெற்ற மரபுப்பற்றி பொதுவாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் உயிர்களின் இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள், ஓன்றுமுதல் ஆழறிவுடைய உயிர்கள், அவற்றின் தன்மை பற்றியும் நால்வருணம் பற்றியும் நூல்பற்றியும் இவை போன்ற மரபு நிலைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதுகாறும் தொல்காப்பியத்தில் மரபு என்று முடிகின்ற இயல்களில் கூறப்பட்ட செய்திகளை மேலோட்டமான பார்வையில் பார்த்தறியப்பட்டது. மரபு என்னும் சொல்லுக்கு பல உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களையும் ஒருசேர கண்டறியப்பட்டது.

ஆய்வுக்கு பயன்பட்டவைகள்.

1. வ.உ.சி.தொல், பொருள், இளம் பதிப்புரை, ப.1
2. சி.இலக்குவனார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, ப.1.
3. தொல்.பொருள், நூ.545
4. சா.கிருஸ்ணமூர்த்தி, உரைச்சொற் களஞ்சியம், ப.204
5. தொல்.பொருள், செய்யுள், நூ.1.
6. தொல்.சொல்.சேனாவரையம், நூ.11.
7. நன்னால், சொல், பொது, நூ.388
8. மேலது,ப.359
9. மருதார் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு, பாட்டியல் நூல்கள், ப.228
10. ச.அகத்தியலிங்கம், இலக்கண ஆய்வுக் கட்டுரைகள், முன்னுரை, ப.14
11. மு.வ.இலக்கிய மரபு, 177
12. தொல்.பொருள்-அகத், நூ.53
13. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கிய மரபு, ப.XXIII
14. தொல்.எழுத்து, நூ.6
15. தொல்.எழுத்து, மொழி மரபு, நூ.29.
16. மேலது, நூ.49.
17. தொல்.எழுத்து (இளம்பூரணர்),ப.50.
18. தொல், எழுத்து, தொகைமரபு, நூ.4.
19. தொல், எழுத்து, குற்றியலுகரப் புணரியல், நூ.69.
20. தொல், சொல், நச்சர்உரை, ப.1.
21. தொல், சொல், சேனாவரையம், ப.1
22. தொல், சொல், வேற்றுமையியல், நூ.1.
23. மேலது, நூ.2.
24. தொல், சொல், சேனாவரையம்,ப.57

தொல்காப்பியரின் புவியியல் வானியல் சிந்தனைகள்

முனைவர். இரா.ரெங்கம்மாள் எம்.எ.பிகெய்ஷ.டி.

பேராசிரியை. தமிழ்த்துறை
அ.மி.ம. கலைக்கல்லூரி. சி.க.புதூர்.

தமிழிலக்கண வரலாற்றில் எவ்வளவு இலக்கண நூல்கள் தோன்றினாலும் தொல்காப்பியத்திற்கென்று தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு அறிவியல் வளர்ச்சி ஏதுமற்ற நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த தொல்காப்பியர், புவியியல், வானியியல், விலங்கியல், வேதியியல், கணிதவியல், உளவியல், மொழியியல் போன்ற பல துறைகளிலும் ஆழ்ந்த புரலமை பெற்றிருந்தார் என்பதற்கு அவர் இயற்றிய தொல்காப்பியமே சிறந்த சான்றாகும்.

புவியியல் என்பது நிலவுலகின் அமைப்பினையும், அவ்வளவு நிலத்து மண்வளத்துக்கேற்ப பயிர் வகைகளையும், பயிரிடும் முறைகளையும், தட்பவெப்ப நிலைகளையும் பற்றிக் கூறும் இயல் ஆகும். இவற்றையெல்லாம்நவீன கருவிகள் இல்லாத கரவத்திலேயே கண்டுணர்ந்து, இக்காலப் புவியியலாளர்களுக்கும், வேளாண் வஸ்வுநர்களுக்கும் வழிகாட்டும் வகையில் புவியியல் பற்றிய சிந்தனைகளையும் வானியியல் பற்றிய சிந்தனைகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

புவியியல் பற்றிய சிந்தனைகள்.

புவியாகிய நிலம் என்பதற்கு 'இடம், தளம், தேசம், நானிலத்தின், பொது, பூமி என்னும் பல பொருட்களைத் தருகின்றது மதுரைத் பேரகராதி.' இங்கு நிலம் என்பது நானிலத்தையும் குறிக்கும் பொதுச் சொல் என்றபொருளில் நால்வகை நிலம் பற்றிய சிந்தனையைத் தருகின்றது. பின்னர் குறிஞ்சியும் மூல்லையும் சேர்ந்து காலப்போக்கில் பாலை என்றொரு நிலம் தோன்றியது. தொல்காப்பியர் எந்தெந்த நிலத்தில் என்னென்ன பயிர்கள் வரும் என்று கூறினாரோ அவையே இன்றும் பயிரிடப்படுகின்றன. எனினும் இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன.

உலகம் முழுவதிலும் உள்ள நிலத்தின் தன்மையும் அமைப்பும் வேறுபட்டிருப்பதை நுண்ணிதின் உணர்ந்து நோக்கி, குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஜை வைப்பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.²

"மாயோன்மேய காடுறை உலகமும்
சொல்லியமுறையால் சொல்லவும் படுமே"³

என்பதால் அறியலாம்.

நானிலம் தோன்றிய வரலாறு

"ஞாயிற்றின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய உலகம் தொடக்க காலத்தில் ஒரு தீப்பிழம்பாகவே சுழன்று கொண்டிருந்தது. காலம் செல்லச் செல்ல மிகப்பல வேறு இயற்கை மாறுபாடுகளால் அதன் மேல் பரப்புத் தடித்துத் திண்ணிய பாறைப்பொருளாகி பூமி உண்டாயிற்று. நில வெடிபுகள், நிலத்துளைகள், போன்றவற்றால் பூமியின் உள்ளுக்குள் இருந்த அழுத்தம் விடுபடும் போது, பாறையின் உருக்கு வெப்பநிலை மாறி கொப்பறித்தெழும் கற்குழம்பாகி எரிமலையின் வாயிலாக வெளியே வழிந்தோடி நிலத்தின் மேற்புறத்தில் புடைத்தெழும் மலையாகப் படிந்தன.⁴ என்பது மலைகளின் தோற்றும் பற்றிய புவியியலாளர் கூற்று ஆகும்.

மேலும் "ஆறுகளும் கடல்களும் தோன்றிய தன்மையினைத் தணல் பிழம்பு தோன்றி உலகைச் சூழ்ந்து நின்றது. நீராவிப்படலம் குளிர்ந்து இடைவிடா மழையாகப் பொழுந்தது. பொழுந்த நீர் ஊழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப் பெரும் பள்ளங்களில் தங்கியது. இவ்வாறு தங்கிய அகன்ற பெரும் பள்ளங்களே கடல்களாயின. பெருக்கெடுத்து ஓடின வழிகளே ஆறுகள்"⁵ என்றும் கூறுகின்றார்.

இதனை நோக்க மலையோடு தொடர்புடைய குறிஞ்சி நிலமே ஏனைய நிலங்களுக்குத் தாயகம் என்பதும், குறிஞ்சியே மனிதவாழ்வுக்கேற்ற முதல் நிலம் என்பதும் உணர முடிகின்றது. குறிஞ்சிக்கு அடுத்தாகப் பிறதோன்றின.

ஐவகை நிலங்களின் முதல் கரு உரிப்பொருள் பகுப்பு

ஐவகை நிலங்களின் மண்வளத்துக்கு ஏற்ப விளையும் பயிர்களையும் பயிர்செய்யும் முறைகளையும் தொழில்களையும் வைத்து, தொல்காப்பியர் அந்நில மக்களை வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நிலம் என்பது மலையும் மலைசார்ந்த பகுதியுமாகும். மலைப்பகுதியானது உயரமானதாக இருப்பதால் மழைநீர் தேங்கி நிற்காமல் கீழே ஓடி விடும். எனவே இது உழுது பயிரிட ஏற்ற நிலம் அன்று. நீர்த் தேவைப்படாமல் தானே வளரும் பயிரான திணை இங்கு பயிரிடப்படுகின்றது. அங்கு விளைந்த திணையும், அடர்ந்த மரங்களில் உள்ள தேனடைகளும் குறிஞ்சி நில மக்களுக்கு உணவாகப் பயன்படுகின்றன. மேலும் அங்குள்ள விலங்கினங்களை வேட்டையாடுவதும் தேனழித்தலும் அவர்களுடைய தொழில் ஆகும். எனவே அம்மக்களை வேட்டுவர், வேட்டுவச்சி எனத் தொல்காப்பியர் பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

மூல்லை நிலம் என்பது காடும் காடுசார்ந்த பகுதியும் ஆகும். அந்நிலம் சமமான நிலப்பரப்பு ஆகும். குறைந்தளவு, ஈரப்பதமான நிலமாதலால் நீர் அதிகம் தேவைப்படாத பயிரினங்களான வரகு, சாமை மற்றும் பயறுவகைகள் பயிரிடப்படுகின்றன. இவர்களின் தொழில் ஆடு மாடு மேய்த்தல் ஆகும். எனவே இவர்கள் மேய்ப்பர். அதாவது ஆயர், ஆய்ச்சியர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

மருத்தம் என்பது வயலும் வயல்சார்ந்த பகுதியுமாகும். 'மருது' என்றால் வயல் என்று பொருள். வயல் என்பது நீர்த் தேங்கி நிற்கக் கூடிய பள்ளமான பகுதியாகும். எனவே அந்நிலத்தில் அதிகமான நீர் தேவைப்படக்கூடிய நெல் பயிரிடப்பட்டன. உழுதல் இந்நில மக்களின் தொழில். எனவே இவர்கள் உழவர், உழுத்தியர், என வகைப்படுத்தப்பட்டனர்.

நெய்தல் நிலம் என்பது கடலும் கடல்சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். கடல்நீர் உப்புத்தன்மை உடையதாலாலும் சுற்றிலும் மணற்பரப்பு என்பதாலும், பயிரினங்கள் வளர ஏற்ற இடம் அன்று, எனவே இம்மக்கள் கடலில் மீன் பிடித்தலையும், உப்புவிளைவித்தலையும் தமது தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இம்மக்கள் பரதவர், பரத்தியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

பாலை நிலம் என்பது குறிஞ்சியும், மூல்லையும் தன் இயல்பிலிருந்து திரிந்த நிலமென்பதால், ஈரப்பதமே இல்லாத வறண்ட இடத்தில் பயிரினங்கள் வளர இயலாது. பசியினால் வாடும் கொடிய மிருகங்கள் வாழும் பகுதி ஆகும். மக்கள் பொருள் தேடும் பொருட்டு அந்த நிலத்தைக் கடக்கும்

போது அவர்களின் பொருட்களை இங்கு வாழும் மக்கள் அபகரிப்பார். எனவே இவர்கள் கள்வர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

நிலவியலின் எல்லைகள்:

நம்நாடு மூன்று பக்கம் கடலாலும் ஒருபக்கம் நிலப்பரப்பாலும் அமைந்துள்ளது என்பதனை தொல்காப்பியர், 'எறிகடல் வரைப்பின்' எனும் நூற்பாவழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சேரன், சோழன், பாண்டியன் மூவரும் ஆண்ட பகுதிகளைக் "சூறித்" தமிழ் நாட்டுக்கு எல்லை வரையறுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். இதனை

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்

நாற்பெயர் எல்லை"

எனும் நூற்பாவழி அறியலாம். இவ்வாறு நம்நாட்டின் நில அமைப்பையும், எல்லைப் பரப்பையும் வரையறுத்துக் கூறியிருக்கும் தொல்காப்பியரின் திறம் வியக்கத்தக்கதாகும்.

வானியல் சிந்தனைகள்

புவியியல் சார்ந்த சிந்தனைகள் மட்டுமின்றி மாறிவரும் காலநிலைகளைக் கண்டுணர்ந்து சிறு-பொழுது, பெரும் பொழுது எனக் கணக்கிட்டும் வானில் ஏற்படும் இடி, மின்னல், சந்திரன், சூரியன் சூரியனைச் சுற்றிவரும் கோள்கள், விண்மீன்கள் போன்றவைகளையும் கணக்கிட்டுத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

வானிலுள்ள கோள்களுக்கும் பூமியில் உள்ள மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள ஒருவிதத் தொடர்பை அறிவிக்கும் அறிவியலாகச் சோதிட சாஸ்திரம் விளங்குகின்றது. வேள்விகளை நடத்துவதற்குரிய நாளையும் நேரத்தையும், குறிப்பது தான் வானநூல் என்று நம்பினர்.

கோள்களைப் பற்றிய செய்திகள்

உலக நாகரிக வரலாற்றைக்காணும் போது நாளும், கோளும் பிறநாட்டு மக்களிடத்தும் வாழ்வியற் கூறாக விளங்கியதை அறியலாம். கிரேக்கர்கள் நல்ல காலம், நல்ல நாள் பார்த்துத்தான் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடுவார்கள். விதைத்தலையும் அறுவடையேயும் நல்ல நாள் பார்த்துச் செய்ததை கிரீஸ் வரலாறு காட்டுகிறது. சீன மக்களும் இத்தகைய பழக்க வழக்கங்களையே கொண்டிருந்தனர். அதைப் போலப் பண்டைத் தமிழ்மக்களும் நாளும் கோளும் கிழமையும் பார்த்து வாழுந்தனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

காலத்தைக் கணக்கிடும் வான் நூலறிஞனுக்குத் தமிழில் கணியன் என்று பெயர். கணியன் என்பவன் காலத்தைக் கணிப்பவன் ஆவான். கணியன் பூங்குன்றன் அவ்வாறு பெயர் பெற்றவரே எனலாம்.

ஜம்பூதங்களின் இயக்கம்

இவ்வுலகம் ஜம்பூதங்களால் ஆனது என்பதை,

"நிலம் தீ, நீர், வளி விசும்போ டைந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம்"

என்று கூறுகிறார்.

தொல்காப்பியர் ஞாயிறு, திங்கள் என்ற இரண்டு கோள்களைக் கிளவியாக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வருஉம்"

என்றும், செய்யுளியலுள்,

"ஞாயிறு, திங்கள், அறிவே, நாணே
கடலே, கானல், விலங்கே, மரனே
புலம்புறு பொழுதே, புள்ளோ -நெஞ்சே,
அவையை பிறவும் நுதலிய நெறியால்
சொல்லுந் போலவும் கேட்டுந் போலவும்
சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்¹⁰
என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

விண்மீன் / நட்சத்திரங்களின் பெயர்கள்:

தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் நட்சத்திரப் பெயர்கள் எவ்வெவ்வாறு பிறசொற்களோடு சேர்ந்து வரும் என்பதற்குக் காட்டப்படும் இலக்கணம், வானியல் கூறுகளில் பண்டையோர் பெற்றிருந்த புலமையைக் காட்டுகின்றது. பரணியான் கொண்டான், கேட்டையான் கொண்டான் என ஆன் சாரியை பெறுமிடத்தைச் சுட்டிச் செல்கிறது.

"நாள் முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு
ஆன் இடை வருதல் ஜயயின்றே"¹¹

என்றும்,

"திங்கள் முன்வளின் இக்கேசாரியை
திங்களும் நானும் முந்து கிளந்தனன்"¹²

என்றும் திங்கள் பெயரும் நாட் பெயரும் குறிப்பிடுகின்ற நூற்பாக்களின் வழியே நட்சத்திரம். நாள் பற்றிய சிந்தனைகள் தமிழர்களுடைய வானியலறிவைக் காட்டுகின்றன.

தொல்காப்பியர் இருப்பத்தேழு நட்சத்திரங்களின் பெயர்களுக்குப் புனர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார். அவ்விருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள், இகர, ஜகார, மகர எழுத்துக்களை ஈராக்க கொண்டு முடியும் என்பார்.

இகர சறுகொண்டு முடியும் நட்சத்திரங்கள், அசுவினி, பரணி, ரோகினி, பூர்ட்டாதி, உத்தரட்டாதி, ரேவதி¹³ என்றும் கார சறுகொண்டு முடியும்நட்சத்திரங்கள் கார்த்திகை, திருவாதிரை, சித்திரை, கேட்டை¹⁴ மகர சறுகொண்டு முடியும்நட்சத்திரங்கள், மிருகசீரிடம், புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம், மகம், பூரம், உத்திரம், அத்தம், விசாகம், அனுசம், மூலம், பூராடம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், சதயம் என்று,

"நாட் பெயர்க்கிளவி மேற்கிளந்தள்ள
அத்தும் ஆள்மிசை -உரைரிலை இன்றே
ஒன்று மெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்"¹⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

எடுத்துக்காட்டு : அசுவினி - இ, கார்த்திகை- ஜ, மிருகசீரிடம் - ம

மாறிவரும் காலநிலைகளைக் கணக்கிட்டுள்ள முறை:

தொல்காப்பியர் மாறிவரும் காலநிலைகளைக் கண்டுணர்ந்து ஒது ஆண்டினை கார் (மாசி, பங்குனி) இளவேனில் (ஜப்பசி, கார்த்திகை) முன்பனி (மார்க்கழி, தை) பின்பனி (ஆவணி, பூர்ட்டாசி) இளவேனில் (சித்திரை, வைகாசி) முதுவேனில் (ஆனி, ஆடி) என காலத்தை இயற்கை நிலையில் ஆறு பருவங்களாகப் பகுத்துப் பெரும் பொழுதுகள் என்றும் பெயரால் வழங்கியுள்ளார். ஒருநாள் என்றும் அளவினையுடைய காலத்தை வைக்கறை (இரவின் பிற்கூறு) விடியல் (பகற் பொழுதின் முற்கூறு) ஏற்பாடு (பகங் பொழுதின் பிற்கூறு) நண்பகல், (பகற் பொழுதின் நடுக்கூறு) மாலை (இரவுப் பொழுதின் முற்கூறு) யாமம் (ராப் பொழுதின் நடுக்கூறு எனும் ஆறுபிரிவுகளாகப் பிரித்துச் சிறுபொழுதுகள் எனக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

நாள்மீன் கோள்மீன்

அரசன் தன் குடிமக்களைக் காக்கும் பொருட்டு போருக்குச் செல்லும் முன் குடையையும் வாளையும் (குடைநாள்கோள், வாள் நாட்கோள்) குறித்த காலத்தில் குறித்த இடத்திற்குச் செல்ல விடுதல் மரபு. இக்காலத்தில் கோள்களால் இடையூறு ஏற்படின் (கிரகணம்) அக்காலத்திற்கு முன்பே செல்லவிடுவர் என்பதை-

"குடையும் நானும் நாள் கோலன்றி...."¹⁶
என்னும் நாற்பாவழி அறியலாம்.

மேலும் தலைவன் கற்பொழுக்கத்தின் போது, தீயராசியின் போதும், தீயநாளின் போதும் சுட்டத்தைத் துறந்து ஒழுகுவான் என்பதை

"மறைந்த ஒழுக்கத்தோரையும் நானும்
....."¹⁷

என்று கூறியுள்ள நாற்பாவழி அறியலாம்.

நிறைவேரர்

இன்னும் காலத்தைக் கணக்கிடும் பஞ்சாங்கம் என்ற நாலில் நாழிகையை வைத்தே கணக்கிடுகின்றனர் என்பதை அதைப் பார்ப்பவர்கள் அறிவர். அதில் இரண்டரை நாழிகை கொண்டதே ஒருமணி எனக் கணக்கிட்டுள்ளனர். இதனை நோக்கும் போது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியர் எவ்வளவு நுட்பாகக் காலத்தைக் கணித்துள்ளார் என்பது விளங்கும்.

இத்தகைய பாகுபாடுகளை நோக்கும் போது தொல்காப்பியம் காலப்பழமையால் கருத்துப் பழமையாகி விடவில்லை என்ற உண்மை புலனாகும். தொல்காப்பியரின் புவியியல் மற்றும் வானியல் அறிவின் ஆராய்ச்சியையும் நோக்கும்போது சிலேட்டர் போன்ற அறிஞர்களால் பாராட்டப்பட்டது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகும் என்பதை உணரலாம்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, தொல்காப்பியம் (முழுவதும்) கழக வெளியீடு சென்னை, 967
2. சுப்புரெட்டியார், நா.தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை 1974
3. கிருட்டிணசாமி, புவியியல் (பதினேராம் வருப்பு) தமிழ்நாட்டுப் பாடநால் நிறுவனம், சென்னை.

குறிப்புகள்

தொல்காப்பியரின் புவியியல் வானியல் சிந்தனைகள்

1. மதுரைப் பேர்கராதி, ப.308	10. தொல்.1456, செய்.197
2. அகத்தினையியல் நாற்பா 4-9	11. தொல், 247, உயிர் மயங்கியல் 45
3. தொல்.பொருள். அகத்.5	12. தொல், 248 உயிர்மயங்கியல் 46
4. கிருட்டிணசாமி, புவியியல் ப.21	13. தொல்.முத்து உயிர் மயங்கியல் 46
5. மேலது ப.23	14. மேலது
6. தொல்.1101, பொருள் 130	15. தொல் 331, உ.ம.36
7. தொல்.1336 செய்-78	16. தொல் 1014, முத் 13
8. தொல்:1589 மரபி 90	17. தொல் 1081, களவியல் 44
9. தொல்.541, கிளவி .58	

தொல்காப்பியக்துன் சீறுப்பியல்புகள்

டாக்டர் திருமதி. பா. மாலினி

பேராசிரியர், தமிழியல் துறை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

பழந்தமிழரின் புலமை நயத்தையும் பவர்லாற்றுப்பெருமையையும் காட்டும் இலக்கணநால் தொல்காப்பியம். தொன்மையும் பண்பாட்டு செறிவையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் அறிய மரபுகளைப்பதிவு செய்து இக்காலத்து மரபுகளையும் பதிவு செய்து எதிகால மரபுகளுக்கும் வழிக்காட்டித் தமிழ்மொழியினைக் காக்கும் நூல் தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள், என்மூன்று இயல்கள் வாயிலாகத்தமிழ் மொழியின் ஆளுமைத் தன்மையையும் தமிழ் மக்களின் அகப்புறப் பண்பாட்டு ஒழுகலாறுகளையும் ஓருங்கே கூறும் முந்து நூல் தொல்காப்பியம், காலமாற்றங்களை எல்லாம் தன்னுள் அடக்கிய மொழி வரலாற்று நூல் தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியம் ஒன்றே தமிழில் இன்றுள்ள நூல்களுள் மிக்க பழையதையது, பல்லாயிரம் ஆண்டின் முன் தோன்றியது. இது நூலாதலின் இதனையாத்தற்குத்துணை நூலாயிருந்தன எல்லாம் மறைந்தன. அவை தமிழ் நூலே, அந்தநூல்களைக் கற்றமையே முந்து நூல் கண்டு எனப் பனம்பாரனார் அருளிய பாயிரம் குறித்தது, ஜந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்றது ஆசிரியரது பெருமையுணர்த்திற்று. இத்தொல்காப்பியத்திற்கு முந்து நூல்களேயன்றி ஜந்திரம் முதல் நூலன்று முந்து நூல் கண்டும் முறைப்படி எண்ணியும் புலம் தொகுத்த உண்மையை உணராது, ஜந்திரம் இதற்கு முதநூல் என்பது மூவெழுத்து முதற் பொருளை யடையாததன் திரியே தமிழ் நூற்கு எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் செந்தமியற்கை நிலத்தினும் இருக்குமோ? ஜந்திரத்தில் இல்லை என்று வடமொழிப் பெரும்புலவர் திரு தேவநாதசாரியார் அவர்கள் (தஞ்சை மன்னர் நாமகன் நூலகப்புலவர்) எழுதிய கட்டுரை அறிவிக்கின்றது.

முந்து நூல்கட்கு அடியாயிருந்த செய்யனும் வழக்கும் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இருந்தமை ஓராற்றாற் புலப்படும், படினும் புதியன் புகுதலும், பழையன கழிதலும் எக்காலத்திற்கும் பொதுவாதலின் அப்புதுமையும் பழைமையும் கண்டறிந்து நூலாக்கல் தொல்காப்பியர்க்கும் இயன்றது, பெரும்புலவர் சைவத்திருவாளர். க. வெள்ளைவாரணார் அவர்கள் தாம் எழுதிய தொல்காப்பியர் நூலுக்கு ஒவ்வாதன பல கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுள் உள் எனக்காட்டினார்கள். அக்காட்டுக்காளால் தொல்காப்பியத்தின் பின் தோன்றிய பழஞ் செய்யுட்களின்றி புதுமை யாக்கமும் பழைமை நீக்கமும் காண்டல் உண்டு என்பது தெரிகின்றது.

தொல்காப்பிய வரையாசிரியர் பலரும் அதன் நூற்பாவுட் சூறியவற்றிற்கு மாறாய எடுத்துக் காட்டுக்களையும் மேற்கொண்டனர். தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும் தன்மை முன்னிலையம் ராரிடத்தன, ஏனைய செலவும் கொடையும் குறித்த சொல்லிரண்டும் படர்க்கையன என்றார் ஆசிரியர். உரையாசிரியர் துண்டில்வேட்டுவன் வாங்க வராது, புனல்தரு பசுங்காய் என்று காட்டினார், செலவும் கொடையும் என்னாமைக்கு விளக்கம் எழுதியதையும் அறிக.

அந்நாற்பாக்கள் பயனில் எனத்தள்ளற் பாலன என்பார்க்கு மறுப்புக்கூறல் எளிதன்று. செலவு முதலிய நாற்சொல்லும் மூவிடந்தும் உரிய என்ப என்று பிறர் கொள்கையை முற்கூறியதரவும் வரவும் தன்மை முன்னிலையிடத்த ஏனையிரண்டும் படாக்கையிடத்த என்று தம் கொள்கையை அறிவித்தார் ஆசிரியர், மேற்காட்டிய இரண்டிற்கும் பிறர் கொள்கைக்குக் காட்டு ஆகும்.

தொல்காப்பியம் எழுத்து நூல் (அஷ்வசாஸ்திரம்) சொன்னால் (சப்தசாஸ்தரம்) பொருள் நூல் (அர்த்த சாஸ்திரம்) என மூவகையில் அமைந்து மக்கட்கு இன்றியமையாத அறம் பொருளின்பம் மூன்றும் அவற்றின் வீடும் உணர்த்தும் ஒரு பெரும் தெய்வ நூலாகும். அகத்தினையியல் களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல் ஆறும் இன்பநூற் பொருளன் என்று முன்னோர் கொண்டனர் என்பது இளம் பூர்ணங்குரையால் அறியப்படும். தொல்காப்பியர்க்குப் பொருள் என்னுஞ்சொற்குரியன் அறம் பொருளின்பம் மூன்றுமே என்பது செய்யுளியல் "அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும் உரிய" என்றதனால் விளக்கும் அம் முப்பொருளும் முதற் பொருள் என்றும் அவை அறம் முதலாச் சொல்லப்படும் என்றும் பாக்கள் அவற்றையுணர்த்தற்றே உரியன் என்றும் உணர்த்தினார் ஆசிரியர். பிற்காலத்தில் அகப்பொருள் புறப்பொருள் எனக் கொள்ளப்பட்டமை எல்லாரும் அறிந்ததே. அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்று தொல்காப்பியத்தில் யாண்டும் இல்லை. அகத்தினையின் வகையின் எழுதினை. அகப்பொருளின் வகையின் அல்ல, எழுதினையும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று வகையிலும் அகப்பொருள் வகையாதன முதற்பொருள் எனப்படுவது இயல்பு, அவ்வியல்பு உள்ள இடம் இரண்டு, நிலங்கும், பொழுதுமாம் நிலங்கும் பொழுதும் முதற்பொருளாகா. இயல்பு இருக்கும் இடமாகும் நிலங்கும் பொழுதும் முதற் பொருளாயின், முதலெனப்படுவது என்று ஒருமைச்சொல்லால் எழுவாயைக் குறித்தலும் இயல்பு என்று ஒருமை பயனிலையைக் குறித்தலும் செய்யார், உபக்ரமம் என வட மொழியிற் கூறப்படும் நிலையில் இந்நாற்பாவைக் கொள்க, உபசங்காரம் என அமைந்த நாற்பா முதல் எனப்படுவது ஆயிரு வகைத்தே என்பது இதுவும் ஒருமை குறித்ததே. நிலமும் பொழுதும் என்று இருமை குறித்திலது. இங்கே தொடர்பு நோக்கி மற்றோருண்மையும் உணர்த்தும்.

"ஆயிரு வகைத்தே" என்றதில் இருவகை இந்நாற்பாவின் முன்னர்க் கூறப்பட்டனவும் படாதனவும் ஆகலாம், அவ்விருவகை எனச்சுட்டியதால் இதற்கு முன்னர் அவ்விருவகையும் கூறி இருத்தல் வேண்டும், அவ்விருவகை எவ்விருவகை என்று அறிதல் புலவர்க்குரியது, அவ்வரிமையையற்றுப்புலவர் ஆனார், இதன் முன்னுள்ள பதினாறு நாற்பாவையும் நோக்கி வகை கூறிய நாற்பாவை அறிவர், அறிவழிச் "சேயோன் மேய காடுறை யுலகமும் படுமே" என்பதும் அதனை அடுத்துள்ள ஜந்து நாற்பாவுமே வகை கூறுவன் எனத்தோன்றும் அவற்றுள் முதலது நிலத்தியல் புணர்த்தியறு அடுத்த ஜந்தும் காலத்தியல் புணர்த்தின, நிலத்தியலும் காலத்தியலும் இயல்பு ஒன்றே அ...திற்கும் இடன் இருவகையாய் பிரிந்தது. காடுறையுலகம் முதலிய நான்கும் நிலத்தியல் பின் பிரிவாயின. கார் முதலியளவும் மாலை முதலியளவும் பொழுதியல் பின் பிரிவாயின, ஆயினும் அவையனைத்தும் "நிலம் பொழுதிரண்டன் இயல்பேயாம்", ஆதவின், முதலெனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின் என மொழிவர் இயல்புணர்ந்தாரோ, எனவும் முதலெனப்படுவது ஆயிருவகைந்தே எனவும் அருளினார் ஆசிரியர்.

முதற் பொருளெனப்படும் இயல்பு இவ்வாறு இருவகைப்படுதலையும் ஆசிரியர் முதற் பொருளதி-கரணத்தின் முடிவில் "ஆயிரு வகைத்தே" எனச் சுட்டுதலையும் வேறு இருவகையையுணர்த்த இவன் இடமின்மையையும் உண்மைப் புலவன் உணராதிரான் அவன் உணர்விற்கு உரைகளில் இருவகைப்-பிரிவும் என்ற தற்குரைத்தனவும் அகப்பொருள் விளக்கத்தில் நிலமும் பொழுதும் என முதலிரு-வகைத்தே என்றதும் தொல்காப்பியர் திருவள்ளத்திற்கு ஒவ்வாதன என்பது இனிது புலப்படும்.

இது காறும் உணர்த்தப்பட்ட இயல்பு அகத்தினைக்கு முதற்பொருள் ஆகும். ஆயினும் இவ்வியல்பு அகப்பொருள் அன்று,

தினைமயக்குறுதலைக்குறித்த பிரகரணம் இடைப்பட்டது. படவே உரிப் பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே என வேண்டிற்று. வேண்டவே தினைக்குரிப்பொருள் கூறப்பட்டது. ஆண்டே-

ஜந்தினைக்குரியன அல்லாத உரிய பொருளும் இரு நூற்பாவிற் கூறலானார், முடிந்தது முடித்தலாக உபசங்காரமாக, "முதலெனப்படுவது ஆயிர வகைத்தே" என்று எடுத்துக்கொண்ட பிரசரணத்தை முடித்தார், இவ்வழக்கம் தொல்காப்பியம் முழுதும் காணப்படும் செய்யுளியலுட் சிறந்து விளங்கும்.

மேற்கருப்பொருள் தெய்வம் முதலாக மொழியப்பட்டன, அவற்றுள் ஒன்றும் அகப்பொருளாகாது.

உரிப்பொருள் புணர்தல் முதலியவம் அவற்றின் நிமித்தமும் ஆகும். அவற்றுள் அகப்பொருள் ஒன்றும் இல்லை. அகப்பொருளுக்குப் பலரும் கூறும் விளக்கம் இம்முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் மூவகையுள் எதற்கும் ஏலாது,

"புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைர்ரினைக்குரிப் பொருளே"

என்றும் நூற்பாவைநன்கு நோக்கி யுணர்தல்நல்லோர் கடனாம். "தினைக்கு உரிப்பொருள்" என்பதே முன்னோர் மரபு. தினையும் பொருளும் ஒன்றகா என்பது தெளியப்படும், தினைக்குரியப் பொருள் என்றதைப் பொருட்குரிப்பொருள் எனல் பொருந்தாது, அகப் பொருட்குரிப்பொருள் எனவும் இயலாது.

பாடவுட் பயின்றவைநாடுங்காலை முதல் கருவரிப்பொருள் என்ற முன்றே தோன்றும். தோன்றிய அவற்றை துவலுங்காலை முதல் எனத் தலையிலும் உரி எனக்கடையிலும் கரு என இடையிலும் நுவலும் முறைமையே சிறந்தது.

அம்முன்றனுள் ஒரு பாடலுன் வருங்கால் மூன்றும் இருப்பின் உரிப்பொருளின் சிறப்பும் இரண்டிருப்பின் கருப்பொருளின் சிறப்பும் முதலே இருப்பின் அதன் சிறப்பும் கருதப்படும். முதற் பொருளிற் கருப்பொருளும் அதனின் உரிப்பொருளும் சிறந்து நிற்றல் பாடவுட் காண்க.

"தினைக்குரிப்பொருள் என்றதால் தினைவேறு உரிப்பொருள் வேறு என்பது வெளிப்படை உரிப்பொருட்டு வேறு ஆவன கருப்பொருளும் முதற் பொருளும் பொருளின் முதன்மையும் கருவும் உரிமையும் ஆகிய மூன்றும் தினைக்கு வேண்டுவன, அவவ தினையல்ல குறிஞ்சித்தினை வேறு அதற்கிடனாய நிலத்தியல்பு என நின்ற குறிஞ்சி வேறு அவ்வாறே ஏனைய மூன்றுமாம், குறிஞ்சித் தினை வேறு கூதல் (கூதிர) யாமம் எனப்படும் காலத்தியல்பு வேறு அவ்வாறே பிறவுமாம்.

"ஜந்தினை" எழுதினைக்கும் நடுவண் உள்ளவை, ஜந்தினைக்கும் நடுவண் பாலை ஜந்தினையை மட்டும் ஆசிரியர் மக்கள் நுதலிய ஜந்தினை என்னாது" மக்கள் நுதலிய அகனைந்தினை என்றார், இறையனார் களாவியலினும் (56) அகனைந்தினையும் உணர்த்தவாரே" என்றனது. அகத்தினை யேழுனுள்ளும் ஜந்தினை, 'அகனைந்தினை' எனப் பிரிவுறுகின்றமை அறியலாகும், ஆகவே அதன் (காரணம்) அடி தெரிதல் வேண்டும்.

"அடியோர் பாங்கினும்
வினைவால் பாங்கினும்
கடிவரை யிலபழுத்து
என்மனார் புலவர்"

என்றும் நூற்பாவள் புறம் எனப்பட்டன கைக்கிளையும் பெருந்தினையும் ஆம் புறந்து ஜந்தினைப் புறந்தவாகிய கைக்கிளை பெருந்தினைக்கண் என்று உளங்கூர் கேள்வி யினம்பூரன் எனும் ஏதமில் மாதவர் உரைத்தருளினார் அவ்விரண்டும் அகப்புறம் ஆகவே இவ்வைந்தும் "அகன் ஜந்தினை" எனப்படுதல் இயல்பு.

தொல்காப்பியத்துள் என்ப, மொழிப, என்மனார், மொழிமனார், முதலிய ஆட்சி பயின்றவது அவற்றால் தமிழ் நாலும் தமிழரும் தமிழ்ப்புலவரும் பிறவும் உணர்த்தப்பெறும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைக்கின்றது, தமிழது பழம் பெருமையையும் திருந்திய சீரிய நிலையையும் உணர்கின்றோம், தமிழரது பழஞ்சிறப்பும் நல்லாறும் நல் வாழ்வும் இனப்ப்பேறும் வீட்டுணர்வும் புலனாகின்றன, தமிழ் நால்களின் செப்பழும் பிறவும் அறியலாகின்றன.

தொல்காப்பியம் தொடக்கத்தில் எழுத்தின் ஒலியையும் அதன் குறுமை கெட்டுமையையும் அக்குற்றெழுத்து நெட்டெடுத்துக்களையும் ஓரள பிசைத்தலும், சரளவு இசைத்தலும் அன்றி மூவள பிசைத்தல் இன்மையால் நெடிலும் குறிலும் கூட்டி நீட்டியிசைத்தல் வேண்டுதலையும் அளபின் கருவியையும் கூறினார், முதலாவது நூற்பாவில் எழுத்து முப்பதே தமிழில் உள்ளன அவ்வெழுத்துக்களோடு ஓரன்னவாய மூன்றும் சேர முப்பத்து மூன்று என உணர்த்துகின்றது. அம் மூன்றும் தனியெழுத்து அல்ல. குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் ஆகிய அம்மூன்றும் மொழியிடையொலிப்பனவே அன்றித் தனியெழுத்தாய் நின்று ஒலிப்பன அல்ல, ஆய்தம் முப்புள்ளியிருவடையது. அது தனியாய்த் தோன்றிலும் குறியதன் முன்னரும் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தும் ஆய்தப்புள்ளி ஒலிக்கப்படும், மூன்றும் பின்னும் சார்பின்றி ஒலிக்கப்படாது நிறுத்த சொல்லின் சற்றுக்குற்றுகரம், யகாம் வருவழி இகரம் குறுகி நிற்கக்கெடும். வித்தின் கேட்டின் முனை. அதனால் குற்றியலிகரம் குற்றுகரம் இல்லையேல் இல்லை. அதனோடு குறித்து வருகிளவியின் முதற்கண் யகரம் வாராவழி இல்லை? உகரத்தின் குறுக்கமும் யகரத்தின் வருதலும் (புணர்ச்சிக்கண்) உளவாரும் சார்பால் உண்டாவது குற்றியலிகரம். "மியா" என்னும் தனி மொழிக்கண்ணு யகரம் வருதல் வேண்டிற்று. அதனால் அக்குற்றியலிகரமும் தனி யெழுத்தன்று முதலெழுத்துக்களுள் ஒன்றாய் இசுரத்தின் குறுக்கமேயாம். ஆயினும் சார்ந்து வருதலை மரபாக உடையது.

குற்றியலுகரமும் தனிமொழிக்கண்ணும் தொடர்மொழிக்கண்ணும் சார்பாற் குறுகியதே. சாந்துவரல் மரபினதே. முற்றிய வுகரத்தின் குறுக்கமேயாகும், இகரமும் உகரமும் எழுத்தெனப்பட்டன. அவற்றின் குறுக்கம் சார்பாயின.

ஆய்தம் தனியாயினும் குற்றெழுத்து மூன்னரும் வல்லெழுத்துப்பின்னரும் நிற்கத் தான் நடுவே இருந்து அவற்றின் சார்பால் அஃகப்படும், அதனால் எழுத்தெனப்படாது சார்பெழுத்தெனப்பட்டது சார்ந்து வரும் மரபின் மூன்றும் எழுத்தோரன்னவே அன்றி எழுத்தாகா. ஆகாமையின். "எழுத்தெனப்படும் அகர முதல் னகர விறுவாய் முப்பஃ் என்ப" எனத்தொல்லாசிரியர் கருத்தையும் அவர்களது எழுத்தாராய்ச்சியையும் ஆற்றலையும் தோற்றியருளினார். ஆய்தத்தின் ஒலி அஃகல் உயிரெழுதுக்களின் ஒலி உயிரத்தல். னகரம் இறுவாயுள்ள எழுத்துப்பதினெட்டின் ஒலி ஒற்றல், தமிழில் உயிரத்தல், ஒற்றல், அஃகல், என்னும் மூன்றே ஒலியாயுள்ளன, அவற்றை

"புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்
உருவரு வாகி யகரமோ யீரத்தலும்
ஏணையுயிரோடுருவ திரிந்துயீரத்தலும்
ஆயிரியல வயரத்தலாரே" என உயிரத்தலும் (நூன் மரபு - 17)

"யவழுன் வரினே வகரம் ஒற்றும்"
"னகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்
டகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்
"டகரம் ஒற்றும் ஆவயி னான்" (உயிர் மயங்கியல் 4.29.28)
"மகரம் ஒற்றும்"
"ஆய்தம் அஃகாக் காலையன" (குற்றியலுகப்புணரியல் 58)
(மொழி மரபு 7)

'புள்ளி என்று குறித்து ஒரு தனிக்கட்டுரை எழுதப்படும். புள்ளியின் ஒலி உருவும் வடிவும் என ஏணைய போல இரு வகைத்து ஒலியிருவிற் புள்ளியின் றேல் ஒலி (வரி) வடிவிற் புள்ளியிட்டெடுதல் இயலாது, முருகன் என ஈற்றிற் புள்ளியோடு ஒற்றி ஒளிப்பதால் தான் வரிவடிவிற் புள்ளியிட்டெடுதல்ப்படும், முருகன் என ஒளிப்பது நாதகாரியம். அதன் எழுத்து நான்கும் உணர்விறகுத் தோன்றும் உருவும் விந்து காரியம் முருகன்' என்னும் சொல்லின் ஒலியும் அவ்வொலியின் உருவும் முறையே நாதவிந்து காரியம்,

உருவும் காட்டலாகாப் பொருளுள். ஒன்று செவி வாயிலாக மனத்திற் போந்து அறிவாலறியப்படும் உருவும் எல்லாவொலிக்கும் உண்டு, கடலொலி, இடியொலி, முரசொலி, சங்கொலி, சிரிப்பொலி,

வெடியோலி என வேறுபாடு தெரிதலால் ஓலிக்கு உரு உண்டு.

பண்ணும் இசையும் வெவ்வேறு. இசை, பொது, பண்சிறப்பு. அச்சிறப்புப் பண்ணுள்ளும் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலைப்பண் என்பன சிறப்புகுவடையன, ஓவ்வொன்றிற்கும் உரு வேறுபாடில்லையேற் பண் வேறுபாடு புலனாகாது. அவ்வண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தொலி வேறுபாட்டை நோக்குதல் வேண்டும், நோக்கின் அம்முதல் ஓலி முடிய உள்ள உயிரெழுத்து ஓவ்வொன்றும் வெவ்வேறு உருவடைமையால் அவற்றின் வேறுபாடு உணரப்படுகின்றது. அவற்றின் குறுமையும் நெடுமையும் தெரிகின்றன, கம்முதல் பதினெட்டெழுத்துள் வண்மையும் மென்மையும் இடைமையும் புலப்படுகின்றன. அம்மும்மையுள்ளும் தனித்தனியெழுத்தும் புலப்படுகின்றது, அப்பதினெட்டும் புள்ளி என்பதும் புலப்படுகின்றது.

"புள்ளியிற்று முன் உயிர் தனித்தியலாது

மெய்யொடுஞ் சிவணும் அவ்வியல்

கெடுத்தே (133)

மெய் உயிர் நீங்கின் தன்னுருவாகும் (139)

எல்லா மொழிக்கும் உயிரவரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருவு கொள்ளல்

வரையார் (40) - என்றவை வரிவடிவைக் குறித்தன அல்ல.

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியோடு நிலையல், மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியோடு நிலையல், குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப என்றவை ஆய்ந்து கோடற்பாலான.

புள்ளி, ஒற்று, மெய் மூன்றும் வெவ்வேறு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அப்பெயர் மூன்றனையும் ஆளும் முறைமையைத் தெரிதல் புலவர்க்கு விருந்தாகும்.

உயிர் போன்றவை உயிரெழுத்துக்கள்

உடல் (மெய்) போன்றவை மெய்யெழுத்துக்கள்

இவ்வண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப் 'பெருநூல்' உருவாயிற்று. இது, பெரியதொரு தத்துவ சாத்திரம். இதனை,

"வள்ளுவர் சீர்வன்பார்

மொழிவாசகத்தொல் காப்பியரே

தெள்ளுபரி மேலழகன்

செய்தவுரை ஓள்ளியசீத்

தொண்டர் புராணம்

தொகுசித்தி ஓராறும்

தண்டமிழின் மேலாந்தரம்."

என்றவர் பேரறிவுடையவர், அவர் அனையர் சிலரே இருப்பர், வடமொழியில் வியாகரண சாத்திரம் என்னும் வழக்கும் ராண்டு நோக்கத் தரும்.

பழமைக்குப்பழமையாய்ப் புதுமைக்குப் புதுமையாய்த் தோற்றும் அளிக்கும் தொல்காப்பியம் ஓல்காப் பெரும் புகழ் பெற்று விளங்குகின்றது. இந்நூல் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பயிலப் பட்டு வருகின்ற வாழ்வியல் நூல். தமிழின் வாழ்வியற் கூறுகளைத் தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரம் பதிவு செய்து இன்றைய தலைமுறைக்கு ஒரு வரலாற்றுப் பார்வையையும் தந்துள்ளது. ஆய்வுலகில் இன்றும் தொல்காப்பியம் ஒரு தமிழ்ச்சுரங்கமாகவே விளங்குகின்றது.

உலகில் எம்மொழிக்கும் இல்லாத வாழ்வியல் நெறிகளை இலக்கணமாக்கி வளமார்ந்த வாழ்விற்கு வழிகாட்டியாகத் திகழும் தொல்காப்பியம் அள்ள அள்ளக்குறையாத அழுத சுரபியாகும்.

EZHUTHTHADHIKAARAM - A FEW QUESTIONS

Dr. Kodumudi Shanmugam
Secretary, Tamil Valarchik Kazhagam,
Tamil Nadu, India

Tholkaappiyam, fifth century B.C., is a book on the life style of people and grammar for the Tamil language of those period. This paper tries to raise and answer two questions arising out of ezhuththadhikaaram.

First question:

- 1:2:5:21 அகரம் இகரம் ஜகாரம் ஆகும்'
22 'அகரம் உகரம் ஓளகாரம் ஆகும்'

If this is the case. Our alphabet should read as follows.

அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஒள எ ஏ ஓ ஒ

But the present row is as follows.

அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஜீ ஒ ஒள

Why?

Second question:

- 1.2.5.23 அகரத் திம்பர் யகு

ஜீ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.

As per this rule, ஜீ may be written as அஃ.

Now the question is, the grammar given is only for ஜீ

Similar grammar is not given for ஒள. Why?

When ஜீ and ஒள sail in the same boat. Why is this discrimination?

Let us take the second question now. Thirukkural comes to our help.

167 "அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவன்
தவ்வையைக் காட்டிவிடும்"

168. "அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
*கேடும் நினைக்கப் படும்."

"கவ்வையால் கவ்விது காமம் அது இன்றேல்
தவ்வெனும் தன்மை இழந்து."

In these couplets, Thiruvalluvar freely uses அகரவகரம் in place of ஓ. The reason is there is no word in Tamil with the letter ஓ. All the words at present in Tamil are converting அவ் into ஓள்.

Tamil literary works were written in palm leaves. They were passed down to the generations by copying from old one to new one. Whenever such copying is done, the copyist makes certain changes prevalent in those days both in script and matter.

1.2.5.23 conversion of ஓள் to அவ் is one such change. The original form was அவ் and the modified form was ஓள்.

Coming to ஜ். The original form was அப் and the modified form is ஜ்.

This can be understood from the fact that all the words with ஜ் do not have a change in the meaning in the modified form of அப். Both are replaceable. கப் and கை have the same meaning.

1.2.5.24 "ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே
தெருங் காலை மொழிவயி னானே"

1.2.5.25. "இகர யகரம் இறுதி விரவும்"

These two stanzas certify for the replacement of ஜ் and அப்.

It can be concluded that அப் and அவ் are the original forms yielding place to the new forms of ஜ் and ஓள்.

Let us take the first question.

அ + இ = ஜ்

அ + உ = ஓள்

This is Tamil grammar. Sanskrit grammar gunasndhi is as follows.

அ + இ = ஏ and அ + ஏ = ஜ்

அ + உ = ஓ and அ + ஓ = ஓள்

Now we can compare the alphabetical order.

அ ஆ இ ஏ உ ன எ ஏ ஜ் ஓ ஓள்

It is clear that Tamil alphabet does not follow Tamil order but an alien order. How did it happen?

ஓதல், ஓதுவித்தல் was entrusted to the Brahmin settlers in Tamil nadu. They just followed Sanskrit more known to them.

We know the history of writing. Sanskrit was a language without script for a very long time. It was called ஏழதாக் கிளவி. The first sanskrit inscription appears in Girnar district of Gujarat State during 285 A.D. It is about maintaining an irrigation tank, for which a Pallava Prince was made the administrator.

Tamil, Bragirdham, Pali Maagadhi are sister languages having common script all over India. The common man of INDIA spoke these languages in those days. The script is called brammy. These languages had ஏ and ஓ in their alphabet. Asokan edicts belong to third century B.C. Tamil script was even earlier dating back to the fifth century B.C.

The coins of Saathavaahanas had Tamil on one side and Bragiridham on the other side. Regarding script. Sanscript is a much Junior language.

Conclusion

ஃ, ஒள் characters and Poli grammar are some what later additions in Tholkaappiyam. We are very much used to them. Anyhow let us not stick to their present positions. The following rearrangement of Tamil alphabets may be given consideration.

அ	இ	உ	எ	ஒ	ஓ	ஃ	ஈ	ஏ	உள்	ஏன்	உா	ஏஏ	உாா	ஏஏா
ஏ	உ	ஊ	ஏ	ஒ	ஒள்	ஏ	உ	ஏ	ஏ	ஏஏ	உா	ஏஏ	உாா	ஏஏா
க	ச	ட	த	ப	ம	ஏ	உ	ஏ	ஏ	ஏஏ	உா	ஏஏ	உாா	ஏஏா
ங	ஞ	ண	ந	ம	ன	ஏ	உ	ஏ	ஏ	ஏஏ	உா	ஏஏ	உாா	ஏஏா
ய	ர	ல	வ	ழ	ன	ஏ	உ	ஏ	ஏ	ஏஏ	உா	ஏஏ	உாா	ஏஏா

The Book

(The qualities and methodologies of book writing)

**Dr. S. Shanmugam, M.D.,
Thirunelveli, Tamil Nadu, India**

INTRODUCTION: The world was formed millions of years ago is the scientific approach of the Twentieth and Twenty First Centuries. There are people who believe that there is a creator of the Universe and all living beings. Since human life which has been given the capacity to analyze about these things is very short compared to the Universal life which has already passed, it is possible to speculate and project some of the analytical thinking of intelligent human conclusions. However it is not possible to verify the above facts by anybody, at any point of time and by any means of human intelligence, and this fact should be accepted by all. It is more of hope or possibilities, even in scientific circle, than that of natural acceptance mainly because of the non availability of irrevocable evidences In this scenario, the age of Tamil speaking people is considered as time immemorial and there are various theories put forth to project the view. But one thing is certain from the analysis of various scholars from the Western countries (there may be non acceptance if told by natives in this particular area of information) is that Tamil is one of the oldest languages of humanity. Which cannot disputed by any means and by anybody

The great Tamil language has been enriched with literatures of varieties, which any individual cannot master in one's lifetime even if the person is a Tamilian true to the nature and with dedication. Such is the vastness of the literature available in spite of there is ~ conclusion that what we are having at hand are only a handful and lots were lost to sea and fire thousands of years ago.

The great Tamils have been guided for creating literature with knowledge and poems long ago, even before most of the westerners could understand to create literature by the ever lasting Grammar of literatures and social values namely the great book of Tamilians christened as "Tolkappiyam" for centuries. There is awakening about the value of Tolkappiyam and is all the more discussed and detailed now more than any other centuries because of the modern communication facilities. There are lots of books written about various types of thoughts through out the world now. But there is no fixed rule for the writing of books and about the qualities to be taken into consideration while writing a book being described in any of the languages. But Tolkappiyar in his Treatise has given the qualities of any book to be written and also the negative aspects to be avoided in a complete way using the last but not the least twenty two verses, some thousands of years ago. Starting from the creation of words to the good qualities of literature, a detailed work is to be seen to be believed.

There is a need for a separate book to highlight the very good presentation of a book writing methodology, thousands of years ago. The whole world will be surprised to note that some five thousand years ago, the treatise was written with clear cut views on the definitions, uses and qualities of any book which will be useful for the humanity for years to come. The real knowledge available for analyzing and for cherishing is the one, which goes by the philosophy of the book writing, as discussed in Tolkappiyam. It is the duty of every good book writer to follow these principles to make the book ever lasting as in the case of Tolkappiyam itself. With these few words, let us discuss in detail about the book creation and its qualities.

How to choose the words for writing a book?

While writing a book in any language, the most important things are three. One is basically words, second is thoughts or contents and third is methodology of presentation. In the verse 1589 of Tolkappiyam, he is trying to give a rule for the selection of the words. For that he describes the origin of the universe. The real information, which the author of this book wanted to convey in this verse, is as follows. The world or the universe is the place in which every living being lives. The formation of the living beings and non living beings of the world is due to proportionate mixture of the panchapoothas namely earth, fire, water, air and the sky. So, the author is indirectly mentioning about the creation of universe due to the blending of the panchapoothas and it is for us to understand about the creation of universal materials. The Universe, in spite of the blend of five elements, the functioning of it is entirely unrelated to the five elements. So, the living and non livings are to be named as per the following methodology namely higher sensed organisms with six senses, lower sensed organisms other than the above and gender differences in the form of male and female and the numbers namely single, many, one etc.

There should be separate words for each and every category of universal content and there should be no compromise between the two different types of classes namely human and non human in accordance with the usage and five categories among the above. That way, words should be selected while writing any book. By means of this verse he is trying to give a methodology for the basic unit of creativity in any language namely WORD and its importance and the selection of appropriate words.

The contents and messages of the book-conventions of society:

The verses 1590 and 1591 gives us some insight regarding the content of any book, which is the second and most important thing for a book. Any book has got the goal or aim or duty of passing some message or information from the generation of author to the next generation and generations to come. So, the conventions of the particular society in which the book or the literary composition is written, should not be violated. The words should be selected as per the conventional usage. If not, the meanings of the words will be different and at times become meaningless or useless.

When the words thus selected are used for creating sentences to convey the information, there should also be certain rules to be followed. What is generally accepted, as the way of conventional presentation of sentences in creating literatures, should be adopted.

If the method of presentation of the sentences is not followed as per the conventions and usage, the meaning of the sentences and words will not convey the message, which the author of the book wanted to convey.

The conventions and their origin:

The conventions and usages of the society are formed out of the efforts of intellectual, honest and elderly or experienced people living in that society and accepted in the due course by the society as a whole considering the value and utility of them.

They are formed and implemented by the learned in that particular society. It is very much important to note that one society's conventions are different from another and so the books of a particular society should represent the conventions of that society. This has been depicted in verse 1592.

Types of treatise or books:

The best books, which were written without diversion from the basic conventions of the society, which were explained in detail, are of two kinds as per the learned ones of the society namely

1. Original or Creative work as like the book in discussion.
2. Derivatives or applied or secondary to the original books.

The verse 1593 mentions the classification of books.

Original Works:

The person who is learned and knowledgeable and his knowledge is one of detachment to the nature of the outcome of the work undertaken (as mentioned in BhagavadGita regarding the fruits of action namely not expecting any great reward for the writing of the treatise or book) and highly enlightened and wise due to his blending of knowledge and experiences of life, is the one who is eligible to write a creative treatise. The one written by such a luminary of scholarship and a person of impeccable personality can be called as original work or creative work. The reason is, that sort of book gives new information and ideas and messages to the society, which were not known previously. The great example can be Tolkappiyam itself. This is the verse. 1594.

Derivatives or secondary works:

The derivatives of any original work and the contents of that work are from any original work and making an attempt to give the common man better understanding about the original work can be called as secondary works. They can be classified as four types namely

1. Condensed or abridged (comprised)
2. Explanatory or expanded (elaborated)
3. Combination of comprised and expanded
4. Translation

All the above literary activities should follow the conventions already established for that particular type of work as per norms.

The verses 1595, 1596 and 1597 explain the above information.

How a book should be? -Or the nature or qualities of a book.

The erudite scholars have given certain definitions for a quality book. They are as follows:

1. A treatise should be explainable and possible to write explanatory notes and easily understandable to all.
2. As like the type of work called as Kandigai (a form of book type in Tamll literature- whether it is an original work or commentary is not explained in detail in Tolkappiyam), which is having direct understandability.
3. The listed ten defects for any book should not be there as explained in verse 1608.
4. Thirty two types of techniques or methodology as mentioned in verse 1610.
5. The information contained should be acceptable and honest in nature and truth only. The verse 1598 tells the above contents in an explicable way.

Rule for commentaries:

While writing a commentary to any book, the steps to be followed is clearly described in the verse 1599. When a treatise requires a commentary or explicit by itself as in the case of Kandigai form of treatise, which is usually self explanatory, the following procedure is to be followed. There should be discussion on the commentary among the scholars in the form of question and answers. This is applicable to even the best commentaries written with clarity and with out any flaw. The suggestions coming out of the discussion of such a scholarly one should be incorporated whether it is deletion or addition to the already written commentary to make the work as perfect as possible.

The qualities of poems:

After talking about the nature and qualities of the books and also regarding the commentaries, Tolkappiyar is now trying to explain how a part of the treatise should be namely poem. The qualities of the poem should be, as per the Scholars of high order as in verse 1600:

1. As per the already mentioned rules regarding the poem writing and its contents as in the chapters on poems, poems should be written.
2. There should be economical usage of words while composing a poem.
3. In spite of economy of words, they should be self explanatory.
4. Deep, clear and sharp should be the compositions.
5. There should be no ambiguity in meaning.
6. The contents should be in such a way that it is immeasurable in nature, meaning the best.
7. The meanings thus derived should be useful in numerous ways to the reader of the poem.

Kandigai-a form of poem:

Verse 1601 gives the nature of Kandigai. The quality of a poem, if it is with out defects, and is not hiding its meaning and gives the meaning in a self explanatory way and openly, then it is

called as Kandigai-a form of poem. Whether it is also applicable to commentary is not acceptable because of the previous usage of the word in the verse 1598.

The modifications of the poems or commentaries:

As like the form of Kandigai, other modifications are mentioned here in writing poems in verse 1602. They are also applicable to commentaries as well as original works.

They are

1. The contents, which are to be focused, should be incorporated.
2. Without unwanted details, it should be written.
3. It should have necessary details.
4. The poems, thus written should have practical approach and examples or illustrations to make them more useful to the reader.
5. It should follow the accepted methodology to bring out the best meaning.

The above rules can be applied to commentaries as well as original works depending on the situation. But there is a Separate verse 1603 on commentary and so it is possible to think in terms of the original work mainly in this context.

Commentary:

The commentary for any book should be written in such a way that it explains in detail regarding the contents of the book. The related information should be also incorporated and explained in such a way that is acceptable to the reader of the commentary. This is the verse 1603.

The questions regarding the contents should be answered. The doubts and misunderstanding about the meaning of the text, which may be raised by the readers must be clarified. This can be done by, quoting from the books written by the author of the commentary or related books written by other scholars. Ultimately the meaning should be clear and there should be no ambiguity and the interpretation must be definite to the subject concerned. This is the best way of writing any commentary, as per the scholars. This is the verse 1604 explaining about the commentaries.

The defects of Secondary works:

If the secondary works like commentaries are not in accordance with the already explained and accepted rules, then that work is defective and not recommended for use in learning as per the verse 1605.

The greatness of Original work

The works written by eminent scholars of repute cannot be defective at any point of time and is respectable in nature as per the verse 1606.

The origin of defects In secondary works:

If the presentation and the meaning of the primary work are different from the approach and explanation of the secondary one, then the secondary work is defective. It is like disharmony between the singer and the background musician. This is presented in verse 1607.

The defects of Books:

This is a very important verse (1602) regarding the rules of book writing. Tolkaappiyar was very much analytical in his approach is derived out of this verse. He was trying to write the negative things to be avoided in this verse first, before going to describe the positive aspects of any book should be in the last verse (1610)—a marvelous exposition of his scholarliness some five thousand years ago and unparallel in the literary history of any language and in short in the whole world literature. Unfortunately this is not well presented to the world to show the geniusness of the great Tamil scholar of repute namely Tolkappiyar.

The defects of compositions or books or treatise can be analyzed with clarity and enumerated as below:

1. Repetitions of the previous writings.
2. Contradictions or inconsistency of the already said facts.
3. Incomplete presentation or understatement of information.
4. Unwanted and exaggerated presentation or overstatement.
5. Jugglery of words or verbiage.
6. Misinterpretation or confusion or obscurity to the reader.
7. The presentation is such that, it is not relished by the reader's ears or mind.
8. Words, which are unacceptable and rejected by scholars and using words of lowly meanings.
9. Without explaining the content of the treatise, trying to focus the interpretation of one's own, especially in commentaries.
10. The presentation of contents are done in such a way, the reader or the hearer of the treatise, may not feel better mentally and trying to create a bad taste regarding the book.

These are the defects, which should be avoided in any type of book.

If the above defects are avoided and not found in a book in analysis, then the book can be recognized as the best work, is presented in verse 1609.

The methodology and techniques of book writing:

This is the Magnum Opus of the great scholar, which is not found in any of the languages till date, and a great work in Tamil not exposed beyond Venkata hills unfortunately. This is the third important component for writing a good book.

After condensing the knowledge learned, the following methodologies, which are thirty two in number, are useful for writing a good work for the humanity to be followed and used purposefully for years to come as in the case of Tolkappiyam.

They are as follows:

1. Clarity and simplicity of presentation for easy understandability.

2. Orderly arrangement of the chapters in a logical and meaningful way.
3. Summarizing the whole content in few words in the end of the work.
4. Classifying and systematizing the contents for proving the truthfulness of ideas.
5. Using the already said information, untold information is to be brought out with out difficulty.
6. When writing about the untold, the future ideas should be projected
7. Using the already happened incidence, the events to occur are to be predicted.
- 8.. The presentation of already written concepts should be changed.
9. Coordinated way of presentation of the related ideas.
10. The presentation should be precise to a goal and not ambiguous.
11. Presenting the ideas of the author in proper places.
12. The order of presentation of the concerned type of book whether original or secondary or applied, should not be changed from established norms.
13. The ideas and concepts already accepted by the scholars of that period should be accepted by the author after due verification of the facts.
14. The already known facts of the literatures, which are vanished from the usage in the society due to various reasons, should be preserved by means of mentioning in the present work by the author for the posterity to be benefited out of those forgotten facts of the society.
15. Futuristic thinking is to be incorporated as like the past ones.
16. Clarifying the facts should be present, if not easily understandable.
17. Already known facts should be mentioned without hesitation, meaning that the origin of information used in the book should be mentioned. This indirectly denotes the present method of reference writing-what a wonderful scholarliness of the great Tamil giant.
18. The other works of the author should be mentioned wherever necessary.
19. The presentation should be neutral in character and not siding any views of the society. This means that whatever is right should be written and not the views of the Majority or the rich or the poor as per his leniency.
20. The bygone conclusions of learned of that time should be incorporated in the writing wherever appropriate and applicable.
21. The presentation should be in the way of command and not doubtful.
22. There may be different meanings for the same one. But the one, which is best, must be taken into consideration.
23. Already known ways of presentation of a book should be used for classifying the materials.

24. The opposite views regarding the same subject should be analysed, discussed and ultimately the views of the author is made to prevail.
25. Quoting from others' experiences and also writings to be incorporated.
26. The olden ideas, which are there, but not possible to verify and analyze, should also be considered.
27. To highlight the facts, giving new information in between can be also done.
28. In spite of there may be views, which are against the ideas of the book as presented by the writer or commentator, it should also be considered for incorporation.
29. Even if there is some deficiency in the words, it should be rectified and to be explained in complete form. This is another area of best understanding of the situation of that time. Usually the manuscripts were in Palm leaves at that time. If the writings in the palm leaves were incomplete due defective writing by the copy writer who was writing the book, that should be also considered and rectified and presented in a complete way, is the meaning. This gives historical information namely that copies of the texts were undertaken, by engaging copywriters.
30. Depending on the situation, various facts of personal views and the available facts to be blended and added.
31. Remembering the already existing facts and pointing them in appropriate situations.
32. The facts presentation should be in such a way that they are understood by the readers and incorporated in their day to day life.

Apart from the above thirty two techniques, new techniques of such nature can be incorporated. The writing should be short and economical but should be explanatory and having clarity. The thinking should be cleared out of defects and mentally organized to avoid defects in presentation. The presentation of the treatise must follow the accepted writing methodology and the type of work to be done and understandable to the readers. This is the way books are to be written as per the definition of the wise men.

Conclusion:

A masterpiece of Tamil literature and literary techniques are being presented in a short way for the world to note the geniusness, the versatility, in depth knowledge and the vastness of the Tolkappiyar and Tamil language. This requires a separate book to write the details and nuances of this twenty two verses of the great mother literature of Tamil available today for Tamilians to fall back for explanation on everything regarding grammar of Tamil language and yesteryears Tamilians life.

References;

1. Tolkappiyam in English-content and cultural translation-Dr.S.V.Subramanian-First edition-May 2004- Meyyappan Pathippagam.
2. Tolkappiyam-Commentary in Tamil-Dr.S.V.Subramanian-Third Edition-July 1999 Manivasagar Pathippagam.

தமிழக்குத் தொன்மையும் முதன்மையும் தநும் தொல்காப்பியம்

தமிழவேள்

செயலாளர். சுழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்ப்புலவர் கழகம்

தமிழில் இன்று உள்ள நூல்களுள் மிகத் தொன்மையானதும் தமிழக்குப் பெருமை தருவதும் பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டினை உணர்த்துவதும் தொல்காப்பியம். இதனை ஆக்கியவர் தொல்காப்பியர். தொன்மையான காப்பியக் குடியில் வந்தவர் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றார். கடல் கொண்ட பழந்தமிழகத்திற் முதற் தமிழ்ச்சங்கத்தை நிறுவிய அகத்திய முனிவரின் முதன் மாணாக்கர் இவர். தொன்மை மரபுகளை இயம்புவதனால் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது எனவும் கூறுவர்..

முதற்தமிழ்ச்சங்கம் இருந்த பழந்தமிழகத்தைக் கடல் கொண்டதனால் எஞ்சிய நிலப்பரப்பில் அன்றைய பாண்டிய மன்னன் தன் அரசை நிறுவிய போது கபாடபுரத்தில் இரண்டாவது தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தொல்காப்பியர் நிறுவினார். முதற் சங்கத்து நூல்கள் அழிவுற்றதனால் அவற்றின், வழியில் அக்காலச் செய்யுள், உரைநடை வழக்குகளை ஆராய்ந்து தொல்காப்பியர் இந்நாலை ஆக்கினார் என்பது என்ப, என்மனார் புலவர், அறிந்திசினோர் முதலாய சொற்களை இந்நாலில் இவர் கையாள்வதால் புலனாகிறது.

அக்காலத்து நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் சபையில் அதங் கோட்டாசான் என்னும் தமிழ்ப் பேரரிஞர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப் பெற்றது என இந்நாற் தொடக்கத்தில் உள்ள சிறப்புப்பாயிரம் தெரிவிக்கின்றது. தொல்காப்பியர் பன்முகப் புலமையும் உள்ளவர். ஆதலின் உலக வழக்கும் நூல் வழக்குகளும் ஒப்பநாடி இத்தகைய உயரிய நாலை ஆக்கினார். அதனாலேயே இந்நூல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலைத்துள்ளது.

தொல்காப்பியம் தமிழின் முதல் மொழி நூலும் உலகின் முதல் மொழி நூலும் ஆகும். இந்நாலோடு தோன்றிய நூல்கள் இல்லாது ஒழிய இந்நால் அவ்வாறு ஆகாமல் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைபெற்று விளங்குகின்றது. இந்நாலுக்குப் பிற்பட்ட தமிழ்ப் புலவர்கள் இந்நால் கூறும் சொல்மரபு. பொருள் மரபுகளைப் பின்பற்றியே தம் நூல்களை அமைத்துள்ளனர். இன்றும் இந்நால் தலைமைத் தமிழ் நூலாக விளங்குகின்றது. வருங்காலத்திலும் தலைமைத் தமிழ் நூலாகவே விளங்கும்.

தொல்காப்பியர் பொருளை உயரிய நிலையில் சிந்தித்தவர். அப் பொருளை விளக்கச் சொற்களும் ஏழுத்துக்களும் வேண்டியன. ஆதலின் தம் நூலை ஏழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்களாக ஆக்கினார். பொருளிலக்கணம் இல்லையாயின் சொல், எழுத்து இலக்கணங்கள் பயனில் என்ப பாண்டிய அரசன் கவலையற்றான் என இறையனார் களவியல் கூறுகின்றது. பொருளிலக்கணம் உயர்ந்தது என்பதைத் தொல்காப்பிய பொருளத்திகாரம் உறுதி செய்கின்றது..

தொல்காப்பியம் 1610 நூற்பாக்கள் உள்ள நூல். எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது இயல்களை உடையது. தமிழ் ஏழுத்துக்கள் முப்பது எனவும் அவை உயிர்,

மெய் என இரு வகையின எனவும் இந்நால் கூறுகிறது. உயிர், மெய் என்னும் பெயர்கள் உவமை வகையான் வந்த காரணப் பெயர்கள். இப் பெயர்களை அமைத்த தொல்காப்பியாரின் சிந்தனைத்திறன் பாராட்டற்கு உரியது. இவ்விருவகைகளில் அடங்காத ஓர் ஒலியை ஆய்தம் எனவும் தனிநிலை எனவும் கூறியுள்ளார்..

எழுத்து அதிகாரத்தில் பிறப்பியல் என ஓர் இயல் உண்டு. இவ்வியலில் தமிழ் எழுத்துகளின் ஒலிகளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. உலக மொழிகளுள் எழுத்தொலிகளுக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளமை தொல்காப்பியத்திற்கே உரியது. எழுத்துக்களின் ஒலி வடிவம் என்றும் மாறாதது. ஆதலின் ஒலி வடிவங்களுக்கே இலக்கணம் கூறப்பெற்றுள்ளது. எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் காலந்தோறும் மாறுபடுவது. ஆதலின் வரிவடிவங்களுக்குத் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. எனினும் சில எழுத்துக்களின் வரி வடிவங்களுக்கு இந்நால் இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. 'உட்பெறுபள்ளி உருவாகுமே; ஆய்தம் என்னும் முப்பாற்பள்ளி' என்பன இத்தகையன.

தமிழின் தனித்தன்மையைக் காத்தற்காக முதனிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை எழுத்துக்களையும் எழுத்தியலில் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார். இத்தகைய வரையறவு ஏனைய மொழிகளில் இல்லாத ஒன்றாகும். மொழித்துய்மையைப் பாதுகாக்கவே வட்சொற் பாகுபாடும் வகுத்தார்.

சொல்லதிகாரத்தில் உரியியல் என ஓர் இயல் உண்டு. இவ் இயலில் தமிழில் உள்ள மூலச் சொற்களுக்கு அவை உணர்த்தும் பொருள்களைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இதனால் உலகில் முதலாவது மொழியில் அறிஞர் இவர் எனலாம். இத்தகைய ஒருமுறை பிற்காலத்தில் சொற்பொருள் உணர்த்தும் நிகண்டுகள், அகராதிகள் நூல்கள் அமைதற்கு வழிவகுத்தது எனலாம்.

தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரம் தனித்துவமான அமைப்பை உடையது. தொல்காப்பியர் பொருள் என்பதனை உயரிய நிலையில் வைத்துப் பல்வேறு நிலைகளிற் பாகுபடுத்தியுள்ளார். உலகில் அறிஞர்கள் எவரும் இவரைப் போலப் பொருளைப் பாகுபாடு செய்திலர் எனலாம்.

பொருளை உலகம், உயிர்கள், செயற்பாடுகள் என மூன்றாக வகுத்து, உலகை நிலம், தீ, வளி, விசும்பு என்னும் ஐந்தின் கூட்டு எனக்கூறியுள்ளார். உயிர்களை ஓரறிவு உயிர், ஸறிவு உயிர் என ஆஹாக வகுத்துள்ளார். உயிர்களின் செயற்பாடு இன்பத்தை விருப்புதலே ஆகும் எனக் கூறியுள்ளார்.

இவற்றிற்கு அடுத்த நிலையில் பொருளை முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூவகைப்படுத்தி விளக்குகின்றார். தொல் - பொருளத்தில் இம்மூவகைக்குமே அதிக முதன்மை கொடுத்துள்ளார். இம்மூவகைப் பாகுபாடு உலகில் வேறு நூல்களில் இல்லாதது. இம்மூவகைப் பாகுபாடு தொல்காப்பியத்திற்கும் தமிழுக்கும் பெருஞ்சீற்புத் தருவன ஆகும்.

முதற்பொருள் என்பது நிலமும் பொழுதும் என இருவகைப்படுத்திக் கூறுகிறார். உயிர்கள் தோற்றுதற்கும் வாழ்தற்கும் இவை இன்றியமையாதன ஆதலின் இவற்றை முதற்பொருள் என்றார். நிலம் ஆவது, மலை, காடு, பாலை, வயல், கடற்கரை என ஜந்தாக வகுத்தார். இவ்ஜ வகைப்பாகுபாடு உலகின் இயற்கை அமைவுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளது.

பொழுது பெரும் பொழுது ஆறும் சிறு பொழுது ஆறும் எனக் கூறுகின்றார். பெரும் பொழுது என்பது கார், கூரிர், என ஓர் ஆண்டின் பகுதிகள். சிறு பொழுது என்பது வைத்தை, காலை, மாலை, என ஒருநாளின் பகுதிகள்.

கருப்பொருள் என்பது மேற்குறித்த ஜவகை நில இயல்களுக்கு ஏற்ப அந்நிலங்களில் உள்ள பொருள்கள். இவற்றைத் 'தெய்வம்'. உணவு, மா, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் எனப் பதினான்காகக் கூறியுள்ளார். பறை, இசைக்கருவி.

உரிப் பொருள் என்பது மக்கள் வாழ்விற்கு உரிய ஒழுக்கநெறி மக்கள் வாழ்க்கையை அடிப்படையாக வைத்து ஜவகை ஒழுக்கநெறிகளைக் கூறியுள்ளார்.

இவற்றிற்கு அடுத்த நிலையில் தொல்காப்பியர் பொருளை அகப்பொருள், முறப்பொருள் என

இருவகையாகக் கூறியுள்ளார். அகப்பொருள் - அகவாழ்க்கை. வீட்டில் ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய் வாழும் வாழ்க்கை, பழப்பொருள் என்பது வீட்டுக்கு வெளியே வாழும் வாழ்க்கை. இவற்றை முறையே அகத்தினை, பழத்தினை எனக் கூறியுள்ளார். தினை - ஒழுக்கம். தின்னைய தன்மையது ஆதலின் ஒழுக்கம் பெயர் பெற்றது. இச்சொல் இவ் ஒழுக்கம் நிகழும் நிலப்பகுதிகளுக்கும் உரியது ஆயிற்று.

தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரத்தில் அகத்தினை பழத்தினை என்னும் பொருட்பாகுபாடே முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றன. பொருளத்திகாரத்தில் அகத்தினைக்கு ஆறு இயல்களும் பழத்தினைக்கு ஒர் இயலும் உள்ளன. இதனால் அகத்தினை வாழ்க்கைக்கு தொல்காப்பியர் அதிக முதன்மை கொடுத்துள்ளார் என்பது புலனாகிறது. அக வாழ்க்கை சிறப்பு அமையின் சமுதாய வாழ்க்கை சிறக்கும்; நாட்டு வாழ்க்கை சிறக்கும் எனத் தொல்காப்பியர் சிந்தனை செய்தவராதல் வேண்டும். பொருள் என்பதை ஒழுக்கம் எனவும் தொல்காப்பியர் கருதினார் ஆதல் வேண்டும்.

தொல், பொருளத்திகாரத்தைப் பின்பற்றிச் சங்க கால இலக்கியங்கள் அகத்தினைக்குப் பலவாகவும் பழத்தினைக்குச் சிலவாகவும் உள்ளன. தொல் பொருளத்திகாரத்தில் செய்யுள் இயல் ஒன்று உள்ளது. மக்கள் வாழ்வில் கருத்து வெளிப்பாடு வாய் மொழியாகவும் செய்யுளாகவும் வெளிப்படலாம். ஆகவே அவைபற்றிய வகைகளை இச் செய்யுள் கூறுகிறது. கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு அணிசெய்யும் அணிவகைகளும் கூறப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு முதன்மை தருவதால் பொருளத்திகாரத்தில் 'ஆடவர் மகளிர் சிறப்பு இயல்புகளும் பொது இயல்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன. எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் விரிவாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன.

உலக உயிரின வகைகளுள் மக்கள் இனம் உயர்ந்த ஒழுக்கம் உள்ளது. ஆதலின் மக்கள் இனத்தை உயிர்தினை எனவும் மக்கள் அல்லாத உயிரினங்கள் உயர்வு அல்லாத ஒழுக்கம் உள்ளவை ஆதலின் அவற்றை அஃறினை எனவும் கூறியுள்ளார். அல் + தினை = அஃறினை. தாழ்த்தினை என்னாது உயர்வஸ்லாத தினை எனக் கூறிய தொல்காப்பியரின் உள்பாங்கு போற்றத் தக்கது.

அகத்தினையில் ஒத்த தன்மையான ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையும் பழத்தினையும் அரசர்களது போர் முறைகளும் போர் வீரர்களின் பங்களிப்பும் நடுகல் வழிபாடும் அரசர்கள் போர் வீரர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் பரிசில்கள் வழங்குதலும் கூறப்படுகின்றன. அகத்தினையைக் குறிஞ்சி, மூல்ஸல், பாலை என ஜந்தாகவும் பழத்தினையை வெட்சி, வஞ்சி, காஞ்சி என ஜந்தாகவும் வகுத்த தொல்காப்பியர் இவ் இருத்தினைப் பாகுபாடுகளுக்கும் ஒருவகைத் தெருப்பு இருத்தலையும் உணர்த்தியுள்ளார். கைக்கிளை, பெருந்தினை என்பன அகத்தினையிலும் பாடாண் என்பது பழத்தினையிலும் இடம் பெறுகின்றன. இவ்விருவகைத் தினை வாழ்க்கை முறையும் ஈற்றில் வீடுபேறு பெறுதலை நோக்கமாக உள்ளதையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம் இலக்கணநால் மட்டுமன்று. இலக்கிய நாலும் வாழ்வியல் நாலும் ஆகும். தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் செய்யுள் இலக்கிய வகைகளையும் உரைநடை இலக்கிய வகைகளையும் கூறுகிறது. பொருள்களை ஒழுங்கு படுத்தும் நால் போலக் கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி உதவுதலின் நால் என்றார். முன்பு இலக்கண நாலைக் குறித்த இச்சொல் இப்போது எல்லா நால்களையும் குறிக்கின்றது.

செய்யுள் இலக்கியங்களுக்கு வண்ணம் வகுத்துக் கூறிய தொல்காப்பியர் அம்மை, தோல், தொன்மை, விருந்து முதலிய எட்டு இலக்கியப் பகுப்புகளையும். வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் ஆகிய உரைநடை இலக்கிய வகைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். செய்யுள்களுக்கு ஒசை நயம், இருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் ஒசை தரும் மோனை, எதுகை, இயைடு, அளபெடை முரண் முதலிய தொடை வகைகளைக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் ஒசை நயமும் பொருட் சிறப்பும் உள்ளவை.

தொல்காப்பியர் சிறந்த இலக்கியத்திறனாய்வாளர் என்பதைப் பொருளத்திகார நூற்பாக்கள் உணர்த்துகின்றன. இதற்கு ,

'மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே'
 தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநாற்று'
 'ஒன்பது என்ப உணர்த்திசி ரோரே (1358)

போன்ற நூற்பாக்கள் சான்றாக உள்ளன.

தொல்காப்பியத் தொடக்கத்தில் கடவுள் வாழ்த்து இல்லை. ஆனால் கடவுள், கடவுள் வாழ்த்து ஆகிய சொற்களும் 'கடவுள் வழிபாட்டு முறைகளும் சுறப்பெற்றுள்ளன. ஐந்தினை நிலங்களுக்கு ஐந்து கடவுளர் சுறப்பெற்றுள்ளனர். இவற்றைவிடக் 'கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி' என்பன குறிப்பிடப்பட்டுள. இவை கடவுளின் மூன்று நிலைகளைக் குறிப்பனவாக உள்ளன.

'நிறைமொழி மாந்தர் ஆனையிற் கிளந்த
 மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப' (1434)
 என்பதையும் தொல்காப்பியர் சூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியப் பொருளத்தில் மரபியல் என ஒன்றுண்டு. தமிழகத்தில் நிலவிய மரபு முறைகளும் பெயர்களும் இவ்வியலில் சுறப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்திற்கு கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டளவில் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார் ஆகிய நற்றமிழ்நிஞர்கள் முதன் முதலாக இந்நாலுக்கு உரை எழுதினர். தமிழ் நூல்களுள் முதல் முதல் உரை எழுதப் பெற்ற பெருமை தொல்காப்பியத்திற்கு உரியது. இவர்களின் உரைகள் திட்பநுட்பமும் தெளிவும் உள்ளன. முதன் முதல் உரை எழுதியவர் இளம்பூரணர் ஆதலின் இவர் உரை ஆசிரியர் எனப் பெயர் பெறுகின்றார். இவர்கள் இந்நாலுக்கு உரைகள் எழுதியதினால் இந்நாலைப் பலரும் கற்றுறிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தமிழகத்துத் தமிழ் அறிஞர் மரபில் வந்தவர் என்பதை இவரது பெயர் உணர்த்துகின்றது. இந்நாலில் எல்லாப் பொருளும் உள். இந்நாலில் இல்லாத பொருள் எதுவும் இல்லை எனலாம். தொல்காப்பியர் தமிழ்ப் பேரரிஞர், பெருங் கவிஞர், பெருஞ் சிந்தனையாளர் செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும் நன்றாக ஆராய்ந்த அறிஞர் என்பது தெளிவு. இந்நால் தமிழுக்கும் தமிழ் உலகிற்கும் பெரும் புகழ் தரும் நூல். இதனாலேயே ஒல்காப் பெரும்புகழ் தொல்காப்பியர் என அறிஞர் போற்றுகின்றனர். பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் நிலைத்து நிற்பதே இதன் பெரும் பெருமைக்குச் சான்று .

'பல்காற் பயின்றாலும் தெரியா உளவேல்
 தொல்காப்பியம் திருவள்ளுவர் திருவாசகம்
 முன்றிலும் முழங்கும்' என அறிஞர் ஒருவர் போற்றுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் மக்கட்கு உரியதாக வகுத்த அன்பின் ஐந்தினையைக் கடவுளாரிடம் அன்பு செய்யும் அகத்தினை முறையாக வைத்து ஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் பதிகங்களை அருளியுள்ளனர். திருவாதவூர் அகத்தினை முறையைப் பயன்படுத்தித் திருக்கோவையாரை அருளினார்.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய பெருங்காப்பியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் தொல்காப்பிய மரபுகளைப் பின்பற்றி அமைத்துள்ளன. இவை இந்நால் தமிழ் உலகிற் பெற்றுள்ள பெரும் சிறப்பையும் உயர்வையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியம் தமிழுக்கு உயிர். தொல்காப்பிய நிழல்படியாத இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லை. ஜயாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட நூலாயினும் கருத்துாட்டலிலும் மொழி நடையிலும் பழைமை என்று சொல்வதற்கு இல்லை. தொல்காப்பியத்தில் தொன்மை பெருமையும் அருமை புதுமை என்னும் எதிர்கால நேராக்கும் உள்ளது.

கற்பவர் மொழி, சிந்தனை, உரன் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியம் வளர்க்கும். தமிழராவார் எவருக்கும் தொல்காப்பியக் கல்வி பெறுதல் வேண்டும்.

திருக்குறளுக்குப் பல பதிப்புகளும் ஆய்வுகளும் உள். திருக்குறள் தமிழலகில் பெரிதும் போற்றப்பெறுகிறது. தொல்காப்பிய மரபையும் கருத்துக்களையும் ஏற்றுள்ள நூல் திருக்குறள்.

காமத்துப்பால் இதற்குப் பெரும் சான்று ஆகும். தொல்காப்பியம் பற்றி முழுமையான ஆய்வைப் பதிப்பு ஒன்று வருமாயின் தொல்காப்பியத்தின் உயர்வைத் தமிழுலகு உணரும். திருக்குறள் இரண்டாயிரம் ஆண்டும் தொல்காப்பியம் ஜயாயிரம் ஆண்டும் பழமை உள்ளது. தமிழ் உலகு தமிழில் முதன்மையும் தொன்மையும் உள்ள தொல்காப்பியத்தைத் தந்த தொல்காப்பியரின் ஆண்டைத் தமிழர் ஆண்டாக ஏற்கத் தயங்குகிறது.

தொல்காப்பியம் இறையருளால் கிடைத்த ஞானக் கருவூலம். தமிழினத்தின் தொன்மைச் சிறப்பினையும் விழுமதிய மரபுகளையும் நிறைவான வாழ்க்கை முறைகளையும் அதனை அடைதற்கு உரிய நெறி முறைகளையும் இந்நால் உணர்த்துகின்றது.

நிலையான பரம் பொருளின் ஆளுமை பற்றியும் ஆன்மாக்களின் நிலைத்த பேரின்பம் பற்றியும் அதனை அடைதற்கான வழிமுறைகள் பற்றியும் இந்நால் அறிவுறுத்துகின்றது. இதன் உரையாசிரியர்கள் உலக மக்களது வாழ்க்கை அடிப்படையில் உரை எழுதியுள்ளனர்.

இந்நாலுக்கு முன்பு தோன்றிய பலநால்களும் இந்நாற்காலத்திற் தோன்றிய நூல்களும் அழிந்தொழிய இந்நால் அழிந்தொழியாமல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலைத்து நிற்பது இந்நாலின் பெருமையை உணர்த்துகின்றது. தொல்காப்பிய விதிகள் எக்காலத்திற்கும் பயன் தருவனவாக உள்ளன.

தமிழின் பொற்காலம் எனப் போற்றப் பெறும் சங்க காலத்தில் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்த முன்னோர்களின் நுண்ணிறைவையும் அருள் வாழ்வையும் இறைவனொடு இன் தமிழை இணைத்து வளர்த்த பெருமையையும் தெளிந்து சீரிய நெறியிலே தமிழ் உலகைத் தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. மகாகவி பாரதியார் சிலப்பதிகாரம் திருக்குறள் இராமாயணம் சிறந்த நால்கள் எனப் பாடியுள்ளார். இம் மூன்றும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியுள்ளன என்பதைத் தொல்காப்பியத்தையும் இந்நால்களையும் கற்பவர் எளிதில் அறிவர். சிலப்பதிகாரத்து வஞ்சிக காண்டம் தொல்காப்பிய நடுகல் வழிபாட்டின் வழி அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியம் உலகப் பெருநால். தமிழர் செய் தவத்தால் கிடைத்துள்ள முழுமையான நூல். இந்நால் எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டுக்கும் உரிய நூல். மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் நூல். இல்லாழுவுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நாட்டுக்கும் மெய்யுணர்வுக்கும் மொழிக்கும் உரிய நெறிகள் எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரத்தில் உள்ள நூற்பாக்கள் ஓவ்வொன்றும் தமிழ் நாகரிகத்திற்கான கல்வெட்டுகள். உலகில் அழிந்தொழிந்த அமைப்புகள் பல. ஆனால் தமிழ்ப் புலவன் ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பண்யேட்டில் எழுதிய தொல்காப்பியப் பெருநால் நம்முன்னோரால் காக்கப்பெற்று இன்னும் தமிழர் உடைமையாக வாழ்கின்றது.

பெண்மைக்குத் தொல்காப்பியர் முதன்மை கொடுத்துள்ளார். செறிவும், நிறைவும் செம்மையும் அறிவும் அருமையும் பெண்மைக்கு உரியனவாகக் கூறியுள்ளார். பெண்மை வணங்குதற்கு உரியதாகவும் அக்காலத்தில் இருந்தது. அதனாலேயே தமிழில் முதலில் எழுந்த சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இருபெருங் காப்பியங்களும் பெண்களைக் காப்பியத் தலைவர்களாகக் கொண்டன. சுற்றும் ஓம்பல் முதலிய கடமைகளையும் இல்லத்தலைவி நிறைவு செய்தல் வேண்டும் எனவும் விதித்துள்ளார்.

ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணிறிவினரான தொல்காப்பியர் இல்லத் தலைவனுக்கு உரிய பண்புகளையும் கடமைகளையும் வகுத்துள்ளார். அகத்தினையில் பெண்ணுக்குப் பொறுப்பு மிகுதி ஆதல் போல ஆணுக்குப் பறுத்தினையில் பொறுப்பு அதிகம். 'பெருமையும் உருவும் ஆடுஉ மேன்' எனத் தொல்காப்பியர் ஆண்மகனின் இயல்பைக் கூறியுள்ளார். ஆடுஉ - ஆண், இல் வாழ்வு சிறப்புற அமையப் பொருள் வேண்டும். ஆதலின் பொருளீட்டல் வேண்டும். போரில் அரசனுக்கு உதவுதற்காகவும் கல்வியை வளர்த்ததற்காகவும் செல்வது தலைவனின் கடமை.

பகைவரை வெற்றிகொள்ளுதலை அறநெறிப் படுத்திய நாகரிகம், தமிழர் நாகரிகம். இதனை நூற்பாவடிவில் தொல்காப்பியம் தந்துள்ளது. போரில் ஈடுபடாத மக்களுக்கும் உரியினங்களுக்கும்

போரில் துன்பம் இருத்தலாகாது என்பதை உணர்த்தவே போர்த் தொடக்கத்தில் 'ஆதந்து ஓம்புதல்' வைத்துள்ளார். தொல்காப்பியர் போர் நெறிகளையும் போர் வீரர்களின் வீரச் செயல்களையும் பழத்தினை விரிவாகக் கூறியுள்ளார். அதிவீரச் செயல்கள் புரிந்த வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு வழிபடும் வழிபாட்டு முறை பழத்தினையில் இடம் பெற்றுள்ளது. காதலும் வீரமும் மக்கள் வாழ்வின் இரு உயர் குறிக்கோள்கள் என்பதை அறிவுறுத்திய தொல்காப்பியர் பண்பு நெறி மக்கட்கு உரிய உயர்நெறி என அறுவுறுத்தியுள்ளார். பண்பு நெறி ஏனைய உயிரினங்களுக்கு இல்லாதது. உயர்த்தினை எனப் போற்றப் பெறும் மக்கள் இனத்திற்கு உரிய சிறப்பு நெறி பண்டு. பிறரொடு பழகும் தன்மை. பிறரை மதித்தல், போன்ற பண்புகள் பல உள். பண்பு நெறி மக்கட்கு உயிர் எனத் தொல்காப்பியம் அறிவுறுத்துகின்றது.

பண்பு நெறியில் மக்கட் சமூகத்தை வழிப்படுத்த வந்தவற்றுள் இலக்கியம் முதன்மையானது. நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும் பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கம் எனத் தொல்காப்பியம் அறிவுறுத்துகின்றது. தமிழின் எதிர்காலம் தொல்காப்பிய மறுமலர்ச்சிக் காலம் ஆகும்.

"இன்பமும் அருளும் அறஞும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை மருங்கு" (களவியல் 1)

என்னும் நூற்பாவினால் இன்பம், பொருள், அறம் ஆகிய மூன்றும் அன்பினைந் தினை வாழ்வுக்கு உரியன் என்பதைத் தொல்காப்பியர் அறிவுறுத்தினார்.

"காங்கான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்ததன் பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" (அகத்தினை 53)

என்னும் நூற்பாவினால் .... ஜந்தினை வாழ்வின் நிறைவில் தலைவனும் தலைவியும் பிறவாப் பேரின்பம் பெறுதற்கான வழிகளை மேற்கொள்வர் எனத் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார். சிறந்தது - பிறவாநிலை.

அகத்தினையில் தலை மக்களோடு ஆயர், வேட்டுவர் முதலிய ஜந்தினை மக்களையும், புறத்தினையில் பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர் அறிவர். வினைவலர் முதலியோரையும் கூறியுள்ளார். அகத்தினை இலக்கணம் உணர்ந்தவர் புறப்பொருள் இலக்கணம் உணர்ந்தவர். காஞ்சித்தினை நிலையாமை உணர்த்துகிறது. வெட்சி போருக்கு ஆயுத்தம் செய்வது. வஞ்சி, போர் மறவர் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துவது. தும்பைத்தினை போர் மறவர் வீரத்தை. வெளிப்படுத்துவது.

வாகை வெற்றியைக் குறிப்பிடும் நாட்பார்த்துப்போர் தொடங்குவதும் உண்டு. குடைநாணமங்கலம், வாண்நாணமங்கலம் என்னும் துறைகள் இவற்றை உணர்த்துகின்றன.

அக்காலத்தில் இசை, சூத்து, நாடகம், சிறபம், ஓவியம் முதலிய கலைகளும் இவைகளில் வல்ல பாணர், பாடனி, சூத்தர், விறலியர், பொருநர் முதலியவர்களும் இருந்தனர். கலை = கல் + ஜி. கற்கப்பட்டது எனப் பொருள். பண் - இசையைத் தொல்காப்பியம் உணர்த்துகிறது. இசையை வெளிப்படுத்துவதினால் பாண் என்னும் பெயர் யாழைக் குறித்தது. யாழ் இசைத்துப் பாடுவர் பாணர் எனப் பெயர் பெற்றனர். இவர்களுக்கு உதவிய மகளிர் விறலியர். ஆயினர் விறல் - வெற்றி. தொழில்களும் கலைகளாகவே கருதப்பட்டன பார்ப்பார் என்னும் வகுப்பினர் பலன்களைப் பார்த்துக் கூறுபவர் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றார்.

கலைகளை அரசர்களும் மக்களும் போற்றினர். அரசர்கள் பரிசில்கள் வழங்கி இவர்களை ஆதரித்தனர். அக்காலத்தில் இரும்பு, பொன் முதலிய உலோகங்கள் இருந்தன. இருப்பினால் போர்க் கருவிகளையும், பொன்னால் அழகிய அணிகளையும் செய்தனர்.

மீண்டும் ஒரு பொற் காலத்தை உருவாக்குவதும் உலகிற்கு வழிகாட்டுவதும் எங்கள் ஓவ்வொருவரதும் கடமை ஆகும். 'ஞால மிதில் ஓல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பிய நெறி மிக வேண்டும் தென் ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே' என வேண்டுவோமாக.

